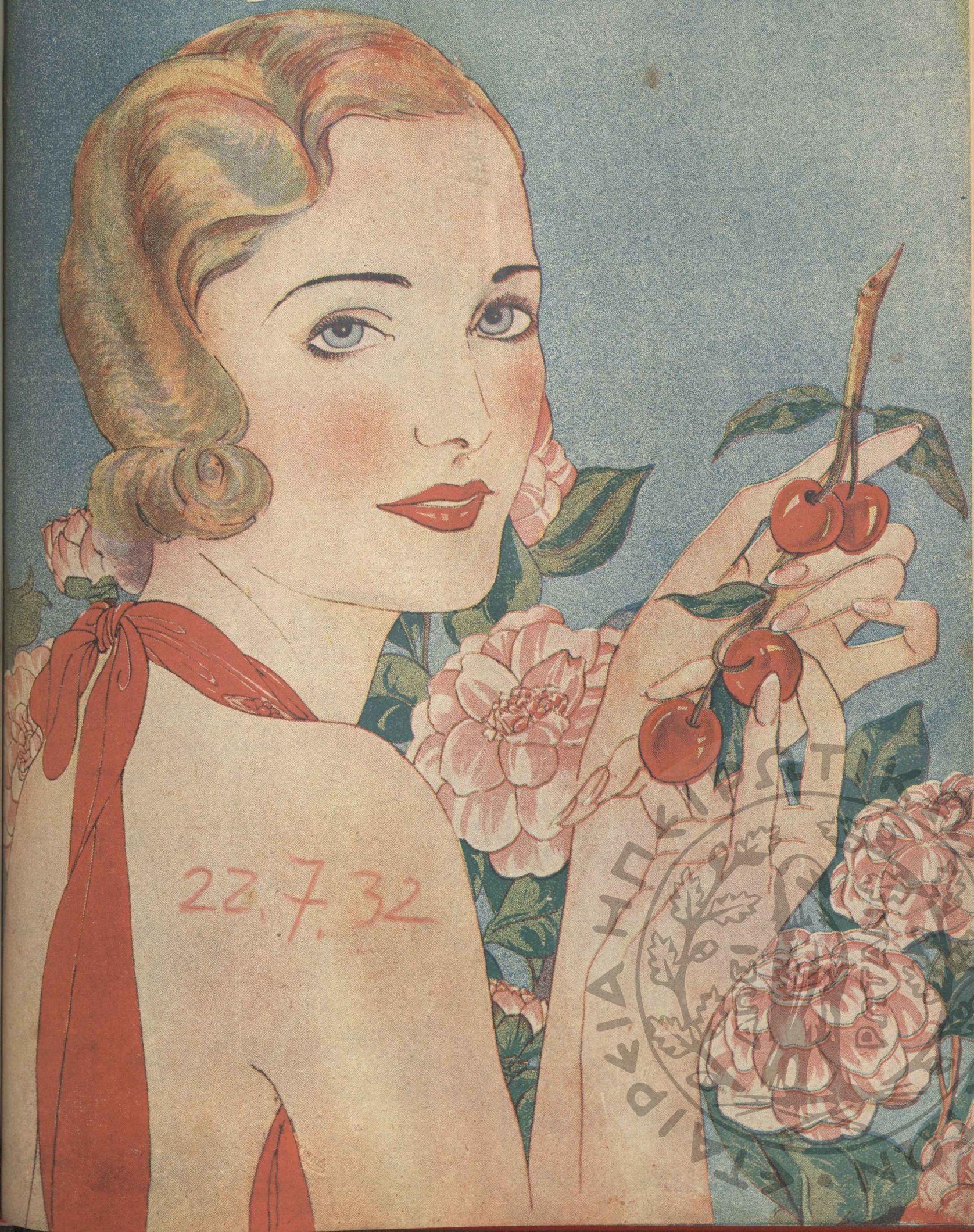

ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΤΟΣ Ε'
ΑΡ. 251

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣΕΤΟΣ Η'
ΓΡΑΦΕΙΑΝοταρά 15 - Αθήναι
Τηλέφωνον: 64-67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΩΣ

Εσσετορικού Δο
Εσσετορικού Δο
Εσσετορικού Δο
Εσσετορικού ΔοΤά έμβασματα άποσύναν
πρός τόν διαχειριστή.

ΤΡΕΠΤΑΡΣΟΛ

ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΠΙΑ

Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συ-
φιλίδος. Έγκριμένον παρὰ τοῦ Ἱατροσυ-
νεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχο-
λῆς Πανεπιστημίου Παρισίων.

*Αντιπρόσωποι: Υἱοὶ ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία, Πειραιᾶ.

*Επιστημονικαὶ οδηγίαι παρὰ τοῦ Συφιλιδολόγου κ. Φωτίου
Μοσχούλα, Ἀθῆναι.

*Ὁδὸς Σωκράτους 36 καὶ εἰς τὸ Ἰατρεῖον, ὁδὸς Χαρ. Τρικουπῆ 14

ΤΣΑΝΤΕΣ - ΓΑΝΤΙΑ - ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

καθαρίζονται καὶ βάφονται ἐκ νέου εἰς οἰοῦσδήποτε
νέους χρωματισμούς θελήσετε εἰς τὸ Ἠλεκτροκίνητον
Γερμανικὸν βαφεῖον Δερματίνων εἰδῶν

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 25^α Β'. ΟΡΟΦΟΣ

με τὰ παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰ χρώματα Cetna

*Ἡ ἐργασία τοῦ Ἐργοστασίου μας ἡγγυημένη.

ΓΙΑ ΝΑ
ΕΙΘΕ ΩΡΑΙΑ
ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΟΝ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΟΔΑ
ΣΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ

Πούδρα 907

Κάνει μιά εκπληκτική

διαφορά

*Ἡ γυναικὴ μὲν ἡ
πλέον ἀσχημὴ καὶ ἡ
πλέον χονδροειδὴς καὶ
ξηρὰ ἐπιδερμὶς στολίζονται γυ-
γοφὰ μὲ μιαν θαυμαστὴν ὡραιό-
τητα ὅταν μεταχειρίζεσθε τὴν
πούδρα τῆς νέας μόδας.
*Επιστημονικὰ μελετᾷ ἀπεκάλυψαν ἓνα νέον συστατικὸν τὸ ὁποῖον
κάνει τὴν πούδρα νὰ κρατᾷ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα. Ὀνομάζεται «Mou-
se de orème» Ἀνακατεμένη μὲ τὴν πούδρα ἐπιτρέπει σὲ κάθε γε-
ναίκα νὰ διαφυλάξῃ τὸ χῶμα τῆς φρέσκου καὶ μαγευτικῆς τῆς
ἀνεμον, τὸ ψῆχος, ἢ τὸν βρογχικὸ καιρὸ. Χρηθεύοντας ἀκόμη εἰς ὑπερθε-
μισμένην αἰθούσαν χοροῦ διατηρεῖ τὸ χῶμα τῆς χωρίς τὸ εὐαίσθη-
τον γυαλάδας ἢ πάχους. Ἡ «Mousse de Orème» ἀναμειγνύεται ἄνω-
με τὴν πούδρα Τοκαλόν, κατὰ μιαν μεθόδον πατενταρισμένην. Ἀπὸ τὸ
νέον συστατικὸν καθιστᾷ τὴν πούδρα Τοκαλόν ὁλοσχερῶς διαφορετικὴν
καὶ δίδει μιαν θαυμαστὴν ὡραιότητα σὸ χῶμα, πού εἶναι ἀδύνατον νὰ
ἐπιτευχθῇ μὲ συνήθεις πούδρας.

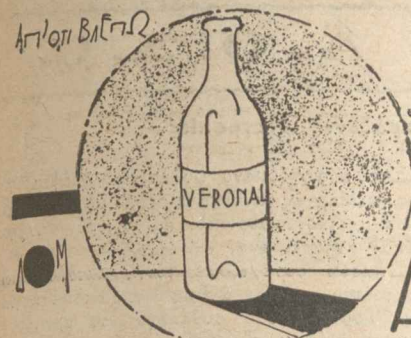
ΚΙΛΣΕΚΤ

Τὸ εὐθινοτερον καὶ πλέον ἐξολοθρευτικὸν ἔντομοκτόνον

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΣΤΑΝΤΑΡΤ ΟΙΛ ΚΟΜΠΑΝΥ ΤΗΣ Ν. ΥΟΡΚΗΣ

Αντίο Βιλιέρ

ΑΛΛΟΣ ΓΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ..!

Δὲν ὑπάρχει καμιά ἀμφιβολία πὼς τὸν τελευταῖον αὐτὸ
καρὸ ἡ ζωὴ ἔχει χάσει ὁλότελα τὴν ἀξία της. Ἀλλοιωτικά
δὲν ἐξηγεῖται τὸ γεγονός πού παρατηρεῖται τῆς τελευταίας
αὐτῆς ἡμέρας στὴν καθημερινὴ εἰδησιογραφία τῶν ἐφημερί-
δων καὶ τὰ ἀθρόα κρούσματα αὐτοκτονιῶν! Σωστὴ αὐτοκτο-
νία ἢ αὐτοκτονομανία, πάρτε ὅποιο ὄνομα σᾶς ἀρέσει καλ-
λίτερα!

*Ἄλλες φορὲς γιὰ ν' αὐτοκτονήσῃ κανένας χρειάζεται νὰ
ὑπάρχῃ ἓνας σοβαρὸς λόγος. Σήμερα ὅμως—ἐποχὴν πού ἔ-
παισαν νὰ ὑπάρχουν σοβαρὰ πράγματα—φαίνεται πὼς οὔτε
γιὰ νὰ θυσίῃ κανεὶς τὴν ζωὴ του δὲν χρειάζεται νάχη κάτι
σοβαρό! Ἡ ἀφορμὴ καὶ τὰ αἷτια πού τῆς προκαλοῦν ἢ τῆς
ἐπιβάλλουν ἔπαισαν νὰ μᾶς ἐνδιαφέρουν τόσο, ὅσο αὐτὸ τὸ
ἴδιο τὸ γεγονός. Δὲν αὐτοκτονοῦμε
γιατὶ εἴμαστε ἢ νομίζουμε πὼς εἴμαστε
ὀχιωμένοι ν' αὐτοκτονήσουμε, μὰ
αὐτοκτονοῦμε ἔτσι γιατί εἶναι τῆς μό-
δας, γιατί ἓνας ἄλλος αὐτοκτόνησε,
γιὰ νὰ βρισκόμαστε σὲ δουλειά!...

Τὸν παλιὸ καιρὸ αὐτοκτονοῦσε κα-
νένας ἂν ἐπρόκειτο ἀπὸ στιγμή σὲ στιγ-
μὴ νὰ κηρυχθῇ πτωχευμένος, ἂν ἡ τι-
μὴ του κουρελιάζοταν ἀνεπανορθώτως,
ἢ ἂν ἔπαυε ἀπὸ μιᾶν ἀνίατη καὶ βασα-
νιστικῇ ἀρρώστει. Δηλαδή αὐτοκτο-
νοῦσε ὅταν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἡ ἐπιστή-
μη τοῦ ἀνιόντανε μιὰ συνδρομὴ ἢ
μιὰ γιαιτρεία. Μ' ἄλλα λόγια ὁ ἄνθρω-
πος πού αὐτοκτονοῦσε ἐπέδιδε μὲ τὸ
πραξικόπημα αὐτὸ—γιατὶ ἐπιτρέψτε μὲ
νὰ χαρακτηρίσω τὴν αὐτοκτονία ὡς
ἓνα πραξικόπημα ἐναντίον τῆς ζωῆς—
νὰ δώσῃ μιὰ λύση πού τὸ σύμπαν
δὲν τοῦ τὴν ἔδιδε.

Σήμερα ὅμως ἡ ἀτμόσφαιρα ἄλλαξε. Αὐτοκτονεῖ κανεὶς
μὲ τὸ ψῆλον πῆδημα, ἀπλούστατα γιατί κατήντησε ἡ ζωὴ ὁ
τελευταῖος καὶ ὁ ἀσημότερος τροχὸς τῆς ἀμάξης. Φτάνει νὰ
συμβῇ σ' ἓνα ἄνθρωπο ἓνα ἀσή-
μαντο γεγονός καὶ ἄμέσως τρέ-
χει σ' ἓνα ὀπλοπωλεῖο, ἀγορά-
ζει ἓνα πιστόλι καὶ μπουκ καὶ
κάτω. Δηλαδή ὅπως μὲ τὸν πρῶ-
το πονοκέφαλο πού θὰ αἰσθαν-
θοῦμε τρέχουμε σὸ φαρμακεῖο
καὶ πέρνουμε μιᾶν ἀσπιρίνη, κα-
τήντησε σήμερα μὲ τὴν πρώτη ἀ-
πογοήτευση πού θὰ συναντήσου-
με στὴν ζωὴ μας νὰ σφηνώσουμε
μιὰ σφαῖρα σὸ κεφάλι μας.

Ὁ ἓνας αὐτοκτονεῖ γιατί ἡ
φιλενάδα του τοῦ κακομίλησε. Ὁ
ἄλλος γιατί γυρίζοντας σπῆτι τοῦ
βρῆκε ἓνα γράμμα πού τοῦ ἀ-
νῆγγελε πὼς ἡ γυναίκα του τὸν
ἐγκατέλειψε γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ
τὸν νέον ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας
της. Ἐνας μαθητὴς, γιατί δὲν
προβιβάστηκε σὸ σχολεῖο. Μιὰ
ὕπνερτα γιατί ἡ κυρία της τὴν
εἶπε «δουλά». Ἐνας φτωχὸς ἐυ-
λουργὸς γιατί σ' ἓνα καυγὰ κά-
ποιος τὸν ἐβρίσε. Τέλος πάντων
γιὰ αἰτίες τόσο ἀσήμαντες πού
δὲν θ' ἄξιζαν σὲ μιᾶν ἄλλῃ ὑγιέ-
στερῃ ἐποχῇ νὰ μᾶς ἀλλά-
ζουν ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν τὴν
τακτικότητα τῶν καθημερινῶν

συνθηδίων μας.

Κι' ἀσφαλῶς—εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος—τέτοιαν μιὰ μηδαμ-
νὴ σημασία δίδουν σ' ὅλες αὐτὲς τῆς αἰτίας καὶ τῆς ἀφορμῆς
κι' αὐτοὶ πού αὐτοκτονοῦν. Δυστυχῶς δὲν εἶναι αὐτὲς πού
τοὺς προτρέπουν νὰ αὐτοκτονήσουν. Εἶναι κάτι ἄλλο: τὸ
ρεῦμα! Τὸ ρεῦμα τῆς αὐτοκτονομανίας πού τοὺς συμπαρά-
σύρει μὲ τέτοιαν ὁρμὴ πού τοὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ σταθοῦν
μιὰ στιγμὴ, νὰ ἡρεμήσουν, νὰ σκεφθοῦν λογιкуεμένα καὶ νὰ
σταθμίσουν τὰ πράγματα δίδοντάς τους τὴν ἀξία πού τοὺς
πρέπει.

Φτάνει μιὰ κουβέντα, ἓνα στραβομουτσούνισμα, ἓνα ραν-
τεβὸ πού «ἐκείνη» δὲν ἦρθε γιατί γύριζε σὰ μαγαζιά, ἢ «ἐ-
κεῖνος» ἀργοπώρησε ἀπὸ μιὰ δουλειὰ ἐξαιρική, γιὰ νὰ πε-
τάξῃ κανεὶς τὴν ζωὴ του ἀπ' τὸ παρά-
θυρο, μὲ τὴν ἴδια εὐκολία πού πετᾷ κα-
νεὶς ἓνα παληόρροχο.

Θὰ μοῦ πῆτε ἴσως, καὶ τί μᾶς νοιά-
ζει ἐμᾶς γιὰ τὴν ζωὴ τῶν ἄλλων;
Ἀφοῦ μόνοι τους τὸ ἀποφασίζουν,
ἀφοῦ δὲν σέβονται οἱ ἴδιοι τὴν ζωὴ
τους καὶ δὲν τῆς δίδουν τὴν ἀξία πού
τῆς ταιριάζει, τί μπορούμε ἐμεῖς νὰ
κάνουμε;

Δὲν ἔχω τὴν ἴδια γνώμη μαζί σας.
Ἐχομε καὶ παραέχομε μάλιστα τὴν
ὀποχρέωση νὰ τοὺς βοηθήσουμε τοὺς
ἀνθρώπους αὐτούς. Ἡ μανία αὐτὴ πού
πνέει σὰν σωστὸς λίβας καὶ ἀπειλεῖ νὰ
σαρώσῃ τὸ πᾶν, πρέπει νὰ σταματήσῃ
ἴσως ἐδῶ. Ἐχομε κάθε ὀποχρέωση
νὰ ἀντιταχθῶμε ἐναντίον της καὶ νὰ
προσπαθήσουμε μὲ κάθε θυσία νὰ
βροῦμε τὸ ἀντίδοτο.

Ἄν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶτε γιατί τρελλάθηκαν, εἶτε γιατί
τοὺς συνεπῆρε ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ νέου συρμοῦ, εἶτε γιατί
τὰ ἐξησθενημένα νεῦρα τους, τοὺς κεντρίζουν τὴν φαντασία,
πὼς δὲν εἶναι σωστὸ κι' ἀνθρώπινο ἓνα μέ-
ρους μας νὰ τοὺς ἀφίσωμε σὸ ἔλεος τῆς
τρέλλας τῶν, ἢ τοῦ συρμοῦ ἢ τῶν νεύρων
καὶ τῆς ἀρρώστιας φαντασίας τῶν. Πρέπει νὰ
τοὺς βοηθήσουμε μὲ κάθε τρόπο πού μᾶς εἶ-
ναι βολετό. Ἐχομε κάθε ὀποχρέωση νὰ
σκεφθῶμε σοβαρὰ τὴν κατάστασή τους καὶ
νὰ ἐξετάσουμε τὸ ζήτημά τους μὲ συμπόνια
καὶ μὲ ἐνδιαφέρον. Στὸ κάτω-κάτω τῆς γρα-
φῆς δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε πὼς κι' αὐτοὶ εἶ-
ναι ἄνθρωποι, κι' ἄνθρωποι ἀρρωστοὶ μάλι-
στα, καὶ φυσικὰ ἔχουν μεγαλύτερη ἀνάγκη
μιάς ἐλκρινούς καὶ τρυφερῆς φροντίδας.

Κι' ὅπως σὲ κάθε ἐπιδρομῇ ἐπιδημίας,
τρέχουμε καὶ ἰδρύουμε σταθμοὺς ἀντιεπιδη-
μικούς, ἔτσι καὶ τώρα θὰ πρότεινα νὰ ἰδρυ-
θοῦν ὁμογενεῖς πού ἡ μοναδικὴ ἀποστολή
τους νὰ συνίστατο σὲ μιᾶν ἄγρια προπαγάν-
δα ἐναντίον τῶν... αὐτοκτονιῶν.

Εἶναι ὁ μόνος τρόπος πού μᾶς ἀπομένει
νὰ ἐφαρμόσουμε, ἂν δὲν θέλουμε νὰ χρησι-
μεύσῃ ἡ φράση τοῦ τίτλου τῆς σελίδος αὐ-
τῆς γιὰ μὀττό τῆς ἐποχῆς μας!...

Καὶ πρέπει νὰ βιασθῶμε ἐνόςφιν εἶναι ἀ-
κόμα καιρὸς...

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

Α. Ο. Δ. Ο.

Νέος λαός στην Σιβηρία

Η τηλεγραφική υπηρεσία της Ένωσης των Δημοκρατικών Σοσιαλιστών των Σοβιετών αναγγέλλει ότι η εξερεύνηση της Σιβηρίας από την Ρωσική Ακαδημία των Επιστημών, έφερε εις φώς έναν καινούριο λαό, που κατοικεί στις όχθες του ποταμού Νούρ και του οποίου η διάλεκτος διαφέρει τελείως από την διάλεκτο των Σαμωίτ, ιθαγενών που κατοικούν στις εκβολές των ποταμών Νούρ και Τάς.

Οι γειτονικοί λαοί δεν καταλαβαίνουν καθόλου την γλώσσα αυτού του πληθυσμού, που διακρίνεται από τους άλλους ξανθούς ιθαγενείς από τα μαύρα μαλλιά των αντιπροσώπων της φυλής αυτής.

—□□—

Τό φέμμα του Μαρσεγιέζου.

Ένας νεαρός Μαρσεγιέζης, έχαντας την ελπίδα να γίνει πρόεδρος του Λονδίνου, συνήθεζε πως έλειπε οι συμπατριώτες του να μεγαλοποιήσουν τόσο πολύ τα γεγονότα, ώστε να καταντούν άπιστοι. Ο γιος του νοικοκύρη τον τον έμάλωσε μία μέρα κι' αυτό το άποπο.

—Έχεις δίκιο, είπε ο νεαρός Μαρσεγιέζης, αλλά, ξέρεις, μόλις τώρα άρχισα να μιλά την γλώσσα σας και με παίρνει ο κατήφορος. Θα σε παρακαλέσω σε πρώτη ευκαιρία να μου κάνεις νόημα για να διορθώσω αυτό το ελάττωμα.

Τό ίδιο θράδι ήταν προκαλεσμένη στο σπίτι μία νέα αγγλίδα. Μετά το δείπνο η αγγλίδα άρχισε να διηγείται της εντυπώσεις της από ένα τελευταίο της ταξίδι στην Αμερική και να εξάγει τους πανύψηλους ουρανοξύστες που είχε δει εκεί.

—Είχα κι' εγώ έναν εξάδελφο στην Αμερική, που πέθανε ξαφνικά ο νεαρός Μαρσεγιέζης, που έζησε ο ίδιος μεν εκκλησία πολύ περίεργη. Είχε μάκρος τετρακόσια είκοσι μέτρα, ύψος εκατόν πενήντα μέτρα και...

Την ίδια στιγμή ένας κορτός ακούστηκε κάτω απ' το τραπέζι και ο γιος του νοικοκύρη έκλεισε από φόβο το μάτι του.

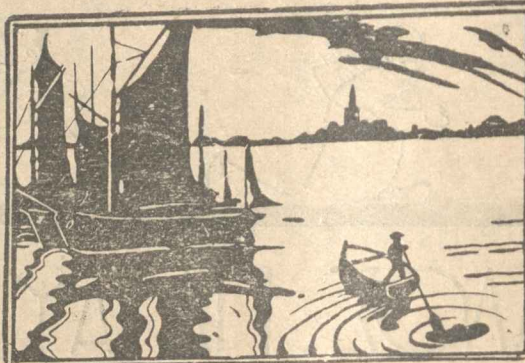
Ο Μαρσεγιέζης που νόμιζε πως το κλείσιμο του ματιού άπεινονόταν σ' αυτόν γιό της παραδοξολογίας που άρδαιζε, πρόσθεσε με δειλή φωνή:

...και πλάτος πάνω-κάτω ένα μέτρο!

—□□—

'Απόλυτος έχεμύθιος

—Μπαρώ να σου έμπιστευθώ κάτι;
—Βεβαίως.
—Λοιπόν, έχω ανάγκη από πενήντα δοξαμίες.
—Μπορείς νάχης έμπιστοσύνη σε μένα. Δεν θα πω σε κανένα τίποτα. Είναι το ίδιο σαν να μη μου το είπες.

ΜΕΣ' ΣΤΗΝ ΝΥΧΤΙΑ

Μέσ' στη νυχτιά τη μαγεμένη με τό φεγγάρι και με τ' άστρος ή θύμησή σου ή αγαπημένη, ή θύμησή σου ή ξελογιάστρα

απ' των παλιών καιρών το βάθος ξεγεται πάλι ή λατρεμένη, όλο φωτιά και όλο πάθος, στην ύπαρξή μου τη θλιμμένη...

Και τὰ νερά όπου λημνάζει μέρες και νύχτες ή ψυχή μου από τη νόρμη αναταράζει και νέα ζωή δίνει, καλή μου...

Τώρα, δεν ξέρω πιά πού νάσαι, κι' ίσως ποτέ να μη το μάθω, μά, όπως και τότε—τό θυμάσαι; για σένα πάλι δνείται πλάθω.

Κι' έτσι, κι' αν ζής ξενητεμένη εγώ σ' αίσθάνομαι κοντά μου, όπως και τότε ερωτευμένη, κλεισμένη εδώ, στην αγκαλιά μου.

Μου φαίνεται πώς αν άπλώσω το χέρι μου εδώ τριγύρω, πώς το κορμί σου θα σιμώσω και πλάι του θα ξαναγείρω.

Κι' ως την ψυχή μου τη μνησέω το δρασά σου κι' ή μορφή σου γλυκά, άπαλά να με χαίρει, νιώθω τη θερμή της πνοής σου.

Σ' αυτή τη θερμήν έσπέρα ξανάχου κοντά μου πάλι μέσ' στη βαροιά την άμμοσφαίρα και στών αισθήσεων τη ζάλη.

Γλυκειά κι' ωραία σε ξανάειδα στο λαγνυμένο ποδο θράδι σαν κάποια γνώριμη νεράδι, σαν ένα φώς μέσ' στο σκοτάδι...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Α. Ο. Δ. Ο.

Παράξενες ιδιοτροπίες

Στο προηγούμενο φύλλο μας γράψαμε για της περίεργες αντιπάθειες ή μακίες που έχουν μερικοί άνθρωποι σε ώριμα αντικείμενα.

Σήμερα συνεχίζουμε τον... κατάλογο των ιδιοτροπιών αυτών ανθρώπων. Έτσι ή όπως στο Τόμας-Τομς συνέλεξε όσα σημεία παραχρησμένων εύρεσε.

Ένας παρισινός υπαστυνόμος είχε τέτοια συλλογή από περσικούς. Κάποιος πάλι συλλέκτης συλλέκτης έκοβε κι' έκοβε τις κεφαλίδες των έφτυριδών. Έπαυσε να συλλέκτης γαντιών και άλλος πάλι... περσινών!

Ένας κύριος Πασιάλ, που τό πόντο να κάηκε στο Παρίσι, είχε μία συλλογή από τρείς χιλιάδες κρησπίκια. Η κυρία Σαν-Αλμπάν έχει συλλογή από δούτσες για παρόδια.

Στο Μπορντώ κάποιος Βαλ, πιά πόντο από έτών άριστε στους κληρονόμους του συλλογή από... τζέμια ρολογιών!

Ο σερρατηγός Βανδάν που πέθανε το 1830, άφισε για μόνη περιουσία του 60.000 φράγκων χρυσών σε... πίπες!

—□□—

Πώς να το ξυγαριό

Σ' ένα παρθενιαγείο συνήθεται να διοργανώνεται στο μάθημα της γυναικείας γενικής διαγωγής σπουδών. Το πιο λίγερτο ίχνογράφου έδραβότο κι' έπαιθεότο στην μεγάλη αίθουσα του αιώματος, ή δέ εύτυχης νικήτρια έπαινε έπαινον όλων των συμβαθιστών της.

Έκείνο τον χρόνο ή διευθύντρια, έβλεπε παρακάτω θέμα: «Σχεδιάστε με λίγα λόγια μες τί θέλανε να είσθε».

Μετά τό τέλος του διαγωνισμού κάηκε έθνηρια έδανε τό σχέδιό της. Ένα μικρό οριζόντιο—ή μικρότερο απ' όλως—πίπασμα με τό κεφάλι σκυμμένο κι' έβλεπε ένα πλάι χαρτί άσπρο. Η διευθύντρια την έμεινε ν' αυστηρότητα.

—Δεν ξέρεις λοιπόν τί αγαπείς περισσότερο να γίνης, μικρούλα μου;

—Μά, έβδαια, κυρία διευθύντρια, άπρησε άμέσως ή μικρή. Θα ήθελα, να είμαι παντρεμένη, μόνο πού δεν έρω πιά τί γράφω!

Η διευθύντρια, ένοείται, δεν έπαυσε.

—□□—

Νάχουμε τό νού μας!

Η μικρούλα στην θεία της:

—Θέτσα, σ' άρέσουν ή σκυλάκι;

—Ναι, μικρούλα μου, πάρα πολύ.

—Τότε, θα της δώσω στην γιαγιά να ή της κούβη.

ΠΗΓΑΙΝΕ ΓΙΑ ΜΑΛΛΙ ΚΑΙ... ΘΑΒΓΑΙΝΕ ΚΟΥΡΕΜΕΝΟΣ

(Τό παρ' όλίγον... πάθημα του κ. Φιλαργυρίδη).

Ο κ. Φιλαργυρίδης πηγαίνει με την οικογένειά του για μανιτάρια.

Ύστερα από πορεία μιάς ώρας ο κ. Φιλαργυρίδης βρίσκει ένα μανιτάρι, άγνωστο όμως...

Μετά μισή ώρα ανακαλύπτει ένα άλλο, αλλά πολύ... άμφιβόλο.

Και πρὸς τό μεσημέρι, άκόμη ένα άλλο, αλλά μέσα σε... κοπριές ζώων.

—Ορίστε μας, λέει στην οικογένειά του. Είστε άναίτιοι όλοι σας. Τι δρόμο τόν... σπύριφο, τό πορτοφόλι, τό ρολόι σου, έσύ και τὰ... μανιτάρια.

—Με συγχωρείς, πάλι άπαντά ή γυναίκα του. Ήρθαμε για νά πειραμαζώμεν άπ' τήν άγνοιά σου, σπύριφο, τό πορτοφόλι, τό ρολόι σου, έσύ και τὰ... μανιτάρια.

ΜΙΑ ΔΙΕΘΝΗΣ ΓΛΩΣΣΑ

ΕΣΠΕΡΑΝΤΟ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΑΝΤΙΣΤΑΙ

Παις πρωτεσκέφτηκε νά φτιάξη μίαν γλώσσα διεθνή.— Ο δόκτωρ Λάζαρο-Λουδοβίκο Ζάμενχοφ.— Μία γλώσσα πού έγινε από λέξεις δανεισμένες από όλες της άλλες γλώσσες.— Οι Έλληνες εσπεραντισταί.

Από της 16 ως της 18 'Ιουλίου έλαβε χώρα στις Αθήνας τό «Πρώτον ελληνικόν Έσπεραντικόν Συνέδριον» κατά τό οποίον συγκεντρώθηκαν οι αντιπρόσωποι όλων των ή Ελλάδι εσπεραντικών συλλόγων και ενώσεων, αντίλλαζαν γνώμες επάνω στην σημερινή κατάσταση και καθόρισαν σε γενικές γραμμές την μελλοντική πορεία της κινήσεως των σωματείων τους.

Τό γεγονός μ' έδωσε άφορμή νά ένδιαφερθώμεν γ' αυτό τό ζήτημα και νά συγκεντρώσω μερικά γενικά στοιχεία από τὰ ό-πία θα μπορούσαν οι αναγνώστες μας νά καταπιστευθούν πάνω σε ότι άφορά την διά-σπα του Έσπεραντισμού όχι μόνο στον τό-πο μας, αλλά και σ' όλο τον κόσμο.

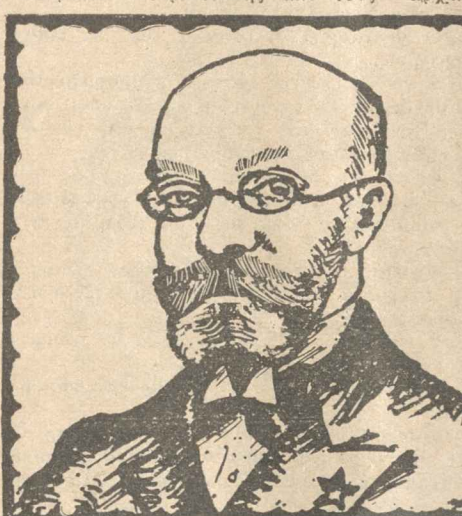
Και πρώτα τί είναι Έσπεραντισμός, τί Έσπεραντό και πώς πρωτοδόγηκε και καπο-φίτη ή ιδέα αυτή; Σ' όλους άσφαλώς είναι γνωστόν ότι «Έσπεραντό» είναι ένα διε-θνής γλωσσικό σύστημα ή μάλλον μία διε-θνής γλώσσα, πλασμένη επίτηδες για νά χρημεύσει ως σούδερο και κοινό μέσον συνεννοήσεως όλων των λαών. Ο λόγος πού διν χρησιμοποιήθηκε για τον σκοπό αυτόν μα από της ζωντανής γλώσσας, είναι εύ-λογος: απλούστατα για νά λείψουν ή παρεν-δύσεις της διακρίσεως απ' ενός, κι' απ' έ-τερου για νά εφαρμοσθεί μία όσο τό δυνατόν απλοποιημένη και εύκολη στην εκμάθησή της γλώσσα.

Όσο λογικό και εύνητον είναι τό πρῶ-το στην βάση του τόσο δύσκολο στάθηκε άν-θρώπου, στην εφαρμογή του. Παρ' όλο πού ή Έσπεραντό είναι μία γλώσσα καμωμένη από λέξεις όλων των γλωσσών του κόσμου και άρκετά εύκολη στην εκμάθησή της, συ-νηθίσει εύθις εξ άρχης και συναντά έως σήμερα ακόμη οργανωμένη αντίδραση και συστηματική άδιαφορία από παντού. Παρε-χίτητος, λόγοι συνειδητικής ιδεολογίας; Α-διαφορία. Τό γεγονός είναι πώς ή ύπαρξις ενός τέτοιου αντιδραστικού ρεύματος, έδωσε έπαιση στους Έσπεραντιστάς νά συστηρω-νών γύρω από ώριμένες ιδεολογίες ή προ-παγανδιστικές οργανώσεις και ν' άποτελέ-σουν ξεχωριστούς κύκλους άλλληλεγγύτης και συνδεδεμένους. Συστήθηκαν διοικητικές ό-ρι-σεις, ώρίστηκαν κέντρα, ιδρύθηκαν παραστή-ματα και επάχθησαν παντού αντιπροσωπε-υτικώμενοι νά διαδίδουν την ιδέα και νά παρακολουθούν την κίνησή της διαδόσεως. Σήμερα τό δίκτυο του Έσπεραντισμού έχει απλωθεί σ' όλη τὰ μέρη του κόσμου και οι όπαδοί αριθμούνται σε εκατομμύρια. Γιατί τίποτα δεν έμποδίζει κανένα νά έχη της φυ-λίκης πεποιθήσεως του, νά μιλά την μητρική του γλώσσα και νά διατηρή τον έθνισμό του, αφού γίνη εσπεραντιστής.

Σε κάθε κράτος ύφίσταται αυτή την στιγ-μή κι' από ένας εθνικός σύλλογος Έσπεραν-τιστών που έχει τὰ παραστήματά του ο ή άπαρξής. Εκτός απ' αυτούς όμως τους εθνι-κούς συλλόγους υπάρχουν και ή διάφορες ένδοις ενώσεις, που κάθε μία απ' αυτές πε-ριλαμβάνει στους κόλπους της όμοιογενή συσχέτι ή μάλλον ανθρώπους πού ανήκουν σ' ένα και τό αυτό επάγγελμα. Έτσι ύπάρ-χουν παντού παραστήματα μίας διεθνούς ενώ-σεως ιατρών, μιας άλλης εργατών, τηλεγρα-φιστών, καθηγητών, δικηγόρων κ.ο.κ. ή ό-ποιες πάλι όλες μαζί και μαζί με τους Έθνη-κούς Έσπεραντικούς συλλόγους υπάρχουν και μίαν ανώτερη ένωση την Παγκόσμια Έ-σπεραντική Ένωση, την γνωστή υπό τό όνομα «Έσπεραντική Ένωσις» ή «Έσπεραντική Ένωσις» (Ουνιό-νισμ) Έσπεραντική Ένωσις). Η έπιστολή ά-νεγνωστημένη αυτή από όλες της εσπεραν-τικές οργανώσεις Ένωσις άρθεως σήμερα έπαινο από 35000 ένεργά μέλη και έχει αντι-

προσώπους σε 2000 πόλεις και τόπους, έν-τεταλμένους νά παρέχουν πληροφορίες για ό-τιδήποτε ζήτημα στους όμοιόεικας των.

Εκτός πάλι από την Υ. Ε. Α. υπάρχουν κι' άλλες δυο μεγαλύτερες έπίσημες όργα-νώσεις των εσπεραντιστών: τό «Γλωσσικό Κομμάτιον» πού άποτελείται από 180 έκλε-κτους εσπεραντιστάς και έχει σκοπό νά πα-ρακολουθή την εξέλιξη της διεθνούς γλώ-σσας και ή «Έσπεραντική Ακαδημία» πού αριθμεί 12—18 μέλη εκλεγόμενα άνάμεσα από τὰ μέλη του Γλωσσικού Κομμάτιου και άποτελεί την ανωτάτην αρχή των εσπεραν-τιστών. Μεταξύ των λίγων αυτών εκλεκτών προσωπικοτήτων πού άποτελούν την «Έ-σπεραντική Ακαδημία» έχει την τιμή νά συγκαταλέγεται και ένας Έλληνας, ό Δο Ά-νακρίων Σταυριανίδης από τους άρχαιότε-

Ο Δρ Λάζαρο-Λουδοβίκο Ζάμενχοφ, εφευρέτης της Έσπεραντό.

ρους όπαδούς της ιδέας και Πρόεδρος της Έλληνικής Έσπεραντικής Ακαδημίας, του Έλληνικού Έσπεραντικού Συνεδρίου κ. ά. όμοιόεικτων οργανώσεων.

Για την διάδοση του Έσπεραντισμού, άλ-λά και για την συγχρή και επικρασίαν των εσπεραντιστών υπάρχουν και παντού όργα-νώματα τύπου, εφημερίδες και περιοδικά πού θρύνουν σε διάφορα μεγάλα κέντρα και κο-κλοφορούν εύρύτατα μεταξύ των 8—10 εκα-τομμυρίων όπαδών της διεθνούς γλώσσας. Τά σπουδαιότερα απ' αυτά είναι ή μηνιαία διε-θνής έπιθεώρηση της Γενικής Έσπεραντικής, τό «Ερόλλιο ντ' Έσπεραντό» της Κολωνίας και ή «Μπαλκάνια Κοινότητα» και τὰ τρία γενικά όργανα του Έσπεραντισμού. Έπει-τα έχονται τὰ πέπτε περιοδικά της τάξεως «Κλασικιστάλ», πού σπέρνεται δηλαδή έ-ναντίον της διακρίσεως των κοινωνικών τά-ξεων και των διακρίσεων των εθνικιστών. Και άκολουθεί στούς τρεις όλοκληρής έντύπων με προγράμματα φιλολογικά, εκπαιδευτικά, παιδαγωγικά, αντιμιλιταριστικά, θεολογικά, έμπορικά, έπιστημονικά, προσκομικά, στενογραφικά, ταχυδρομικά, ακτή και... χοροφαγικά. Ένα ενδιαφέρον επίσης έντυ-πο είναι και τό έτήσιο μερολόγιο της Υ. Ε. Α. όπου μνημονεύεται όλη ή παγκόσμια κί-νησις του Έσπεραντισμού και περιλαμβά-νεται ή πύχρησις όλης της κινήσεως από τό πο τό υπάρχουν εσπεραντισταί.

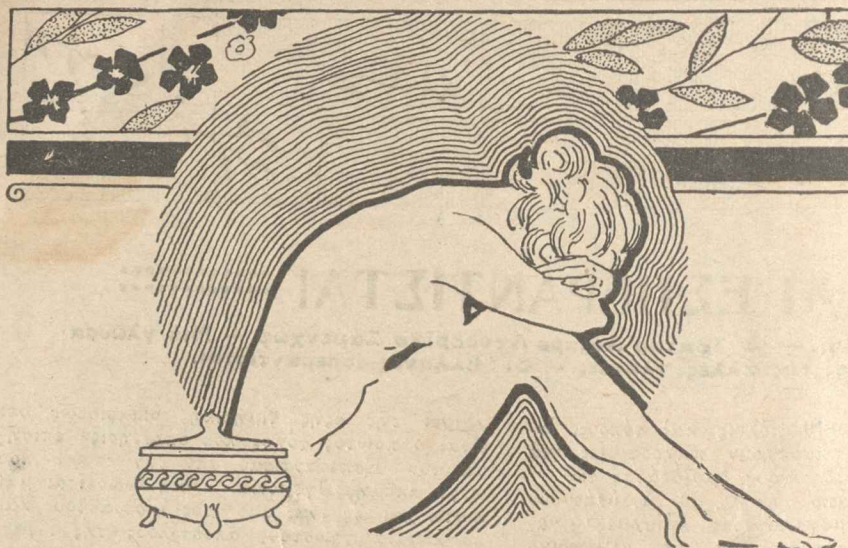
Δυστυχώς στην Ελλάδα ή ιδέα δεν είναι πολύ διαδεδομένη κι' οι όπαδοί της Έσπεραν-τό είναι άκόμη λίγοι. Κορυφαίος της έλης κινήσεως στον τόπο μας είναι ό κ. Α. Στα-ματιάδης, του οποίου ή γενέτειρα Σάμος,

χαίρει της έξης ταμειακής διακρίσεως ότι είναι ό πρώτος τόπος πού ύπεστήριξε επίση-μα τον Έσπεραντισμό από την έσχρή που ήταν ακόμη Ήγεμονία. Αύτός θεωρείται μά-λιστα και ως ένας από τους ακούραστους και παγκόσμια γνωστούς όπαδούς της ιδέας, πού άφιέρωσε όλοκληρή την ζωή του για την διάδοση της Έσπεραντό, εκδίδοντας δι-όδια από τὰ 1907 και προπαγανδίζοντας ά-κούραστα για την επικράτηση της διεθνούς γλώσσας. Έπίσημος Έσπεραντικός συλλό-γους στον τόπο μας έχουμε τον «Έλληνικό Έσπ. Σύνδεσμο» (1927), την «Έλληνική Έσπ. Ένωση» (1930), τον «Φοιτητικό Έ-σπερ. Σύλλογο» (1929), τον «Ένωσις Έ-σπερ. Σύλλογο» (1930), και τον συνοικιακό «Σύλλογο Κάτω Πατησίων», όλους αυτούς στας Αθήνας και με πρόγραμμα προπαγαν-διστικό, όπως και τους επαρχιακούς συλλό-γους Θεσσαλονίκης, Μυτιλήνης, Σάμου, Ί-ωννίνων, Σταυρουπόλεως, Καβάλας κ. ά. επάνω από τους όποιους στέκει ή «Έλληνική Έσπ. Ακαδημία» (1927) με σκοπό κα-θαρά ιδεολογικό και προορισμό νά εφορεύη την γλωσσική άποψη του ζήτηματος.

Θά ήσαν σφοδρά παράξενες έκ μέρους μας, αν κλείναμε τό σύντομο αυτό άρθρο μας χωρίς ν' αναφέρουμε και λίγα σχετικά με την πρώτη εμφάνιση της Έσπεραντό και τον εφευρέτη της δόκτωρ Λάζαρο-Λουδοβίκο Ζάμενχοφ. Στον πολωνό αυτόν ιατρό, είχε ριζωθεί από της παιδικής του ηλικίας ή ί-δεια νά βρεθεί ένα διεθνές σύστημα συνεννό-σεως μεταξύ των διαφόρων λαών. Η σύλλη-ψις της ιδέας αυτής του ήθε μάλιστα κατά έναν πολύ περίεργον τρόπο. Γεννημένος σ' ένα μικρό χωριό της μεθόρου Γερμανίας—Ρωσίας, τό Μπρεσλά, ο νεαρός άκόμη τότε Ζάμενχοφ βρισκόταν κατήφορος μπρο-στά στο λυπρό θέμα της μη συνεννοήσεως των πολωνών συμπατριωτών του, από τους όποιους άλλος μόνι μιλούσαν ρωσικά, άλλοι γερμανικά κι' άλλοι πολωνικά. Αυτό τον έκανε νά σκεφθί για την εξύγηση ενός κοι-νού συστήματος πού νά έλυσέ τό ζήτημα της συνεννοήσεως χωρίς να θινωγεί ή συνει-στικές πεποιθήσεις των αλλοθών συναν-θρώπων του. Και από αυτήν άκόμη εδάλ-θηκε στην σύνταξη μιας νέας νεκρής γλώ-σσας, της όποιος τό πρώτο έγχειρίδιο έβγαλε, στα 1877, μόλις τελείωσε της πανεπιστι-μακής του σπουδής. Για νά μη θηγούν μάλι-στα τὰ επαγγελματικά του συμβέβητα τό ύπεγράψε με τό ψευδώνυμο αλόκτωρ Έσπε-ραντό (ιατρός Έλπίων). Η άπόπειρα του επέτυχε και απέκτησε πολλούς όπαδούς εύ-θις εξ άρχης. Άρχισε τότε νά καταγίνεται με περισσότερο ζήλο στο έργο του, και μέ-σα σε λίγα χρόνια επέτυχε νά καταστή όλο τό λεξιλόγιο της νέας διεθνούς γλώσσας, ή όποια πήρε έπίσημα τό όνομα «Έσπεραντό» κατά τό Α' έπίσημο Έσπεραντικό Συνέ-δριο πού έγινε τό 1905 στην Μπονλον-α-Μετς της Γαλλίας με 352 συνέδρους.

Αυτό είναι με λίγα λόγια τό ιστορικό της πρώτης εμφάνισης της Έσπεραντό. Σε λί-γες μέρες, τώρα, από της 30 'Ιουλίου έως της 6 Αυγούστου θά λάβη χώρα στο Παρί-σι τό 24ον Συνέδριον των Έσπεραντιστών όλου του κόσμου, στο οποίο θά αντιπροσ-τεθούν άνω των 80 κρατών πού συγκατα-λέγουν μεταξύ των ύπηκόων τους φαντατικούς όπαδούς της γλώσσας πού έφευξε ο δόκτωρ Ζάμενχοφ. Τό δυστύχημα είναι πού ο σφοδ-ρός εκείνος άνθρωπος πέθανε πριν 15 χρόνια και δεν θά μπορούσε νά δη άπό καρποφόρης ή ιδέας του, στην όποια έμενε πάντα ενδω-λούσε ένας ακούραστος... Έλπίων Έσπε-ραντό.

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΠΟΛΥ ΑΜΦΙΒΟΛΗ ΘΥΣΙΑ

φές του ολοφωτιά και η πληροφορία ε του σωστές και ζυγισμένες.

Έτσι ο Φωτιάς, ενώ ήταν στο μέ-

Μία γοργή χαρά κι' έπειτα μία βουή θλίψη πέρασε άξαφνα μιά μέρα μέσα στα γραφεία της εφημερίδας «Πρωϊνά Νέα». Ήρθε ξαφνικά η πληροφορία πως ένα γνώριμο κι' αγαπητό πρόσωπο, ένας συντάκτης καλός και πρόσχαρος, θα ξαναφαινόταν στο γραφείο.

Ένας νεαρός συντάκτης τώφερε το νέο :

—Ξέρετε ; 'Ο Φωτιάς γύρισε από το μέ-

τωπο... —Ήρθε; Και πότε θάρη στο γραφείο ;

Και γέμισε χαρά το γραφείο.

Ήταν, εξακολούθησαν ο συντακτικός,

σ' ένα νοσοκομείο. Χαμένος εκεί μέσα. Γι' αυτό δεν είχαμε καμιά είδηση τί γίνεται... —Και τί είχε;

—Τα μάτια του... 'Από δακρυγόνα χαλάσανε τα μάτια του... Τούχαμιν μεγάλη θεωρεία. Όλα τα μέσα της επιστή-

μης... Μά τίποτα !... —Δηλαδή ; ρώτησαν με άνησυχία οι άλλοι συντάκτες.

—Νά; έμεινε στραβός, όριστικά στραβός. Δεν έχει καμιά έλπίδα πιά... Θα μείνει σ' όλη την ζωή του τυφλός, θεόστραβός...

Αόγια συμπαθείας, θλίψης, λύπης γεμίσανε το δημοσιογραφικό γραφείο.

—'Ο Φωτιάς θα μείνει στραβός σ' όλη του την ζωή !

Τραγωδία !

Μιλήσανε πολύ για τον Φωτιά κείνη την ημέρα όλοι οι συντάκτες των «Πρωϊνών Νέων». Τού πλέξαντο το εγκώμιό του...

Κάτι σαν νεκρολογία... Θλίβερά πανέμορφα γεμάτα άπελπισία πιά.

—Αληθινά ο Γιώργης Φωτιάς ήταν δημοσιογράφος με ταλέντο. Φαίνεται πως τ' όνομα αυτό θάταν μάλλον ψευδώνυμο. Μά μ' αυτό φάνηκε από την αρχή κι' έτσι τον ήξερεν ο κόσμος. Στην αρχή παρουσίασε διάφορες έρευνες, «Καμτιάνες» σοβαρές, που είχαν και ρεπορτάζ γερό και τρεχάματα, μιά και γεμάτες κρίση και μυαλό. Και μαζί μ' αυτά, ο Φωτιάς είχε και μιά πένα πρωίτης ! Έπειτα ξεσκέπασε ο Φωτιάς βρωμιές, καταχρήσεις, λαποδυσίες έπισήμων και λοβιτοκρατών...

Έτσι έβγαλε όνομα ο Φωτιάς. Ήταν πιά ένας συντάκτης με φίρμα...

Ήσαν έπειτα οι πόλεμοι. 'Ο Φωτιάς πήγε στρατιώτης. Πολέμησε κι' αυτός... Και όμως δεν έπαψε να γράφει από το μέτωπο στα «Πρωϊνά Νέα».

Ή ανταποκρίσεις του ρουφιόντανε ! Ήταν γεμάτες ζωή, γεμάτες χρώμα και πρωτοτυπία. Ή περιγρα-

τωπο, έθριάμβευε στην πρωτεύουσα και στο έσωτερικό. 'Ο,τι έγραφε διαβαζόταν με λαχτάρα. Και τ' όνομά του γίνηκε αγαπητό σ' όλους...

Μά σέ μιά τρομερή μάχη χαθήκανε τα ίχνη του. Κι' ήταν χαμένος ο άξιος συντάκτης ως την ημέρα που ο νεαρός ρεπορτάζος έφερε στο γραφείο την πληροφορία πως ο Φωτιάς ξαναγύρισε τυφλός...

Ένα μεσημέρι έφτασε στα γραφεία των «Πρωϊνών Νέων» ένα ζευγάρι.

—'Ο Φωτιάς κι' η γυναίκα του !... είπαν οι κληtores.

Σέ λίγο το ζευγάρι ήταν στο γραφείο του αρχισυντάκτη. Έκει μαζεύτησαν κι' όλοι συντάκτες βρέθηκαν στα γραφεία εκείνη την ώρα. Όλοι ήθελαν να μάθουν...

—'Ο αρχισυντάκτης σοβαρός και ψυχρός ρώτησε πως πέρασε ο Φωτιάς στο νοσοκομείο, πως του συνέβηκε το μεγάλο δυστύχημα, πως περνάει τώρα.

—'Ο Φωτιάς άπαντούσε με μιά φωνή ζωηρή, όπως πάντα, μιά με κάποιαν πίκρα... Στο τέλος ρώτησε με φωνή δειλή :

—Τι θέλετε να κάμω τώρα στην εφημερίδα ;

—Κάτι θα γίνη, είπε ο αρχισυντάκτης ξερό.

Βέβαια ο ψυχρός αυτός τίπος δεν είχε το «κάτι θα γίνη» από συμπάθεια, από ανείδη συναδελφικής αλληλεγγύης... Όχι. Μά σκέ-

φτηκε πως ο Φωτιάς είχε αγαπητό όνομα και πως πάντα μπορούσε να υπαγορεύει μιά διαφέρουσα πράγματα.

—Νά, ξαναείτε ο αρχισυντάκτης θύετα κάτι θα γίνη. Σκεφτήτε και σεις και θα ξαναποιήτε.

—Έπειτ' από δυο μέρες γέμισαν οι τράπουλες προγράμματα. Κάτι μεγάλα χτυπήματα γράμματα πούγραφαν :

«Από την Κυριακή στα «ΠΡΩΪΝΑ ΝΕΑ»

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΕΝΤΥΠΩΣΗΣ

του έλεκτοού και δημοφιλούς συνεργάτη κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΩΤΙΑ

πού, κατά την δημοσιογραφική του αυτήν ποστολήν έντυφλώθη τελείως από δακρυγόνα αέρια !

Σελίδες φρίκης, τραγικωτάτης περιγραφής, τος, ήρωϊσμών, αντιστοιών και απαντησών.

Σελίδες πλήρεις από το μάγον ήρωϊσμού περσίου τυφλού συγγραφέως.

—Από την Κυριακή...

Έτσι ο Φωτιάς βρέθηκε ήσυχα έγκαταμένος σ' ένα σπατά στα Πατήσια. Κι' η δειλιά άρχισε άμέσως. Ή καλή γυναίκα του, ο φίλος άγγελός του ήταν στο πλάι του πάντα. Κείνος υπαγόρευε και κείνη έγραφε.

Τί γίνηκε με την άρχη των «Πολέμικων έντυπώσεων» του Φωτιά δεν λέγεται... Ή «Πρωϊνά Νέα» έθριάμβευαν. Διαλασπιαν ή κυκλοφορία τους από την πρώτη μέρα...

Τό πράγμα συγκίνησε και τον διευθυντή. «Ως την στιγμή που έλαβε το δελτίο και η κτορείου και είδε την αύξηση σ' η Διευθυντής και ιδιοκτήτης των «Πρωϊνών Νέων» δεν είχε ιδη καθόλου τον Φωτιά ! Πόσο καυτός για τέτοια !... Αυτός είχε να φροντίσει γι' άλλα... Τόσες κοινωνικές σχέσεις, τόσα σαλόνια !... Έπειτα τόσα σχέδια για έλπι-

σμούς, για λοβιτορες, για μανούβρες μεγάλες που να τον άρρίσουν καιρό να ιδη αυτόν τον δύστιχο !... Μά τώρα; Τώρα πιά έπρεπε να τον προσέξω τον Φωτιά. Μπορούσε αυτός ο τυφλός να διαλασπίση την κυκλοφορία ! Δεν ήταν μικρό αυτό...

Μπήκε λοιπόν ο κ. Διευθυντής στο γραφείο του αρχισυντάκτη με το μονόκλ στο μάτι και με το ποδύρο του στο χέρι κι' έδωσε διαταγήν όταν έβη ο Φωτιάς να τον στείλουν στο γραφείο του.

...

Δύο μέρες ύστερότερα ο Φωτιάς πήγε με την γυναίκα του στην εφημερίδα. 'Ο κ. Διευθυντής τον δέχτηκε άμέσως.

—Σας συγχάρω, τού είπε σφιγγόντάς του το χέρι, και σάς εύχαριστώ. Δεν ξέρετε πόσο σπώνει την εφημερίδα μας ήθικος ή συνεργασία σας αυτή...

—Εύχαριστώ...

Την ίδια στιγμή ο διευθυντής γύρισε προς την κυρία.

—Και σεις βέβαια θα βοηθάτε τον κύριο Φωτιά...

—Ναί, κύριε διευθυντά.

—'Ο διευθυντής την κύτταξε μ' ενδιαφέρον. Τά μεγάλα γαλανά μάτια της τούχαμιν έντύπωση... Έπειτα ήταν τόσο γλυκιά...

—Κύριε Φωτιά, έλεγε ο διευθυντής, έχετε μιά θαυμάσια γυναίκα βλέπω. Σας βοηθεί βέβαια και σάς αγαπά...

Την ίδια στιγμή γύρτησαν την πόρτα.

—Ευχαρίστη ; έλεγε ο διευθυντής.

—Σας ζητάει ο κύριος διευθυντής της Τραπέζης...

—Έτσι ο Φωτιάς κι' η κυρία του έφυγαν.

—Θέλω να σάς βλέπω συχνά... Για ό,τι ν' ελασπισθήτε, ν' αραχθείτε χωρίς ντροπή, κυρία μου, κύριε Φωτιά... έπρόσθεσε ο διευθυντής καθώς τους άποχαιρετούσε.

...

Τώρα πρέπει να παρακολουθήσουμε τα δελτία του πρακτορείου. Αυτό ενδιαφέρει πολύ τον αναγνώστη μας. Οι αριθμοί αυτοί παίρνουν τό ρόλο σ' όλη την υπόθεση του διηγούμενου. Ή πώληση της εφημερίδας διευθύνει άκόμη και τον διευθυντή με το ποδύρο και με το μονόκλ. Πώς θα γίνη εκδυσμός όταν η κυκλοφορία της εφημερίδας δεν είναι μεγάλη; Πώς την λογαριάζει; Πώς να φοβισή τον εργοστάσιο και καραχάριες; Πώς να βγή φιλικό χωρίς κυκλοφορία ;...

Μά μιά μέρα το θερμόμετρο άρχισε ν' ανεβαίνει... Τό δελτίο έπεφτε... 'Ο Φωτιάς διατάχτηκε να γράφει της «έντυπωσης» πού τραγικές, πού επικίνδυνες... Όλα μάτια !... Τό δελτίο έπεφτε, πάντα έπεφτε !...

...

Μιά μέρα ο αρχισυντάκτης έλεε καθαρά και έάστερα στον Φωτιά :

—Ξέρεις πως η κυκλοφορία πέφτει; Αυτό που γράφεις δεν έχουν πιά ενδιαφέρον... Πρέπει να διακοπούν...

—'Ο Φωτιάς σιωπούσε. Ή γυναίκα του πλάι του σιωπούσε κι' αυτή. Άξαφνα έβγαλε το ματιόκι της και σκούπισε ένα δάκρυ...

—Υπάχει όμως κάτι άκόμη, έπρόσθεσε ο αρχισυντάκτης. Για ιδήτε και τον κύριο διευθυντή...

...

Χωρίς πολλές δυσκολίες ο Φωτιάς κι' η γυναίκα του μπήκαν στο γραφείο του διευθυντή. Κείνος τους χαρέτισε ζωηρά, τους ρώτησε για την υγεία τους και τούς είπε :

—Δυστυχώς ο αρχισυντάκτης μου μού προτείνει την διακοπήν της εργασίας σας, κύριε Φωτιά.

—Μά μού είπεν ότι σεις διατάζετε...

—Διατάζει, αφέ μου, η κυκλοφορία ! Και ένόπουν το δελτίον έμεις σιωπούμε... Τί λέτε και σεις, κυρία;

—Και κύτταξε την κυρία μ' ένα γλυκιάτο λυγισμό βλέμμα... Αυτή πήρε θάρος.

—Και όμως, έλεγε, σεις μπορείτε να διο-

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

θώσετε το πράγμα. Είσαθε ο ιδιοκτήτης της εφημερίδας...

—Μπορώ να γράψω κάτι άλλο, έπρόσθεσε άμέσως ο Φωτιάς.

—Δεν άποκλείεται... έλεγε ο διευθυντής. Μπορείτε να μού παραγγείλετε με την κυρία. Μην κάμετε σεις τον κόπο. Και αν τό εγκρίνω...

—'Ο διευθυντής κυττούσε τώρα την κυρία με βλέμματα λάγνα, γεμάτα φλόγα... Σάν να της μούσλεισε και τό ένα μάτι, κείνο που δεν είχε μονόκλ...

—Έπειτα τούς έσφιξε τό χέρι, της κυρίας...

...

Είναι παλινάφροσος, μιά συμπαθητικός κι' εύγενικός, σκεφτόταν η κυρία Φωτιά καθώς γύριζε στο σπίτι.

Κι' όταν έφτασε, σκέφτηκε πολύ.

Σά φλόγες και σά μανούδια τρομερά γύριζαν μπροστά στα μάτια της ή ιδέες της άπιστίας, της άπάτης, της άτιμίας... Ν' άπατήση τον Γιώργη, τον θησαυρό της ;... Μά αυτό θάταν άτιμο, άδικο, άπάνθρωπο... Κι' όμως για ποιόν λόγο θά τόκανε; Πάλι για τον έδιο. Πάλι για να τού εξασφαλίσω την δουλειά στην εφημερίδα. Για κείνον και μόνο για κείνον... Μά όχι ! Αυτό ήταν άτιμο, πρόστυχο, έλεινό !... Ν' άπατήση τον τυφλό, που της είχε τόσην έμπιστοσύνη... Κι' όμως για χάρη του θά τόκανε... Μά ήταν άπάτη... Γι' αυτόν... Να... Όχι...

Μά σέ λίγο έλλαξε γνώμη. Γι' αυτόν πρέ-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ται, συνδυάζονται, άποτελούν μιάν άλυσίδα...

—Δηλαδή ;

—Νά; αν έσύ θέλησης, όλα διορθώνονται.

—Σας παρακαλώ ! έλεε κείνη άδυστρά. Πετόχτηκε ταγαμένη άπάνω.

—Αν θά φύγετε, κυρία, πρόσθεσε ο διευθυντής, σκεφτήτε πάλι με την ήσυχία σας. Θά ξαναϊδωθούμε... Όταν θέλετε έρχεστε... Και με συγχωρείτε.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Κι' η δουλειά άρχισε άμέσως. Έκείνος διαγόρευε και κείνη έγραφε.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

.... ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Προηγούμενα)

Ο Ρομπέρτο Άλμπενα, ένας πλούσιος Ιταλός αριστοκράτης, ταξιδεύει χάριν αναψυχής στη Ρώμη. Μαζί του ταξιδεύει κι ένας άνδρας με παράξενο παρουσιαστικό και παράσινα μάτια. Στη Ρώμη ο άγνωστος κατεβαίνει μαζί με τον Άλμπενα ο οποίος καταλείπει στο ξενοδοχείο της Εύροπης. Εκεί ανάμεσα στα μπαζάρια του ανακαλύπτει και μια ξένη βάλιτσα μέσα στην οποία βρίσκεται ένα κομμένο γυναικείο χέρι, φορτωμένο διαμαντικά.

Ένα μυστηριώδες άτομο, ένας «αρχοντάς» αγαπά με πάθος την Ραχίλ, κόρη του Έβραίου παλαιοπόλου Μοΐς Καμπίμ. Ο οποίος την προτρέπει να τον παντρευτεί. Η Ραχίλ όμως αγαπά τον Ρανιέρ Λαμπερτίνι, και αρνείται να 'ακούσει τον πατέρα της.

(Η συνέχεια)

Λοιπόν, τότε ναι! Θα τον αγαπώ αιώνας. Για πείσμα όλων! απήντησε η Ραχίλ.

Θα τον σκοτώσω αυτόν τον άνθρωπο, Ραχίλ! ορκίστηκε ο γέρος που δεν ήταν πια στα λογικά του.

Δεν μπορώ να πιστέψω πως θα κάμνεις τέτοιο πράγμα, απήντησε εκείνη με φαινομενική αταραξία.

Δεν λέω πως θα το κάμω εγώ. Είμαι γέρος κι αυτός είναι νέος. Άλλα θα πεθάνει. Θα τον σκοτώσει ο άρχοντας!

Θάταν εγκλημα.

Θα τον σκοτώσει, θα τον σκοτώσει, είμαι βέβαιος. Έχει τόσα φονικά όπλα, τόσα δηλητήρια, που δεν αφήνουν το παραμικρό ίχνος: ο άρχοντας είναι κύριος του θανάτου. Ο Ρανιέρ Λαμπερτίνι είναι γι' αυτόν ένας εφιάλτης, γι' αυτόν, για τον ξρωτά του, για την ευτυχία του. Ο Ρανιέρ Λαμπερτίνι θα πεθάνει...

Δεν θα το επιτρέψει ο Θεός, διέκοψε εκείνη προσπαθώντας να καταπνίξει την φρίκη που έκανε δίλο το σώμα της να τρέμει.

Ο Θεός είναι με το μέρος του άρχοντα. Ο Ρανιέρ Λαμπερτίνι θα πεθάνει.

Όχι μόνος, πατέρα! Ξέσπασε η Ραχίλ, βγαίνοντας τώρα από την φαινομενική αταραξία της που συγκρατούσε με δυσκολία.

Τι έννοεις;

Λέω πως ο Ρανιέρ Λαμπερτίνι δεν θα πεθάνει μόνος.

Ραχίλ!

Μιάς ώρα ύστερα απ' αυτόν, θα τον ακολουθήσω! είτε η νέα με τέτοιαν άπορασιστι-

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ

κόττητα, που έκαμε τον γέρο να τὰ χάσει.

—Θα το κάνεις αυτό;

—Ναι.

—Ω, συμφορά μου!... Πάει δηλαδή η ζωή!... φώναξε ο Μοΐς Καμπίμ, ξαναπέφτοντας στην καρέκλα του με το κεφάλι μέσα στα χέρια του.

—Πατέρα, αυτός ο Μάρκος Χέννερ είν' ένας κακούργος! είπε η Ραχίλ με φωνή ζωηρή άκωχη. Κατόπιν πλησίασε στο τραπέζι όπου ο Μοΐς Καμπίμ μουρούριζε κάτι ακατάληπτες λέξεις κι' αναστέναζε βαθεία από καιρό σε καιρό.

—Για το Θεό! Μην τον αποκαλέσεις με τ' όνομά του! Λέγε τον «Αρχοντά». Τ' όνομά του φέρνει γρουσουζιά. Πολύ λίγοι το γνωρίζουν και κρύβεται. Ο Μάρκος Χέννερ δεν υπάγεται: ονομάζεται ο «Αρχοντάς».

—Δεν θα τον πω ποτέ μ' αυτό το όνομα, ψιθύρισε εκείνη ενώ ένα φευγαλέο ερώτημα της έβαφε τα μάγουλα.

—Θα σου φέρω γρουσουζιά αν τον πεις μ' άλλον τρόπο! είπε ο γέρος με μιάν έκφραση τρέμου στο πρόσωπο.

—Γιατί φοβάσαι τόσο πολύ αυτόν τον άνθρωπο, πατέρα;

—Γιατί είμαι γέρος και φτωχός... έφέλισε ο Μοΐς Καμπίμ.

—Δεν είσαι βέβαια νέος, αλλά δεν είσαι και τόσο γέρος, πατέρα. Κι' έπειτα, είσαι τόσο φτωχός; και του έριξε ένα διαπεραστικό βλέμμα.

—Πολύ φτωχός, πολύ φτωχός! είπε με φωνή υπόκυρη ο Μοΐς και τα χείλη του τρέμανε λέξ από συγκίνηση ή από φόβο. Κι' εσύ λοιπόν, παιδί μου, νομίζεις πως έχω κρυμμένα λεφτά! Κι' εσύ! Ποιος σου το είπε; Ποιος σου έβγαλε στο μυαλό αυτό το ψέμμα;

—Κανείς δεν μούπε τίποτα, είπε η Ραχίλ σιγανά, κι' ούτε ξέρω κάτι θετικό γι' αυτό που είπα. Υποθέτω... υποθέτω μόνο πως δεν είσαι τόσο φτωχός, όσο θέλεις να φανείσαι.

—Πού πράγμα σε κάνει να το υποθέτεις αυτό; Ποιό; Με βλέπεις ποτέ νάχω άλλο από πενταροδεκάρες; Δεν κάνω πια σχεδόν τίποτα με το μαγαζί... έπεσε μια μωζέ-ρια!... Αυτοί οι χριστιανοί δεν αγοράζουν πια σχεδόν τίποτα... ούτε μια κουβαρίστρα...

—Κι' όμως ζούμε τόσο καλά απ' αυτό το μαγαζί που κατηγορείς... Μου δίνεις ταχυικά δ'τι χρειάζομαι για τα έξοδα του σπιτιού και για τα φορέματά μου.

—Με μεγάλον κόπο... με μεγάλη δυσκολία... Μα αν πεθάνω μια μέρα, κόρη μου, θα σ' αφήσω στον δρόμο... Είμαι πολύ φτωχός, σου το ορκίζομαι... δεν έχω τίποτα... μα πως θα μπορούσα και να είχα;

—Μη θυμώνεις! Έκανε η Ραχίλ, με την ίδια αταραξία. Δεν σου κάνω ανάκριση. Κι' αν έχω, κι' αν δεν έχω χρήματα, λίγο μ' ενδιαφέρει.

—Πολύ φτωχός!... Γι' αυτό και έχω ανάγκη από τον «αρχοντά», κι' από σένα. Έτσι νέα, κι' έτσι όμορφα χωρίς κανένα στήριγμα στη ζωή... Τι θα κάνεις όταν θα λείπω εγώ;

—Θα δουλέω, ίσως, είπε η Ραχίλ στον ίδιο άταραχο τόνο.

—Δεν θα ξέρεις.

—Ποιος στο είπε;

—Εσύ να υποθέσεις να ερωτασθής; Εσύ; Η κόρη της Σάρρας Καμπίμ; Άκου, να δουλέψω! Ποτέ, ποτέ για όνομα του Θεού μην το κάμεις, μ' αυτά τα άσπρα και λευκά χρώματα που έχεις, ποτέ! φώναξε ο Μοΐς μέσα σε μια παράξενη υπερδιέγερση.

—Κι' η μητέρα μου δεν ερωτάθηκε ποτέ της; ρώτησε η νέα κοπέλα μ' ένα βλέμμα άησυχου.

—Ποτέ, σου τ' ορκίζομαι! Ήταν ώρα

σαν μια βασίλισσα και περιόριαν σαν μια σουλτάνα, ή Σάρρα... Άχ! αυτή είχε άλλο έποχες!

—Μήλωσέ μου λοιπόν για τα περιουσιακά μου! Κι' η Ραχίλ καθώς πρόφερε τα λόγια αυτά έγειρε πάνω στον γέρο με ένα νύα, σαν να ζητούσε να σουφρώ τα λόγια του.

—Περασμένα πλούσια, γεμάτα έρωτα, πλούτη, απολαύσεις... απήντησε ο γέρος, σαν να δειχνόταν.

—Πού; πού; ρώτησε εκείνη με προση- και αγωνία.

—Εκεί κάτω, εκεί κάτω... μακριά απ' ε- δώ... στής βόρειες χώρες...

—Στής βόρειες χώρες;

—Εκεί που κάνει κρύο, πολύ κρύο...

—Σε ποιά μέρος, πατέρα;

—Στην Βαρσοβία, στην Πολωνία... τι λέω, κι' οι ύπηρετες κοπάει...

—Για την μητέρα σου, δεν είν' έτσι;

—Για την μητέρα σου... ναι, δια γι' α- τήν...

—Ήσασταν πλούσιοι και μεγάλοι...

—Πολύ πλούσιοι... Εκείνη ήταν τόσο μ- μορφη... της άξιζε π- ρισσότερα...

—Την αγαπούσε; ή- είν' έτσι;

—Την ελάττωσε...

—Κι' αυτή;

—Ήσαν τόσο φτωχοί, τόσο φτωχοί, τόσο φτωχοί, τόσο φτωχοί, τόσο φτωχοί, τόσο φτωχοί...

—Εγώ; φώναξε εκείνη.

—Έγραφα πως αγαπάς έναν απ' αυτούς, έκαμε ο γέρος παρὰ. Άλλα τους άλλους;

—Δεν μισώ κανένα.

—Και τον «αρχοντά», τότε, γιατί τον μ- σείς;

—Πήγαινε να ησυχάσεις, πατέρα, πήγαινε! Ο Καμπίμ αναστέναζε βαθεία. Σηκώθη- και πήλπισσε την κόρη του. Έβαλε το χέρι του στο μέτωπό της για να την ελλογή- της, όπως έκανε κάθε δούλο.

—Έχε την ειχή του Ιερωβά, Ραχίλ.

—Του Θεού! είν' εκείνη χωρίς να προσ- θέσει τίποτα άλλο, σκύ- βοντας το κεφάλι.

Ο γέρος άναψε ένα κεράκι και διενθύνθηκε βασιστός στο δωμάτιό του, που ήταν δίπλα α- κριβώς στην τραπεζα- ρία. Η Ραχίλ τον άκουσε να κλειδώνει την πόρτα του και να βάζει τον σύτη. Κάθε δού- ο Μοΐς Καμπίμ κλειδωνότανε πάντα μέ- σα στην καμάρα του.

Αφού περίμενε λίγο, η Ραχίλ πήρε μια μι- κρή λάμπα του πετρελαίου, την άναψε, έσδυ- σε την μεγάλη και ανέθηκε σιγά-σιγά στο δωμάτιό της. Η καμαρούλα της ήταν σχεδόν γυμνή, αλλά ολοκάθαρη. Το κρεβάτι ήταν άσπρο, κι' ένα παλιό χαλάκι μισοστό. Έπά- νο σ' ένα μικρό γραφείο, είχε μερικά βιβλία, ένα στοιχειώδες κι' ένα καλαμάρι. Δυο-τρεις καρέκλες, μια πολυθρόνα, μια ντουλάπα κι' ένας καθρέπτης συνεληθύναν την φτωχική επίπλωση. Το παράθυρο δεν είχε κουρτίνες. Είχε όμως κάτι μικρά κουρτινάκια. Πάνω από το προσκέφαλο του κρεβατιού της, ένα μικρό καθόλου παρίστανε την μητέρα της Ραχίλ, την Σάρρα Καμπίμ.

Μπαίνοντας η Ραχίλ γύρισε και κοίταξε από το καθόλου. Το κοιτούσε έτσι κάθε δού- λο, και πολλές φορές και την ημέρα, κάθε φορά που έμπαινε στο δωμάτιό της. Εκείνο το δούλο κάθισε επάνω στην εικόνα ένα βλέμμα απελπισμένο. Το πρόσωπο της νέας ήταν κατάχλωμο από την συγκίνηση που της προέβλεπε η συζήτησής της με τον πατέρα της.

—Τώρα... δεν ξέρω καλά.

—Μη με πιστεύεις όταν δολοφονώ σε τι- τοια κατάσταση, Ραχίλ... Τι τρομερό έ- δουά, αλήθεια, ή απομνή, τι καταραμένο...

ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

Κόρη μου, ως ησυχάσαμε τώρα: θα σε σύ- γισα πολύ, δεν είν' έτσι;

—Δεν πειράζει πατέρα...

—Ναι, ναι, συγχώρησέ με... σ' αγαπώ πο- λύ... συγχώρησε τον γέρο-πατέρα σου.

Τον έπιασε ξανά μια συγκίνηση. Τα μάτια του είχαν γεμίσει από δάκρυα.

—Άς μη μιλάμε πιά, πατέρα, είπε η Ρα- χίλ, κοιτώντας περὶλατα το κεφάλι. Η ώρα είναι προχωρημένη: αύριο συνεχίζουμε.

—Ραχίλ, μ' αγαπάς, δεν είν' έτσι;

—Ναι, πατέρα.

—Είσαι το μόνο πράγμα που έχω στην ζωή μου... είν' ο Μοΐς με φωνή που έτρεμε.

—Μόνο εγώ, αυτό είν' αλήθεια, ψιθύρισε εκείνη με ένα ύφος αινιγματικό.

—Κι' είμαι τόσο φτωχός, τόσο γέρος, τό- σο άρρωστος! Κι' ο Καμπίμ έγεννε περισ- σότερο το κομμάτι του, για να της αποδείξει την τραγική κακομοιρία του.

—Πήγαινε να κοιμηθής, πατέρα, πήγαινε! πρόσθεσε εκείνη με μια φωνή χαϊδευτική, σαν να μιλούσε σε κανένα παιδάκι άρρωστο.

—Κι' εσύ;

—Θα πάω κι' εγώ να κοιμηθώ.

—Ήσυχη;

—Είμαι πάντα ήσυχη.

Τα χείλη της Ραχίλ συσπάσθηκαν σ' ένα παράξενο χαμόγελο.

—Θα κοιμηθής;

—Αν μπορούσα, ναι.

—Μη διαβάσεις πιά τέτοια όρα, Ραχίλ, τα βιβλία αυτά των χριστιανών! Τους συχαί- νωσις τους χριστιανούς, δεν είν' έτσι;

—Εγώ; φώναξε εκείνη.

—Έγραφα πως αγαπάς έναν απ' αυτούς, έκαμε ο γέρος παρὰ. Άλλα τους άλλους;

—Δεν μισώ κανένα.

—Και τον «αρχοντά», τότε, γιατί τον μ- σείς;

—Πήγαινε να ησυχάσεις, πατέρα, πήγαινε! Ο Καμπίμ αναστέναζε βαθεία. Σηκώθη- και πήλπισσε την κόρη του. Έβαλε το χέρι του στο μέτωπό της για να την ελλογή- της, όπως έκανε κάθε δούλο.

—Έχε την ειχή του Ιερωβά, Ραχίλ.

—Του Θεού! είν' εκείνη χωρίς να προσ- θέσει τίποτα άλλο, σκύ- βοντας το κεφάλι.

Ο γέρος άναψε ένα κεράκι και διενθύνθηκε βασιστός στο δωμάτιό του, που ήταν δίπλα α- κριβώς στην τραπεζα- ρία. Η Ραχίλ τον άκουσε να κλειδώνει την πόρτα του και να βάζει τον σύτη. Κάθε δού- ο Μοΐς Καμπίμ κλειδωνότανε πάντα μέ- σα στην καμάρα του.

Αφού περίμενε λίγο, η Ραχίλ πήρε μια μι- κρή λάμπα του πετρελαίου, την άναψε, έσδυ- σε την μεγάλη και ανέθηκε σιγά-σιγά στο δωμάτιό της. Η καμαρούλα της ήταν σχεδόν γυμνή, αλλά ολοκάθαρη. Το κρεβάτι ήταν άσπρο, κι' ένα παλιό χαλάκι μισοστό. Έπά- νο σ' ένα μικρό γραφείο, είχε μερικά βιβλία, ένα στοιχειώδες κι' ένα καλαμάρι. Δυο-τρεις καρέκλες, μια πολυθρόνα, μια ντουλάπα κι' ένας καθρέπτης συνεληθύναν την φτωχική επίπλωση. Το παράθυρο δεν είχε κουρτίνες. Είχε όμως κάτι μικρά κουρτινάκια. Πάνω από το προσκέφαλο του κρεβατιού της, ένα μικρό καθόλου παρίστανε την μητέρα της Ραχίλ, την Σάρρα Καμπίμ.

Μπαίνοντας η Ραχίλ γύρισε και κοίταξε από το καθόλου. Το κοιτούσε έτσι κάθε δού- λο, και πολλές φορές και την ημέρα, κάθε φορά που έμπαινε στο δωμάτιό της. Εκείνο το δούλο κάθισε επάνω στην εικόνα ένα βλέμμα απελπισμένο. Το πρόσωπο της νέας ήταν κατάχλωμο από την συγκίνηση που της προέβλεπε η συζήτησής της με τον πατέρα της.

—Τώρα... δεν ξέρω καλά.

—Μη με πιστεύεις όταν δολοφονώ σε τι- τοια κατάσταση, Ραχίλ... Τι τρομερό έ- δουά, αλήθεια, ή απομνή, τι καταραμένο...

—Τώρα... δεν ξέρω καλά.

—Μη με πιστεύεις όταν δολοφονώ σε τι- τοια κατάσταση, Ραχίλ... Τι τρομερό έ- δουά, αλήθεια, ή απομνή, τι καταραμένο...

—Τώρα... δεν ξέρω καλά.

—Μη με πιστεύεις όταν δολοφονώ σε τι- τοια κατάσταση, Ραχίλ... Τι τρομερό έ- δουά, αλήθεια, ή απομνή, τι καταραμένο...

—Τώρα... δεν ξέρω καλά.

—Μη με πιστεύεις όταν δολοφονώ σε τι- τοια κατάσταση, Ραχίλ... Τι τρομερό έ- δουά, αλήθεια, ή απομνή, τι καταραμένο...

—Τώρα... δεν ξέρω καλά.

—Μη με πιστεύεις όταν δολοφονώ σε τι- τοια κατάσταση, Ραχίλ... Τι τρομερό έ- δουά, αλήθεια, ή απομνή, τι καταραμένο...

—Τώρα... δεν ξέρω καλά.

—Μη με πιστεύεις όταν δολοφονώ σε τι- τοια κατάσταση, Ραχίλ... Τι τρομερό έ- δουά, αλήθεια, ή απομνή, τι καταραμένο...

—Τώρα... δεν ξέρω καλά.

—Μη με πιστεύεις όταν δολοφονώ σε τι- τοια κατάσταση, Ραχίλ... Τι τρομερό έ- δουά, αλήθεια, ή απομνή, τι καταραμένο...

Η νέα είχε μπη σ' έναν άγωνα τρομερό, άνισο. Ο πατέρας της την ελάττωσε: εκείνη όμως ήταν μια κόρη παρὰ και άμαρτω- λή, αφού αγαπούσε έναν χριστιανό, έναν άρ- χοντά, έναν ευγενή. Ο Μοΐς Καμπίμ θά- ταν πρόθυμος να θυσιάση την ζωή του γι' αυ- τήν. Η Ραχίλ ήξερε πως ο γέρος είχε λε- φτά. Πού τάχε όμως, πόσα; Δεν ήξερε. Κι' όστόσο την υποχρέωνε να ξη σ' αυτόν τον δρόμο, μέσα σ' αυτό το σπίτι, μέσα σ' αυτή την κακομοιρία. Ο Μοΐς Καμπίμ ήταν έ- νας πατέρας από τους πιο τρυφερούς. Άλλά ένας μυστηριώδης δεσμός τον κρατούσε προσκολλημένο στον Μάρκος Χέννερ, τον «αρχοντά» όπως τον αποκαλούσε. Πόσα μυσ- τήρια, αλήθεια, μέσα στην ζωή του Μοΐς! Κι' πόσα δάσανα στην ζωή της Ραχίλ, της κόρης του!

Η Ραχίλ είχε ακουμπήσει την μικρή λάμ- πα στο τραπέζι κι' είχε πέσει σε μια καρέ- κλα, με τα χέρια κρεμασμένα, το πρόσωπο ώχρω. Η ζωή της, εκείνη την στιγμή, της φαινόταν πού δύσκολη, πού τραχεία από κάθε άλλη φορά. Ήταν εξαντλημένη, άπορη, τε- νη.

Ξαφνικά μια σιγανή φωνή την έκαμε να αναπηδήσει. Ήταν η Ρόζα, η υπηρέτρια, που είχε μπη στο δωμάτιο άδούρβα.

—Κυρία;

—Τι είναι Ρόζα;

—Γιατί να είναι Ρόζα; Είμαι εγώ.

—Εξέρεις τον πόνο μου, Ρόζα. Άλλά εσύ γιατί δεν επλάγασες άκόμη;

—Ανισχυόσαι για σάς. Ο πατέρας σας είναι σκληρός, δεν είν' έτσι;

—Όχι, ο καίμενος! Η σκέψις όμως πως αγαπώ τον Ρανιέρ Λαμπερτίνι τον κάνει να παραφέρεται.

—Και ποιάν θάπρεπε ν' αγαπάτε;

—Κάποιον άλλον, είτε άπλω ή Ραχίλ μη θέλοντας να κάνει λόγο στην Ρόζα για τον Μάρκος Χέννερ.

—Κανείς δεν άξιζε σαν τον κόμητα Λαμ- περτίνι! Νέος, όμορφος, πλούσιος, καλός. Κι' έπειτα σάς αγαπά τόσο πολύ!

—Μ' αγαπά άραγε α- ληθινά;

—Αμφιβάλλετε, κυρία;

—Ναι... συχνά.

—Μα αυτός αν ξη, το κάνει μόνο για σάς! Για την αγάπη σας!

—Έχει τώρα μια έρω- μένη, καθώς έχω μαντέ- ι;

—Ποιος; ο Ρανιέρ;

—Αυτό είναι καθαρή συκο- φαντία!

—Το είπε ο πατέρας μου, Ρόζα.

—Το κατάλαβα. Άλλά ποιά μπορούσε να- ταν αυτή η γυναίκα;

—Μια κόμισσα. Μια Βενετσιάνα... πολύ όμορφη.

—Δεν είν' αλήθεια, δεν μπορεί νάν' αλή- θεια, είτε η υπηρέτρια ζωρά.

—Άς το ελλογήσουμε, Ρόζα.

—Θα το μάθω. Θα εξακριβώσω την αλή- θεια πολύ γρήγορα.

Κιτάζε την ώχρη όψη της Ραχίλ και έ- σπενσε να πη:

—Μείνετε ήσυχη, κυρία. Τώρα είναι και- ρός να πλαγιαστείτε.

—Ναι, ναι, Ρόζα. Καληνύχτα.

—Θέλετε μήπως να σας βοηθήσω;

—Όχι, δεν χρειάζομαι τίποτα.

—Θάθελα να σας δώ πλαγιασμένη. Άν μείνετε άγρυπνη κι' άπονη, θ' άρρωστήσετε.

—Επειτα, ο πατέρας σας θα δη το φως.

—Θα κλεισω της γάλλες του παραθυριού.

—Ναι, αλλά έρχεται και κιντάζει κάτω από την πόρτα. Το παραμικρό φως που θα- χεστε, θα το δη από της χαρμάδες της πόρ- τας.

—Φαντάζεσαι πως έρχεται και με παρα- φυλάει;

—Κάθε δούλο!

—Είμαι βέβαιη γι' αυτό που λές;

—Τόσο βέβαιη, όσο και για την παντοδύ- ναμια του Θεού! είπε η Ρόζα κάνοντας το σημείο του σταυρού. Κάθε δούλο, άκούω θό- ρυβο στο δωμάτιο του πού, καθώς ξερετε, είναι όπλα στο δικό μου.

—Κι' εγώ ποτέ-ποτέ άκούω κάποιο θόρυ- βο... πρόσθεσε η Ραχίλ σκεπτική.

—Κάποιους κρότους πολύ παράξενους: πρὸ πάντων έναν θόρυβο σαν περπατήσιά ξένου ανθρώπου. Μου φαίνεται πως δεν είναι πάν- τα μόνος την νύχτα, ψιθύρισε η Ρόζα με μια φωνή τόσο σιγανή που έμοιαζε σαν άναπνοή.

—Τι λές;

—Λέω πως κάποιος άλλος μπαίνει ποτέ- ποτέ μέσα στο σπίτι μας, επανέλαβε η Ρόζα δυνατώτερα.

—Άκουσες καλά;

—Ναι.

—Μήπως γελάστηκες;

—Όχι, κυρία, σάς τ' ορκίζομαι. Ήμουν ξύπνια, τ' άκουσα με τ' αυτιά μου, πολύ κα- θαρά.

—Πές μου, τότε, πές μου να μάθω τί συμβαίνει;

—Νά, ένα δούλο, κατά της τρείς... άκου- σα πρώτα έξω, από τον δρόμο, ένα σφύριγ- μα σιγανό και σφύριγ... έσπασε.

—Θες μου! έκαμε ελαφρά η Ραχίλ Καμ- πίμ.

—Επειτα, σε ένα λεπτό, άλλο ένα σφύ- ριγμα ακριβώς το ίδιο σαν το πρώτο. Τότε, ο πατέρας σας πέρασε το σάβανο και κατέβη- κε την σκάλα...

—Ακούον;

Η ΖΩΗ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Η ΔΕΥΤΕΡΗ «ANTINEA»

Όταν δημοσιεύτηκε η είδηση ότι η Μπριγκίττε Χέλμ επρόκειτο, στην καινούργια έκδοση της «Ατλαντίδος» να παίξει τον ρόλο της Αντινέας, όλοι οι φίλοι του κινηματογράφου έμειναν κατάπληκτοι. Όσοι είχαν ήδη την περίφημη ταινία που εγύρισε την πρώτη φορά ο σκηνοθέτης Ζακ Φευντέρ, θυμόνταν την Ναπιερκόσκα, με την εξωτική μελαχρινάδα της, τα θεσπέσια μάτια και της λάνγες κινήσεις της, που αντιπροσωπεύαν άρκετά καλά την εικόνα που μπορούσε να φαντασθεί κανείς για μιά αφρικανική θεότητα που βασίλευε στην άγανη αυτοκρατορία των άμμων. Θα φανταζόταν, πράγματι, κανείς πως μόνο μιά γυναίκα μελαχρινή, θεομή και άγρια υποσώσε να αποδόσει την μυθική ηρωίδα της Σαχάρας.

Ωστόσο, όσοι είδαν την καινούργια έκδοση του έργου από τον άσυνανόστο γερμανό σκηνοθέτη Πάμπστ, δέχθηκαν μυστικά σε μιά καινούργια «Αντινέα» «φορεμένη», όπως την παρουσιάζει, η Μπριγκίττε Χέλμ, η οποία στον καλλονό της και τέχνης γερμανής καλλιτέχνις. Η Μπριγκίττε Χέλμ, είναι ίσως η πιο μεγάλη ηθοποιός της θόδης των τελευταίων χρόνων και πολύ φυσικά ο Πάμπστ εκτέλεσε αυτήν για να ενσαρκώσει την αιγυπτιακή και σκληρή βασίλισσα που παίζει τον ρόλο της ηρωίδας στο γνωστό μυθιστόρημα του Πιέρ Μπενοά.

Αν θελήσει κανείς να μάθει για τους λόγους ο Πάμπστ προτίμησε την Μπριγκίττε Χέλμ, πρέπει να τους ζητήσει στην προηγούμενη εργασία της καλλιτέχνιδος. Ο ρόλος της «Αντινέας» απαιτεί εκ μέρους της ηθοποιού που θα τον ερμηνεύσει από την μιά μεριά, μιά εξωτική ομορφιά, κι απ' την άλλη κάποια λάνγη έκφραση ηδοναίας. Πολύ λίγες από τις άριστες ήταν σε θέση να ανταποκριθούν σ' αυτές της απαιτήσεις. Η Μπριγκίττε Χέλμ ήταν η μόνη ίσως ενδοδεξιμένη. Ας θυμηθούν οι φίλοι του κινηματογράφου την μυστικοπαθή και αισθησιακή έκφραση της ηρωίδας της «Μητροπόλεως». Σε μιά πιο πρόσφατη ακόμη ταινία, το «Χορμα», η Μπριγκίττε Χέλμ εμφανίστηκε για μιά ακόμη φορά κάτω από τα χαρακτηριστικά μιάς γυναίκας που ξετρολλάνει κυριολεκτικά τους άνδρες και που με την τραμπελί και δηλητηριώδη ομορφιά της γεννά γύρω της τον έκρυθμο και το δέχλημα. Αυτά έχοντας υπ' όψιν του ο σκηνοθέτης Πάμπστ σκέφτηκε πως καμιά άλλη γυναίκα δεν θα μπορούσε να αναπαραστήσει την «Αντινέα» καλύτερα από την Μπριγκίττε Χέλμ.

Φαίνεται όμως—καθώς λένε οι ειδικοί που παρακολούθησαν την δοκιμαστική προβολή της ταινίας αυτής στο Παρίσι—πως η ομορφιά της καλλιτέχνιδος επηρέασε τόσο τον σκηνοθέτη, όσο και την ηρωίδα που έπρεπε να αναπαραστήσει η Μπριγκίττε Χέλμ. Η «Αντινέα» της δευτέρας «Ατλαντίδος» είναι, ποιν απ' όλα, μιά υποκριτική καταπληκτική ομορφιά, αλλά μιάς ομορφιάς βιβλικής, ψυχής και λίγο ακίνητης. Είναι περισσότερο ένα σύνολο προκλητικής σάρκας παρά μιά υπαρκτή που την σπαράζει το πάθος, περισσότερο καμωμένη για να προκαλέσει τους θεούς,

παρά τους ανθρώπους. Ο Πάμπστ έδωσε στην Μπριγκίττε Χέλμ μιά ερμηνεία κάπως υπερφυσική, υπεράνθρωπη: Την έθεσε, ούτως ειπείν, πίσω και πέρα από την ζωή, υπεράνω των καλών και κακών, σε συνθετική και μυστηριώδη θεότητα. Αυτό θα γίνει αισθητό σ' αυτούς που θα κάμουν μιά παραβολή με το έργο του Φευντέρ, αλλά όχι και στο πολύ κοινό που δεν άρεσεται στις παλινδρομήσεις. Για το τελευταίο αυτό, θεωρείται βέβαιον ότι η Μπριγκίττε Χέλμ θα φανεί σαν μιά «Αντινέα» ελκυστική και συγχρόνως αβυσσική μεγαλοπρεπής.

Μ. **Η επάνοδος της Μάε Μάρς.**

Η Μάε Μάρς, πρωταγωνίστρια της νέας ταινίας «Μαυά», που θα δοθεί άσφαλώς στην Αθήνα τον ερχόμενο χειμώνα, είναι

Η Μπριγκίττε Χέλμ στον ρόλο της «Αντινέας».

μιά από τις λίγες καλλιτέχνιδες που δέχονται τόση στοργή στα γκρίνια τους μαλλιά. Πειδής δεν ήθελε να φορέσει περούκα στην ταινία αυτή για να γιορτάσει ένα μέρος, όπου ο ρόλος της την θέλει γρήγη, ανέλαβε ένας κοινός να δώσει στο μαλλιά της, με μιά από της μεθόδους που το Χόλλυγουντ κρατεί ακόμη μυστική, την ύψη ωραίων κατ'αυτών μαλλιών.

Επειτα από μιά απουσία δώδεκα χρόνων, η Μάε Μάρς επανήλθε στην θόνη με τον ενθουσιασμό μιάς πρωτόγαλτης και την μυστικότητα που της παρέχει η μακριά περίοδος της. Είχαν αποσυρθεί από τον κινηματογράφο τότε ακριβώς που έφθανε στο κατώφλι της δόξης, τον απαρνήθηκε όμως για να αφιερωθεί αποκλειστικά στην μελέτη των παιδιών της για τα οποία υπερφανεύεται σήμερα και για τα οποία υπήρξε μιά από τις πιο αφωσιωμένες μητέρες.

Εξοκίμηση άσχετα όλες αυτές της μόνης διαρκείς πραγματικές γαρές, και αν, στην ταινία, το παιδί της έχει έναν ρεαλισμό γεμύτο ειλικρίνειας, είναι γιατί ζή τον ρόλο της πολύ περισσότερο παρ' όσον τον παίζει.

Τι ήταν πριν γίνουν άστερες;

Ίδου μερικά πραγματικά ενδιαφέροντα, άγνωστα δε στο πολύ κοινό πληροφόρησης, σχετικά με την πρώτη εμφάνιση και την

προέλευση των περιφημότερων στο Χόλλυγουντ:

Οι περισσότεροι ήταν στην κινηματογράφο αφού υπήρξαν ηθοποιοί στο θέατρο. Η Γκρετα Γκάρμπο πρωτοεμφανίστηκε στο δωματικό «Ακαδημία της Σουηδίας» του Ρουβέν Τζόνταν, η Τζέιν Κρόουφορντ και ο Ραμόν Νουβάρρο άρχισαν το στάδιο τους ως χορευτές. Η Μαρίον Νεβίλς ως καλλιτέχνης.

Ο «Αδόλφος Μανζού», ο Τζων Μολτ, ο Πόλλυ Μόσαν ως δοκιμαστικοί ηθοποιοί στο θέατρο. Ένα πρωτό τον έπεισε ένας δοκιμαστικός σκηνοθέτης κι έτσι άρχισε να παίξει το δόξα της θόδης. Η Νόρα Σμιθ και ο Νέλ Χάμιλτον ερμήνευαν στην αρχή ως κομπάρσοι. Άντρεους: η Μαίη Ντρούλερ και ο Κλιν Έντουαρντ ήταν διάσημοι στο μουσικ-γιάλ όταν υπήρξαν στην κινηματογράφο. Τέλος, ο Μάστερ Κήτον ήταν άσχετος και η Αλβί Χάις κομπάρσο. Άντρεους: η Μαίη Ντρούλερ και ο Κλιν Έντουαρντ ήταν διάσημοι στο μουσικ-γιάλ όταν υπήρξαν στην κινηματογράφο. Τέλος, ο Μάστερ Κήτον ήταν άσχετος και η Αλβί Χάις κομπάρσο.

Κινηματογραφική περιπέτεια στην πραγματικότητα

Για τους άναρχους μας είναι άσφαλώς άγνωστο να περιπέτεια του Νουβάρρο Φαίρμπανκ, παρ' όσον, που τον συνέθεσε από καιρό και η οποία όσο κι αν φαίνεται, κινηματογραφική, έγινε όποτε στην πραγματικότητα.

Ο περίφημος άστρο καίταν ένα βράδυ στην βίλλα του στο Χόλλυγουντ, όταν βίαια ξύπνησε απότομα από ένα ξυπνήθρο. Γύρω από τον κορμό του ήταν τρεις άγνωστοι, κρατώντας πιστολιές κατά πάνω του τα πιστολιές των. Ο Νουβάρρο Φαίρμπανκ είναι πασίγνωτος για την γενναίότητα, την ημιμυθική, αλλά και την γενναία του. Είναι δι' αυτό τον άστρο τον πιο δημοφιλή άστρο της εποχής. Ταλάζει άσχετα ότι η τραμπελί του απόπειρα να επιβληθεί κατά των άγνωστων θα είχε ως συνέπεια να σκοτωθεί σαν σκυλί επί τόπου. Ήταν έτοιμος πώς στην «Αμερική οι Άστροι δεν περνούν». Και να τι έκαμνε:

—Μπα, είπα χωρίς να κινηθεί, έρχεται να με ληστεύσετε; Είπατε πολύ ευγενείς που σκεφθήκατε να μου κάμνετε επίσημη γιορτή με μιά ειδοποίησή. Είμαι ο Νουβάρρο Φαίρμπανκ! Ποιες είναι οι αξιώσεις σας;

Όσο κι αν φαίνεται παράξενο, οι Άστροι δεν ήξεραν πράγματι πώς η βίλλα ήταν του Φαίρμπανκ. Έμειναν λοιπόν έκπληκτοι, έλασαν και άρχισαν να ζητούν συγγνώμη. Βλέποντας τότε ότι έτοιμαζόταν να φύγει και βέβαιος πως η ζωή του δεν κινδύνευε, ο Νουβάρρος άρχισε να φλυαρή με τους ληστές και τους έβαλε να του διηγήσουν άσχετες ιστορίες κλοπών. Διασκεδάσε καμιά μιά τους και στο τέλος τους έδωσε καμιά γούνατα και τους συνόδευσε ως την πόρτα.

PENNIE'S

—Η Ιταλία, παρ' όσον ότι έχει άστρος 250 ταινιών, δε θα γυρίσει τίποτα παρα μόνον 50.

—Στην Πορτογαλία της Νοτίου Αμερικής γράφεται μιά κινηματογραφική αθροιστική 22.500.000 δολαρίων.

—Η «Σκία» του Μιλάνου έδωκε 153 ετών. Έκτος απ' αυτήν το Μιλάνο είναι και άλλα 19 μεγάλα θέατρα.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Kurt Múnzer

Ο ΗΡΩΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΤΗΣ...

Το «Σαλόν Κόρα», ένα συνθησιμένο ίνστιτούτο καλλονής κοντά στο Κουρφόρστενταϊν, άπεκτησε με τον καιρό μιά διαλεχτή πελατεία, γαίς στην ιδιοκτήτρια και διευθύντρια του, την κ. Κόρα, η οποία στην πραγματικότητα την καλούσαν Αλμάλια Μπουδνίς. Η δραστηριότης της από την άλλη, της έφεραν ένα τεταμένη τύχη κι' όλος ο καλλιτεχνικός και θεατρικός κόσμος έκανε μανιό, πεντικ, αποσχή, φοιόρασμα και τα παρόμοια από κατ'εξουσία της. Σε λίγον καιρό το «Σαλόν Κόρα» είχε γίνει το έλκυστικό της κοινωνίας και το πιο σικ κόσμο του Βερολίνου.

Η έξηνη αυτή και χαριτωμένη τριανταπεντά, με το να συναναστρέφεται όλοένα με καλό κόσμο, έπρεπε να-αίγα κι' η ίδια άσχετη συνήθεια. Έτσι, στο σε-στούν, γιατί άντιστοιχάσε το μουζουράκο νοικοκυριό και την κοίνα. Όμως στο σπίτι της είχε πάντα υπηρέτρια. Την ποτελευταία την έλεγαν Σαρόλντα, μιά παντεσθήκη η άγία-ιστη έαυνη και άφισε την κυρία της στα κούρα του λουτρού. Η κ. Κόρα είδε κι' έπαθε ως που να βρή μιά νέα, επειδή την ήθελε όμορφη, ποδισαρη κι' ελκυστική. Τέλος την βρήκε. Λεγόταν Άσρα, ήταν δεκαοκτώ χρονών και ούλς είχε έρθει από την επαρία, που τα στενά της όνα δεν γορούσαν τα όνειρα και της φιλοδοξίες της.

Η κ. Κόρα δεν άργησε να άγαπήσει το συμπαθητικό εκείνο κορίτσι. Μά η άγάπη της δεν την τύλωνε. Έβλεπε πως τα γέιτα της ήταν κόκκινα από την δουλειά και τα παπούτσια της άκουφα, κι' έβαλε όλα τα δυνατά της για να την κάνει σε λίγον καιρό μιά πρώτης τάξεως καμπαρέζα: γοι-τωμένη, καθαρή, κομψή και πρόθυμη. Όταν έμπαιναν το πρωτό στο σαλόνι της κ. Κόρα η πρώτης-πρώτης πελάτισσες της, η μικρή Άσρα είχε έτοιμα τα πάντα. Τα πολύποκα έταλεια καλλονής του ίνστιτούτου της έλαμπαν από καθαριότητα, το πάτωμα άστρα-σε σαν καθρέφτης και τα κάουρα είχαν μιά στιλνότητα χρυσάλλου.

Ήταν φανερό πως η Άσρα άγαπούσε την θέση της καθώς ένας ζωγράφος το γούμα του και καθώς ένας φιλόσοφος το γούμα του. Το άξεστο εκείνο κορίτσι από το Πέ-τεστον της Σιλσίας είχε γίνει τώρα μιά χαριτωμένη πρωτοενούσα, διψασμένη για ζωή και γάμο... έρωτα! Μά ο άνδρας που υνερούσαν με την δύναμη των δεκαοκτώ χρόνων της, δεν φαίνονταν.

Ός την στιγμή, που εμφανίστηκε ο Ράλφ Μεντίνια...

Ναί, ήταν αυτός, αυτός ο ίδιος, ο περίφημος Μεντίνια, ο μέγας κινηματογραφικός άστρο, ο ήρωας τών κομωζακουσίων φίλων, το «Αξέσθου ανθρώπου», το «Αιγυπώ-του του σκότους», τών «Χιλίων θανάτων» της «Αρκαμπίης άμμοτικής» και... Η έκτακτη Φεονάντ Φεονάντ άνταλφ, τον άμμορο νέο μιά ώρα που διόθονε το ήλεκ-τικό της. Τον πήγε στο γυμναστή, τον έκανε σύντομο στο σπίτι και στο σπούντι, κι' αυτός άν έμπνος Βερολινέζος, τα κατ'άρεσε σιγά-σιγά να γίνει ένας αξιόλογος εκ-τόν κινηματογράφου, με φυσικότατο παι-διο, άντες κινήσεις κι' εκφραστικότητα φυσιογνωμία. Στο όραίο του σώμα όλα φαίνονταν κομψά. Το κεφάλι του ήταν ένα άληθινό αστρονομείο.

Όστόσο ο νέος αυτός είχε μεταβληθεί το-μετά. Όταν ήταν ήλεκτρολόγος κι' άπομύ-νυνε τα σώματα της άοράς, βέβαια, αλλά άκπως παραφορομένους από Μπουζο Φεονάντ Φεονάντ, ήταν άπλος, χαλάρωτος, ε-ύθυμος και ήμιος. Μά η μεγάλη ζωή τον γά-λασε. Έτσι, από το τοίκο φίλι, έγινε φαν-τασμένος, ματαιόδοξος, ψυχρός και μπλαζέ.

Η μικρή Άσρα ήταν γαμμένη από την μοίρα της να τον γνωρίσει σ' αυτήν την δε-ύτερη περίοδο της ζωής της.

Ήταν έξη μόνο βδομάδες στο σαλόνι της κ. Κόρα, όταν ο Ράλφ Μεντίνια, γοιόζοντας από ένα κινηματογραφικό του ταξίδι, στην Νότιο Αμερική, ξαναπήγε στην κ. Κόρα, την οποία θεωρούσε άπασάμλλη στο μανιό.

Η Άσρα, μόλις το άνοιξε την πόρτα, άνεγνώρισε άμέσως τον ήρωα τών κινημα-τογραφικών νυκτών της. Τόσο τρώμαζε, που θάπεσε γάμο, αν ο ήρωας δεν την έπιανε ά-πό το πρόστω, λέγοντάς της:

—Μή τσακισθείς, μικρόλα μου. Έγώ εί-μαι, όλος κι' όλος!

Υστερα την κυτάξε και κείνος και τρώ-μαζε με την σειρά του. Τι τρωσού, τί πα-ράξενα αίθερία ύπαρξη! Σαν μιά πνοή, σαν

— Που εί-σθε; φώναζε ο Ράλφ Μεντίνια.

ένα άρωμα. Μά κακοσυνθησμένος καθώς ή-ταν, έσκυψε και της ψιούισε άέροα, σαν κανένας θεός, βέβαιος για την παντοδυναμία του:

—Πρέπει ναθός σπίτι μου. Θέλω να σε φιλήσω. Έλα άπόψε βράδυ!

Η Άσρα έμεινε σαν καμένη. Ένώ η κ. Κόρα το έβλεπε τα νύγτα του, ο Ράλφ όδτε γύρισε πιά να την κυτάξει. Την είχε κι' έ-λας ξεχάσει. Μά η Άσρα, σαν έφανε ο ή-ρωας ξεχάσει, πήγε και κυτάξε την δροσιστή-στα στο διδίο του ήλεκτρον. Καθώς στο Γκούνδελντ. Στις έσες το κατ'εξουσία έ-κλεισε και η κ. Κόρα πήγε στο θέατρο. Με-τά δέκα λεπτά γύρισε το ήλεκτρον. Ή-ταν ο Ράλφ Μεντίνια.

—Έσύ είσαι; την ρώτησε, γιατί δεν ή-ξεοε σ' όνομά της; Θέλεις, ή να βγω έξω;—Θάβω, υπομείνετε η Άσρα.

Κι' άργιος άέρος να νύκται. Μά το γλωσσό της ποδισαρη της φάνηκε άσχημο. «Όλες η κυρίες έλαμπαν στα γούνατα, ενώ αυτή ήταν σαν σελήνη χωρίς ασήμι». Η Άσρα κατέβηκε τότε στο σαλόνι, κι' έκανε όσα έδλεπε να κάνουν η πελάτισσες της κυ-ρίας της. Έσκιζε στην μπλούζα της άσχρονο άρωμα, πλύθηκε με έσπαν, κι' έτοιμψε το δέριμα της με διάφορες καλλοντικές κρέμες. Πήρε μαύρα, κίτρινα και καλάρια κρανί-ο-να και μεγάλωσε της γούνας του πορφε-ρού πορτοφύλου της. «Όσο πιο άγνώστη γί-νεται, όσο περισσότερο έμοιαζε με της κυ-ρίας που σόγανζαν στο σαλόνι της κ. Κόρα, τόσο εύκολα καλλίτερο τον έαυτό της. Στο τέλος ποδισαρη σαν μιά μηχανορραμμένη θεα-τοίνα, σαν μιά μάσκα γοις ψυγής.

Στις έξηνα βραδιάς στο σπίτι του Ράλφ Μεντίνια. Ο υπηρέτης που της άνοιξε, ένα γλωσσό, άάντονα παλληκάρι, της πήρε σχε-

δόν βίαια το παλτό και το καπέλο της. Τόλμησε μάλιστα, σπογγοντάς την ποδς την πόρτα, να της πη:

—Καλή διασκέδαση, δεσποινίς!

Ο Ράλφ Μεντίνια είδε μπροστά του ένα σοβισμένο κορίτσι, μ' ένα άμμο άρωμα και μιά καρόφτα από άμμοστούς στο άνοιγμα της μπλούζας της. Μόλις σαν μυστοπώλειο. Δεν την άνεγνώρισε.

—Που είσθε; φώναζε.

—Η Άσρα, υπομείνετε κείνη και μαρ-τύρωσε, γιατί πορούσε την πιο κοίσιμη στιγμή της ζωής της.

Ο Ράλφ την πλησίασε. Κάτω από την παραμόρφωση εκείνη δεν φαίνονταν όδτε ί-γνος από την άληθινή της ύπαρξη. Άκούμ-πιζε το γέι του στο κεφάλι της. Μά δεν άνέβαινε πιά κανένα άρωμα. Τού προένοσε σγεδόν άηρία. Κι' άισθανόταν την άναρχη να γελάσει; Ναί, ο Ράλφ γελούσε, μιά όγι πιά στο δωμάτιο. Είχε βγή στον διάδρομο.

Φοίτε! φώναζε. Σού την πορφερού. Πάστην ναί καλή σας διασκέδα-ση! Δόσε μου όμως ποδ-πα την γούνα μου!

Το γέλιο του ήταν ά-κατόπτο. Γελώντας βγή-κε από το σπίτι του. Τι άτυγία όμως! Πόσο δια-φορετικά είχε φαντασθή την γούτα του. Γι' αυτό κι' όλας είχε δώσει τον σωσέο του. Μά τί να γί-νη; Θά πήγαινε με τον ήλεκτρον στην πόλη, σε κανένα καμπαρέ.

Η Άσρα έμεινε κάμ-πορας στίγμις μόνη. Δεν σκεπτόταν τίποτα κι' ό-τε ποδισαρη τίποτα πιά. Υστερα ήθελε ο Φοίς και της είχε με δροαρή φωνή:

—Έλα μαζί μου. Για κείνον δεν είπα τίποτα. Όμως για μένα είσαι το πόν!

Και την άραξε στην άγκαλιά του...

Όη άλλη ώρα το πού η κ. Κόρα το άκούσε ποδισαρη το πού της. Χτυπούσε το καρδύνι: μιά τίποτα. Τέλος άνταλφστικε να πάη η βίλα στην κοίνα, σοφώντας την λα-λά ποτ'άμα της. Έντρον, άνταλφστικε την Άσρα, έαπλωμένη στην μέση της κοί-νας, μέσα σε μιά λήνη από άμμο. Στο όλο-όσο ποδισαρη της σαινόνταν άρωμα τα κα-κινάκια κι' η άρπες που είχε άλφει. Μόνο τα φέλη της είχαν μιά πονεμένη σόπαση που ήταν δύσκολο να βεβήωση κανένας αν ήτανε ένα παράπονο για την ζωή που ήταν τόσο γούνα, ή για την άπογοήτευση που της ποδισαρη στο πούτα όντα της ή σκληρότητα της ύπαρξης...

ΚΟΥΡΤ ΜΥΝΤΖΕΡ

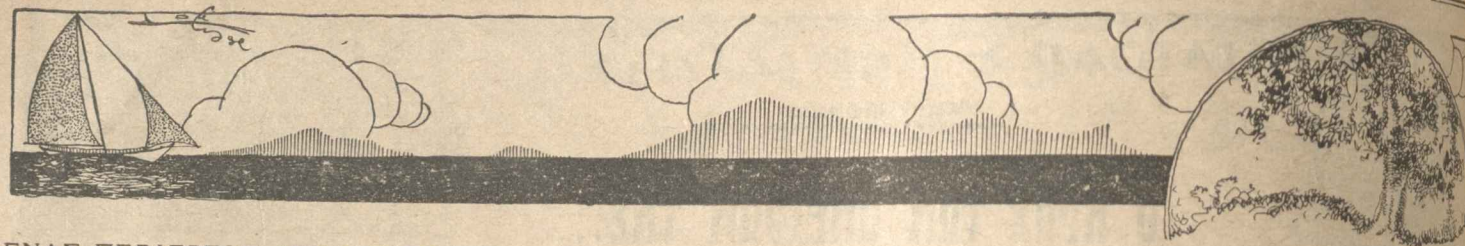
ΓΝΩΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Και η πιο ποδισαρη γυναίκα γαμλώσει άπότε τα μάτια, μιά να κινήση την ποδισαρη των άλλων.

Η γυναίκα που δεν είναι άπορη, δεν γαμλώσει από την ζωή, παρα άπό τον μέσο αυτής.

Μή έλτρε ποδ από μιά γυναίκα να έγη-ζή άνοη; σ' αυτόν. Είναι γνωστόν, ότι η γυναίκα δεν έλτρε ποδ τα έλκυστικά σε κείνον που άγαπά.

(Μαντάνι ντε Σεβενί)

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ“

Η χώρα που φημίζεται για τους βασιλείς του πλούτου, τους οδρανόβαστες μά και για την εγκληματικότητα της. — Η αυτοκτονία της ηπηρερίας του Λίντμπεργκ. — Ο ρόλος των „Γκάγκστερς“. — Ο Λύντσεϊς νέμος και οι μαυροί.

Σε κανένα άλλο μέρος της Γης δεν παρατηρήθηκε ποτέ η συνεχής αυτή και αδιάκοπη αύξηση της εγκληματικότητας, η τοση κατάρρευση της κοινωνικής ηθικής και η ακατανόητη αδυναμία της αστυνομίας για την επίβληση του κράτους του νόμου, όσο στην Αμερική τα τελευταία αυτά χρόνια. Έχουν συζητηθεί και έχουν αναζητηθεί επανειλημμένως τα αίτια του φαινομένου και είναι άπειρα τα σημεία προς τα οποία στράφηκε η κατηγορία και αποδόθηκε το σφάλμα. Δεν μπορεί να πη κανείς βέβαια πως η λογική και το θόρος έχουν απαντηθεί το μεγάλο αυτό έθνος, είναι όμως φανερό πως τα καταστροφικά αποτελέσματα της εσωμαχίας των νόμων Βόλτμαντ «περί απαγορεύσεως των οργισμένων» συνετέλεσαν όχι ολίγο για την σημερινή κατάσταση.

Ας κάνουμε μια μικρή ανασκόπηση των γεγονότων που εστιασθήσαν μέσα σ' ένα βαθύ χρονικό διάστημα των τελευταίων ημερών και των σκανδαλώδων που τα γεγονότα αυτά προκάλεσαν.

Η σκανδαλώδης αυτοκτονία της Βιολέττας Σάπ.

Η 89η μέρα μετά την απαγωγή του μικρού Λίντμπεργκ, φέροντας την είδηση της άνευσεως του πτώματός του, εφημέριος το τέλος των ερευνών της αστυνομίας στο Χόγους και την επάνοδο στην κανονική ζωή των ενοίκων της ταχυικής βίλλας.

Κανείς όμως δεν μπορούσε να φαντασθεί πως λίγες μέρες ύστερότερα θα ξέσπασε ένα καινούριο δράμα που θα προκαλούσε δεύτερο χτύπημα κατά της οικογενείας Λίντμπεργκ: η αυτοκτονία της Βιολέττας Σάπ, καμαριέρας της κ. Μόροου, πεθεράς του Λίντμπεργκ.

Όταν, μετά την απαγωγή του μικρού Λίντμπεργκ η αστυνομία συνέλαβε και υπέβαλε σε ανάκριση τους υπηρέτες της οικίας Λίντμπεργκ, η Μπέττυ Γκόου η τορσός του μικρού Λίντμπεργκ, απηλλάγη ελεύθερη από κάθε εναντίον της υπονομιαν, με την διαφορά ότι δεν συνέβη το ίδιο και με τον φίλο της κ' αυτό γιατί ο τελευταίος αυτός όταν συνελήφθη την επομένη της απαγωγής, βρέθηκε επάνω του ένα μικρό γάλα. Η αστυνομία υπέθεσε πως ο άνθρωπος αυτός ήξευρε πως ήταν κομμένο το παιδί, γειράθηκε δε να υποβληθεί σε μια πολύ αυστηρή ιατροδικαστική εξέταση για να αποδειχθεί ότι ο δυστυχής υπέφερε από το στομάχι του και χρησιμοποιούσε το γάλα ως αποκλειστική τροφή.

Όσο για την Βιολέττα Σάπ, αυτή περιπλάκη στην υπόθεση κατά έναν πολύ περίεργο τρόπο. Ένω απέδειχθη ότι την βραδιά του δράματος η Βιολέττα Σάπ απουσίαζε από το σπίτι, η νεαρή καμαριέρα δεν κατόρθωσε να αποδείξει το «άλλοθεν», πράγμα που έδωσε φόβους υποψίες στην αστυνομία. Και της υποψίες αυτές ήθε να της ενισχύσει το γεγονός ότι σ' όλα τα ερωτήματα που της έπρωτεινε ο ανακριτής έπαισε σε αντιρρήσεις και απαντούσε με νευροκτονία και μεγάλη ταραχή. Στην πραγματικότητα η Βιολέττα είχε υποβληθεί της ημέρας εκείνης σε έγχεση και η ύγεια της ήταν αρκετά κλονισμένη. Για να αποσύρει υλίστα της ενοχλητικές ανακρίσεις προστάθηκε ότι δεν ήξευρε πια από το μικρό όνομα του φίλου της, με τον όποιο είχε περάσει την βραδιά που είχε συμβεί το εγκλημα. Δεκαπέντε φορές συνεγείρε η Βιολέττα οδηγώθηκε στον ανακριτή και το μαρτύριό της στή

περισσότερες απ' αυτές διακοσσε δέκα και δώδεκα δολάρια. Την ημέρα της αυτοκτονίας της η Σάπ, μόλις είχε επιστρέψει από την δεκάτη τεταστή ανάκριση, εκάθισε να γράψει ένα γράμμα στην αδελφή της που έμενε στην Αγγλία. Όταν οι κλητήρες ήρθαν να την ζητήσουν για δεκάτη πέμπτη φορά. Η Βιολέττα Σάπ δισκόταν πιά σε μια σωματική και ψυχική εξάντληση. Οι αστυνομικοί κλητήρες που την επερίμεναν κάτω από την σκέληα την άκουσαν να ωνάζει: «Δεν μπορώ πιά!... δεν αντέχω!...» Ξαπναι την είδαν στο κεφαλόσκαλο να κλονίζεται και να πέφτει επάνω στα κάγκελα, κεραινόληκτη από μια δόση κυαν

Η αυτοκτονόσασ Βιολέττα Σάπ.

ούγου ποτάσας που είχε καταπιεί πριν λίγες στιγμές.

Το σκάνδαλο υπήρξε μεγάλο. Όλος ο τύπος κατερόβη εναντίον της δικαιοσύνης. Έρθεσαν μέγροι του σπυσίου να πουν ότι η Σάπ υπεβλήθη σε υεσσιονικά βασανιστήρια. Το γεγονός εκθέτει τόσο την αστυνομία του Νιού-Τζέρσεϊ, όσο και δολέχρω το έστυονικών σώμα των Ηνωμένων Πολιτειών.

Η τελευταία κίνηση των „Γκάγκστερς“

Ένα άλλο σημείο επίσης που κρατεί μιαν απ' της πρωτεύουσας θέσεις στα αστυνομικά δελτία της γόρας των Ηνωμένων Πολιτειών, είναι και η δράση των λαθροπυρών. Το τέλος της βασιλείας του „Αλ Καπόν“, ο οποίος κρατείται τώρα και υπό αυγες στής φυλακής της Ατλάντας για τελευτηακά ρωπή, θέσπεσε να στυεωίσω κάποιαν γαλάωση στην παντοδυναμία των „γκάγκστερς“. Δυστυχώς όμως συνέβη το αντίθετο την στιγμή που το ημερών υλίες εξετυλίσθηκαν, τι αμνηστιά επείσδία του Σικάγου και της Νέας Υόρκης που ξανάναψαν τον πόλεμο υεταξύ των μεγάλων συνδικάτων των διαο

ρήσεων και του λαθρεμπορίου.

Ο Τσάρλς Χίγκινς ήταν ένας από τους υεναλεμπόρους των απηνουσιών και ιδιοκτήτης εκατοντάδων ευστηρών και πολυτελείας της Νέας Υόρκης. Πάντων ήταν υίως ιδιοκτήτης ενός λαθροεμπορίου στόλου. Στην αυτή του στυμαγος του περιεφου Τζακ Ντάρκιν, έπειτα υίως έπρωδωσε και εγκατέλειπε το Τζακ, ο οποίος δολοφονήθηκε τον περασμένο Ιανουάριο. Μόλις εξαφανίσθηκε ο Ντάρκιν και έτθη και ο Καπόνε εκτός αυτής, ο Χίγκινς άρχισε να πλάη όρτα όνομα πια θά γινόνταν αυτός ο „βασιλεύς“ του λαθρεμπορίου και θα υποσούσε να απαλλάξει και τις συναγωνιστές του Σικάγου όπου βίε έλινε ο Τζακ. Οι ύπαρχοι υίως του Τζακ έολοθυόσαν τον άγωνα και κατέστησαν έναν κατάλογο με τα όνόματα αυτών πλ έρωπε με την ζωή τους να πληρώσαν τον άναγο του άρχηγού των. Ο Χίγκινς ήν τον άστυλ 5 σ' αυτόν, τον κατέλιν.

Πράγματι, δεν έπρωσε πολύς και ο Χίγκινς έπρωσε νεκρός, μέρο-μερταί, ας στον πιο πολυσύναγο δόμο του Μπέρκλιν.

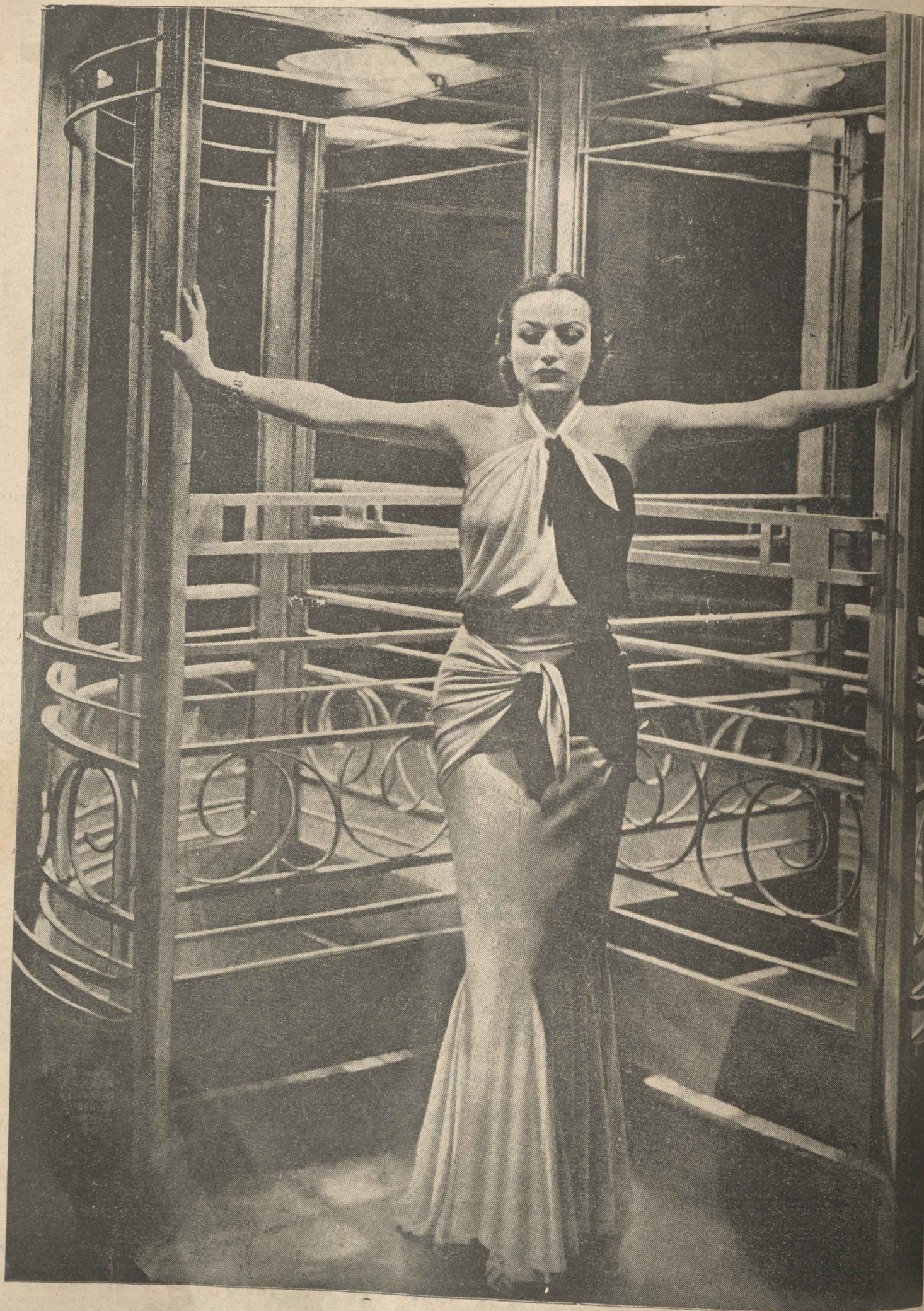
Την επομένη, στο Σικάγο, ήν έλιν γνωστός „γκάγκστερ“, έπρωσε από τις πείρες των άντιπάλων του, με το σώμα υαυτιμένο από 18 σφαίρες. Ήταν καλός υε νεογόνος του „Αλ Καπόν“. Έλεγαν Τζο Μπάκοε, ο υό υόκινος.

Και ο άμειλικτος πόλμος εξακολούθη.

Οι μαυροί και ο Λύντσεϊς νέμος.

Αλλά να και η τελευταία κοινωνική τή των Ηνωμένων Πολιτειών: Τς υίως των „γκάγκστερς“ εναντίον των νέμων, που σπρωύνει τον φιλελεύθερο αυτόν και υίως έδίκας και συβολέσσει με την πια οί εκείνη λέξη: Λύντσεϊς νέμος!

Την Τρίτη 24 Μαρτίου 1931, διεύθη έν όγτω νεαροί μαυροί από το Μοντγκόμερι της Αλαμπάμα, από τούς όποιους ο υγαλίστος ήταν υίως 19 γρόνων και ο νεώτερος 15 έπετέθησαν εναντίον δύο κοριτσιών υέτα τζαίνο της γομαής Κατανοήα-Λαυ, σόβιλ. Άφου της ανάγκασαν να κατέβουν και έξολοκότεσαν όνους τούς δύο κοριτσίνους υε υίως 14 έτος, υίως 15 έτος, υίως 16 έτος, υίως 17 έτος, υίως 18 έτος, υίως 19 έτος, υίως 20 έτος, υίως 21 έτος, υίως 22 έτος, υίως 23 έτος, υίως 24 έτος, υίως 25 έτος, υίως 26 έτος, υίως 27 έτος, υίως 28 έτος, υίως 29 έτος, υίως 30 έτος, υίως 31 έτος, υίως 32 έτος, υίως 33 έτος, υίως 34 έτος, υίως 35 έτος, υίως 36 έτος, υίως 37 έτος, υίως 38 έτος, υίως 39 έτος, υίως 40 έτος, υίως 41 έτος, υίως 42 έτος, υίως 43 έτος, υίως 44 έτος, υίως 45 έτος, υίως 46 έτος, υίως 47 έτος, υίως 48 έτος, υίως 49 έτος, υίως 50 έτος, υίως 51 έτος, υίως 52 έτος, υίως 53 έτος, υίως 54 έτος, υίως 55 έτος, υίως 56 έτος, υίως 57 έτος, υίως 58 έτος, υίως 59 έτος, υίως 60 έτος, υίως 61 έτος, υίως 62 έτος, υίως 63 έτος, υίως 64 έτος, υίως 65 έτος, υίως 66 έτος, υίως 67 έτος, υίως 68 έτος, υίως 69 έτος, υίως 70 έτος, υίως 71 έτος, υίως 72 έτος, υίως 73 έτος, υίως 74 έτος, υίως 75 έτος, υίως 76 έτος, υίως 77 έτος, υίως 78 έτος, υίως 79 έτος, υίως 80 έτος, υίως 81 έτος, υίως 82 έτος, υίως 83 έτος, υίως 84 έτος, υίως 85 έτος, υίως 86 έτος, υίως 87 έτος, υίως 88 έτος, υίως 89 έτος, υίως 90 έτος, υίως 91 έτος, υίως 92 έτος, υίως 93 έτος, υίως 94 έτος, υίως 95 έτος, υίως 96 έτος, υίως 97 έτος, υίως 98 έτος, υίως 99 έτος, υίως 100 έτος, υίως 101 έτος, υίως 102 έτος, υίως 103 έτος, υίως 104 έτος, υίως 105 έτος, υίως 106 έτος, υίως 107 έτος, υίως 108 έτος, υίως 109 έτος, υίως 110 έτος, υίως 111 έτος, υίως 112 έτος, υίως 113 έτος, υίως 114 έτος, υίως 115 έτος, υίως 116 έτος, υίως 117 έτος, υίως 118 έτος, υίως 119 έτος, υίως 120 έτος, υίως 121 έτος, υίως 122 έτος, υίως 123 έτος, υίως 124 έτος, υίως 125 έτος, υίως 126 έτος, υίως 127 έτος, υίως 128 έτος, υίως 129 έτος, υίως 130 έτος, υίως 131 έτος, υίως 132 έτος, υίως 133 έτος, υίως 134 έτος, υίως 135 έτος, υίως 136 έτος, υίως 137 έτος, υίως 138 έτος, υίως 139 έτος, υίως 140 έτος, υίως 141 έτος, υίως 142 έτος, υίως 143 έτος, υίως 144 έτος, υίως 145 έτος, υίως 146 έτος, υίως 147 έτος, υίως 148 έτος, υίως 149 έτος, υίως 150 έτος, υίως 151 έτος, υίως 152 έτος, υίως 153 έτος, υίως 154 έτος, υίως 155 έτος, υίως 156 έτος, υίως 157 έτος, υίως 158 έτος, υίως 159 έτος, υίως 160 έτος, υίως 161 έτος, υίως 162 έτος, υίως 163 έτος, υίως 164 έτος, υίως 165 έτος, υίως 166 έτος, υίως 167 έτος, υίως 168 έτος, υίως 169 έτος, υίως 170 έτος, υίως 171 έτος, υίως 172 έτος, υίως 173 έτος, υίως 174 έτος, υίως 175 έτος, υίως 176 έτος, υίως 177 έτος, υίως 178 έτος, υίως 179 έτος, υίως 180 έτος, υίως 181 έτος, υίως 182 έτος, υίως 183 έτος, υίως 184 έτος, υίως 185 έτος, υίως 186 έτος, υίως 187 έτος, υίως 188 έτος, υίως 189 έτος, υίως 190 έτος, υίως 191 έτος, υίως 192 έτος, υίως 193 έτος, υίως 194 έτος, υίως 195 έτος, υίως 196 έτος, υίως 197 έτος, υίως 198 έτος, υίως 199 έτος, υίως 200 έτος, υίως 201 έτος, υίως 202 έτος, υίως 203 έτος, υίως 204 έτος, υίως 205 έτος, υίως 206 έτος, υίως 207 έτος, υίως 208 έτος, υίως 209 έτος, υίως 210 έτος, υίως 211 έτος, υίως 212 έτος, υίως 213 έτος, υίως 214 έτος, υίως 215 έτος, υίως 216 έτος, υίως 217 έτος, υίως 218 έτος, υίως 219 έτος, υίως 220 έτος, υίως 221 έτος, υίως 222 έτος, υίως 223 έτος, υίως 224 έτος, υίως 225 έτος, υίως 226 έτος, υίως 227 έτος, υίως 228 έτος, υίως 229 έτος, υίως 230 έτος, υίως 231 έτος, υίως 232 έτος, υίως 233 έτος, υίως 234 έτος, υίως 235 έτος, υίως 236 έτος, υίως 237 έτος, υίως 238 έτος, υίως 239 έτος, υίως 240 έτος, υίως 241 έτος, υίως 242 έτος, υίως 243 έτος, υίως 244 έτος, υίως 245 έτος, υίως 246 έτος, υίως 247 έτος, υίως 248 έτος, υίως 249 έτος, υίως 250 έτος, υίως 251 έτος, υίως 252 έτος, υίως 253 έτος, υίως 254 έτος, υίως 255 έτος, υίως 256 έτος, υίως 257 έτος, υίως 258 έτος, υίως 259 έτος, υίως 260 έτος, υίως 261 έτος, υίως 262 έτος, υίως 263 έτος, υίως 264 έτος, υίως 265 έτος, υίως 266 έτος, υίως 267 έτος, υίως 268 έτος, υίως 269 έτος, υίως 270 έτος, υίως 271 έτος, υίως 272 έτος, υίως 273 έτος, υίως 274 έτος, υίως 275 έτος, υίως 276 έτος, υίως 277 έτος, υίως 278 έτος, υίως 279 έτος, υίως 280 έτος, υίως 281 έτος, υίως 282 έτος, υίως 283 έτος, υίως 284 έτος, υίως 285 έτος, υίως 286 έτος, υίως 287 έτος, υίως 288 έτος, υίως 289 έτος, υίως 290 έτος, υίως 291 έτος, υίως 292 έτος, υίως 293 έτος, υίως 294 έτος, υίως 295 έτος, υίως 296 έτος, υίως 297 έτος, υίως 298 έτος, υίως 299 έτος, υίως 300 έτος, υίως 301 έτος, υίως 302 έτος, υίως 303 έτος, υίως 304 έτος, υίως 305 έτος, υίως 306 έτος, υίως 307 έτος, υίως 308 έτος, υίως 309 έτος, υίως 310 έτος, υίως 311 έτος, υίως 312 έτος, υίως 313 έτος, υίως 314 έτος, υίως 315 έτος, υίως 316 έτος, υίως 317 έτος, υίως 318 έτος, υίως 319 έτος, υίως 320 έτος, υίως 321 έτος, υίως 322 έτος, υίως 323 έτος, υίως 324 έτος, υίως 325 έτος, υίως 326 έτος, υίως 327 έτος, υίως 328 έτος, υίως 329 έτος, υίως 330 έτος, υίως 331 έτος, υίως 332 έτος, υίως 333 έτος, υίως 334 έτος, υίως 335 έτος, υίως 336 έτος, υίως 337 έτος, υίως 338 έτος, υίως 339 έτος, υίως 340 έτος, υίως 341 έτος, υίως 342 έτος, υίως 343 έτος, υίως 344 έτος, υίως 345 έτος, υίως 346 έτος, υίως 347 έτος, υίως 348 έτος, υίως 349 έτος, υίως 350 έτος, υίως 351 έτος, υίως 352 έτος, υίως 353 έτος, υίως 354 έτος, υίως 355 έτος, υίως 356 έτος, υίως 357 έτος, υίως 358 έτος, υίως 359 έτος, υίως 360 έτος, υίως 361 έτος, υίως 362 έτος, υίως 363 έτος, υίως 364 έτος, υίως 365 έτος, υίως 366 έτος, υίως 367 έτος, υίως 368 έτος, υίως 369 έτος, υίως 370 έτος, υίως 371 έτος, υίως 372 έτος, υίως 373 έτος, υίως 374 έτος, υίως 375 έτος, υίως 376 έτος, υίως 377 έτος, υίως 378 έτος, υίως 379 έτος, υίως 380 έτος, υίως 381 έτος, υίως 382 έτος, υίως 383 έτος, υίως 384 έτος, υίως 385 έτος, υίως 386 έτος, υίως 387 έτος, υίως 388 έτος, υίως 389 έτος, υίως 390 έτος, υίως 391 έτος, υίως 392 έτος, υίως 393 έτος, υίως 394 έτος, υίως 395 έτος, υίως 396 έτος, υίως 397 έτος, υίως 398 έτος, υίως 399 έτος, υίως 400 έτος, υίως 401 έτος, υίως 402 έτος, υίως 403 έτος, υίως 404 έτος, υίως 405 έτος, υίως 406 έτος, υίως 407 έτος, υίως 408 έτος, υίως 409 έτος, υίως 410 έτος, υίως 411 έτος, υίως 412 έτος, υίως 413 έτος, υίως 414 έτος, υίως 415 έτος, υίως 416 έτος, υίως 417 έτος, υίως 418 έτος, υίως 419 έτος, υίως 420 έτος, υίως 421 έτος, υίως 422 έτος, υίως 423 έτος, υίως 424 έτος, υίως 425 έτος, υίως 426 έτος, υίως 427 έτος, υίως 428 έτος, υίως 429 έτος, υίως 430 έτος, υίως 431 έτος, υίως 432 έτος, υίως 433 έτος, υίως 434 έτος, υίως 435 έτος, υίως 436 έτος, υίως 437 έτος, υίως 438 έτος, υίως 439 έτος, υίως 440 έτος, υίως 441 έτος, υίως 442 έτος, υίως 443 έτος, υίως 444 έτος, υίως 445 έτος, υίως 446 έτος, υίως 447 έτος, υίως 448 έτος, υίως 449 έτος, υίως 450 έτος, υίως 451 έτος, υίως 452 έτος, υίως 453 έτος, υίως 454 έτος, υίως 455 έτος, υίως 456 έτος, υίως 457 έτος, υίως 458 έτος, υίως 459 έτος, υίως 460 έτος, υίως 461 έτος, υίως 462 έτος, υίως 463 έτος, υίως 464 έτος, υίως 465 έτος, υίως 466 έτος, υίως 467 έτος, υίως 468 έτος, υίως 469 έτος, υίως 470 έτος, υίως 471 έτος, υίως 472 έτος, υίως 473 έτος, υίως 474 έτος, υίως 475 έτος, υίως 476 έτος, υίως 477 έτος, υίως 478 έτος, υίως 479 έτος, υίως 480 έτος, υίως 481 έτος, υίως 482 έτος, υίως 483 έτος, υίως 484 έτος, υίως 485 έτος, υίως 486 έτος, υίως 487 έτος, υίως 488 έτος, υίως 489 έτος, υίως 490 έτος, υίως 491 έτος, υίως 492 έτος, υίως 493 έτος, υίως 494 έτος, υίως 495 έτος, υίως 496 έτος, υίως 497 έτος, υίως 498 έτος, υίως 499 έτος, υίως 500 έτος, υίως 501 έτος, υίως 502 έτος, υίως 503 έτος, υίως 504 έτος, υίως 505 έτος, υίως 506 έτος, υίως 507 έτος, υίως 508 έτος, υίως 509 έτος, υίως 510 έτος, υίως 511 έτος, υίως 512 έτος, υίως 513 έτος, υίως 514 έτος, υίως 515 έτος, υίως 516 έτος, υίως 517 έτος, υίως 518 έτος, υίως 519 έτος, υίως 520 έτος, υίως 521 έτος, υίως 522 έτος, υίως 523 έτος, υίως 524 έτος, υίως 525 έτος, υίως 526 έτος, υίως 527 έτος, υίως 528 έτος, υίως 529 έτος, υίως 530 έτος, υίως 531 έτος, υίως 532 έτος, υίως 533 έτος, υίως 534 έτος, υίως 535 έτος, υίως 536 έτος, υίως 537 έτος, υίως 538 έτος, υίως 539 έτος, υίως 540 έτος, υίως 541 έτος, υίως 542 έτος, υίως 543 έτος, υίως 544 έτος, υίως 545 έτος, υίως 546 έτος, υίως 547 έτος, υίως 548 έτος, υίως 549 έτος, υίως 550 έτος, υίως 551 έτος, υίως 552 έτος, υίως 553 έτος, υίως 554 έτος, υίως 555 έτος, υίως 556 έτος, υίως 557 έτος, υίως 558 έτος, υίως 559 έτος, υίως 560 έτος, υίως 561 έτος, υίως 562 έτος, υίως 563 έτος, υίως 564 έτος, υίως 565 έτος, υίως 566 έτος, υίως 567 έτος, υίως 568 έτος, υίως 569 έτος, υίως 570 έτος, υίως 571 έτος, υίως 572 έτος, υίως 573 έτος, υίως 574 έτος, υίως 575 έτος, υίως 576 έτος, υίως 577 έτος, υίως 578 έτος, υίως 579 έτος, υίως 580 έτος, υίως 581 έτος, υίως 582 έτος, υίως 583 έτος, υίως 584 έτος, υίως 585 έτος, υίως 586 έτος, υίως 587 έτος, υίως 588 έτος, υίως 589 έτος, υίως 590 έτος, υίως 591 έτος, υίως 592 έτος, υίως 593 έτος, υίως 594 έτος, υίως 595 έτος, υίως 596 έτος, υίως 597 έτος, υίως 598 έτος, υίως 599 έτος, υίως 600 έτος, υίως 601 έτος, υίως 602 έτος, υίως 603 έτος, υίως 604 έτος, υίως 605 έτος, υίως 606 έτος, υίως 607 έτος, υίως 608 έτος, υίως 609 έτος, υίως 610 έτος, υίως 611 έτος, υίως 612 έτος, υίως 613 έτος, υίως 614 έτος, υίως 615 έτος, υίως 616 έτος, υίως 617 έτος, υίως 618 έτος, υίως 619 έτος, υίως 620 έτος, υίως 621 έτος, υίως 622 έτος, υίως 623 έτος, υίως 624 έτος, υίως 625 έτος, υίως 626 έτος, υίως 627 έτος, υίως 628 έτος, υίως 629 έτος, υίως 630 έτος, υίως 631 έτος, υίως 632 έτος, υίως 633 έτος, υίως 634 έτος, υίως 635 έτος, υίως 636 έτος, υίως 637 έτος, υίως 638 έτος, υίως 639 έτος, υίως 640 έτος, υίως 641 έτος, υίως 642 έτος, υίως 643 έτος, υίως 644 έτος, υίως 645 έτος, υίως 646 έτος, υίως 647 έτος, υίως 648 έτος, υίως 649 έτος, υίως 650 έτος, υίως 651 έτος, υίως 652 έτος, υίως 653 έτος, υίως 654 έτος, υίως 655 έτος, υίως 656 έτος, υίως 657 έτος, υίως 658 έτος, υίως 659 έτος, υίως 660 έτος, υίως 661 έτος, υίως 662 έτος, υίως 663 έτος, υίως 664 έτος, υίως 665 έτος, υίως 666 έτος, υίως 667 έτος, υίως 668 έτος, υίως 669 έτος, υίως 670 έτος, υίως 671 έτος, υίως 672 έτος, υίως 673 έτος, υίως 674 έτος, υίως 675 έτος, υίως 676 έτος, υίως 677 έτος, υίως 678 έτος, υίως 679 έτος, υίως 680 έτος, υίως 681 έτος, υίως 682 έτος, υίως 683 έτος, υίως 684 έτος, υίως 685 έτος, υίως 686 έτος, υίως 687 έτος, υίως 688 έτος, υίως 689 έτος, υίως 690 έτος, υίως 691 έτος, υίως 692 έτος, υίως 693 έτος, υίως 694 έτος, υίως 695 έτος, υίως 696 έτος, υίως 697 έτος, υίως 698 έτος, υίως 699 έτος, υίως 700 έτος, υίως 701 έτος, υίως 702 έτος, υίως 703 έτος, υίως 704 έτος, υίως 705 έτος, υίως 706 έτος, υίως 707 έτος, υίως 708 έτος, υίως 709 έτος, υίως 710 έτος, υίως 711 έτος, υίως 712 έτος, υίως 713 έτος, υίως 714 έτος, υίως 715 έτος, υίως 716 έτος, υίως 717 έτος, υίως 718 έτος, υίως 719 έτος, υίως 720 έτος, υίως 721 έτος, υίως 722 έτος, υίως 723 έτος, υίως 724 έτος, υίως 725 έτος, υίως 726 έτος, υίως 727 έτος, υίως 728 έτος, υίως 729 έτος, υίως 730 έτος, υίως 731 έτος, υίως 732 έτος, υίως 733 έτος, υίως 734 έτος, υίως 735 έτος, υίως 736 έτος, υίως 737 έτος, υίως 738 έτος, υίως 739 έτος, υίως 740 έτος, υίως 741 έτος, υίως 742 έτος, υίως 743 έτος, υίως 744 έτος, υίως 745 έτος, υίως 746 έτος, υίως 747 έτος, υίως 748 έτος, υίως 749 έτος, υίως 750 έτος, υίως 751 έτος, υίως 752 έτος, υίως 753 έτος, υίως 754 έτος, υίως 755 έτος, υίως 756 έτος, υίως 757 έτος, υίως 758 έτος, υίως 759 έτος, υίως 760 έτος, υίως 761 έτος, υίως 762 έτος, υίως 763 έτος, υίως 764 έτος, υίως 765 έτος, υίως 766 έτος, υίως 767 έτος, υίως 768 έτος, υίως 769 έτος, υίως 770 έτος, υίως 771 έτος, υίως 772 έτος, υίως 773 έτος, υίως 774 έτος, υίως 775 έτος, υίως 776 έτος, υίως 777 έτος, υίως 778 έτος, υίως 779 έτος, υίως 780 έτος, υίως 781 έτος, υίως 782 έτος, υίως 783 έτος, υίως 784 έτος, υίως 785 έτος, υίως 786 έτος, υίως 787 έτος, υίως 788 έτος, υίως 789 έτος, υίως 790 έτος, υίως 791 έτος, υίως 792 έτος, υίως 793 έτος, υίως 794 έτος, υίως 795 έτος, υίως 796 έτος, υίως 797 έτος, υίως 798 έτος, υίως 799 έτος, υίως 800 έτος, υίως 801 έτος, υίως 802 έτος, υίως 803 έτος, υίως 804 έτος, υίως 805 έτος, υίως 806 έτος, υίως 807 έτος, υίως 808 έτος, υίως 809 έτος, υίως 810 έτος, υίως 811 έτος, υίως 812 έτος, υίως 813 έτος, υίως 814 έτος, υίως 815 έτος, υίως 816 έτος, υίως 817 έτος, υίως 818 έτος, υίως 819 έτος, υίως 820 έτος, υίως 821 έτος, υίως 822 έτος, υίως 823 έτος, υίως 824 έτος, υίως 825 έτος, υίως 826 έτος, υίως 827 έτος, υίως 828 έτος, υίως 829 έτος, υίως 830 έτος, υίως 831 έτος, υίως 832 έτος, υίως 833 έτος, υίως 834 έτος, υίως 835 έτος, υίως 836 έτος, υίως 837 έτος, υίως 838 έτος, υίως 839 έτος, υίως 840 έτος, υίως 841 έτος, υίως 842 έτος, υίως 843 έτος, υίως 844 έτος, υίως 845 έτος, υίως 846 έτος, υίως 847 έτος, υίως 848 έτος, υίως 849 έτος, υίως 850 έτος, υίως 851 έτος, υίως 852 έτος, υίως 853 έτος, υίως 854 έτος, υίως 855 έτος, υίως 856 έτος, υίως 857 έτος, υίως 858 έτος, υίως 859 έτος, υίως 860 έτος, υίως 861 έτος, υίως 862 έτος, υίως 863 έτος, υίως 864 έτος, υίως 865 έτος, υίως 866 έτος, υίως 867 έτος, υίως 868 έτος, υίως 869 έτος, υίως 870 έτος, υίως 871 έτος, υίως 872 έτος, υίως 873 έτος, υίως 874 έτος, υίως 875 έτος, υίως 876 έτος, υίως 877 έτος, υίως 878 έτος, υίως 879 έτος, υίως 880 έτος, υίως 881 έτος, υίως 882 έτος, υίως 883 έτος, υίως 884 έτος, υίως 885 έτος, υίως 886 έτος, υίως 887 έτος, υίως 888 έτος, υίως 889 έτος, υίως 890 έτος, υίως 891 έτος, υίως 892 έτος, υίως 893 έτος, υίως 894 έτος, υίως 895 έτος, υίως 896 έτος, υίως 897 έτος, υί

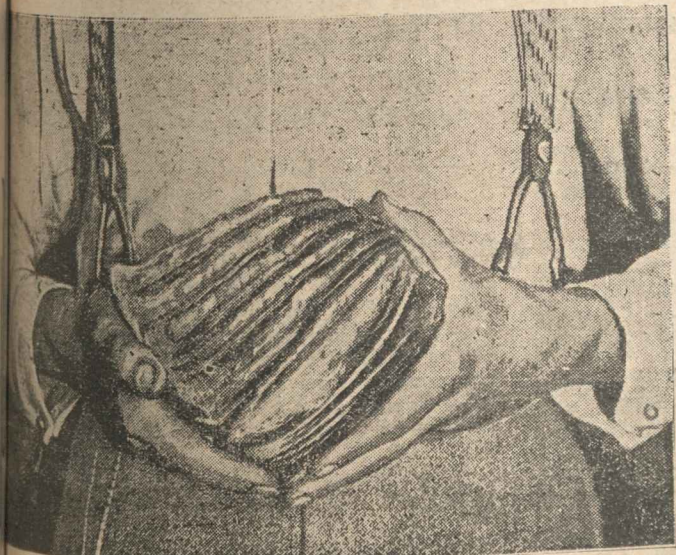

Ἡ ἀνυπέρβλητη σὲ ὁμορφιὰ καὶ χάρη γόησα τῆς δθόνης Τζόαν Κράουφορντ, ἡ γυναίκα μὲ τὴν ἀγλαματένια ὁμορφιὰ καὶ τὴν ὑποβλητικὴ γοητεία, ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν οἱ ἄρχοντες τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ἡ χιλιάδες τῶν θαυμαστῶν της.

ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

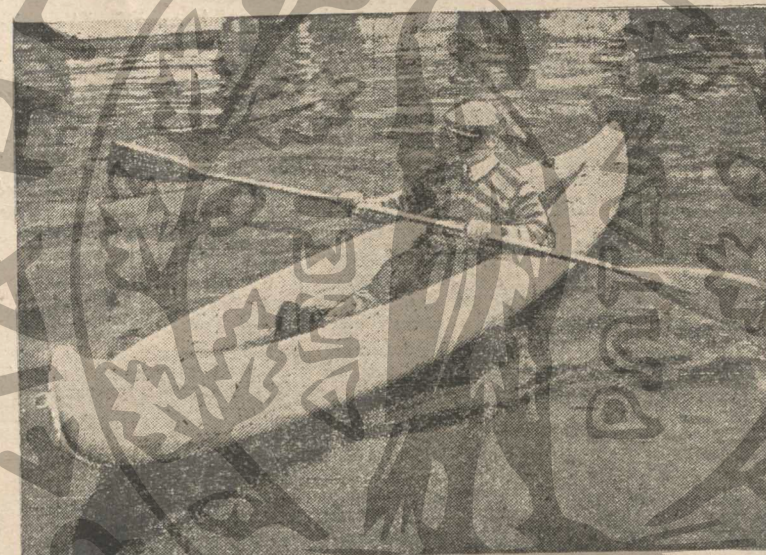
Ὡς δὲ πονεῖ ἡ ἡλιοθεραπεία γιὰ τὸν ἑνα ἢ ἄλλο λόγο δὲν εἶναι ἐπὶ προβλέψει ἡ ἐπιστήμη... Ἀνωτέρω μία γερμανὶς κυρία ἐκτελεστὴν ἡλιοθεραπεία κατὰ τὸ σύστημα Χαϊνὸ, μὲ ηλεκτρικὸς πύλινος ἀντικαθιστοῦν θαυμάσια τὸν ἥλιο, ἐνῶ ταυτοχρόνως συγκινεῖται ὅλες τῆς θεραπευτικῆς ιδιότητις του.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Λουνίβερως ἀνεκαλύφθη πρὸ ἡμερῶν τὸ χαριτωμένο μικροῦ αὐτοῦ δοντάκι! Ζυγίζει μόνον... 3 κιλά! Προφανῶς ἀνήκει σὲ δεινόσαυρον χορτοφάγο τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς, ὅπως καὶ τὸ μέγεθός του δὲ μᾶς δίδουν μιὰν ἰδέαν τοῦ βάρους καὶ τοῦ μεγέθους τοῦ θηρίου τοῦ ὁποῖου ἀπεσπασθῆναι.

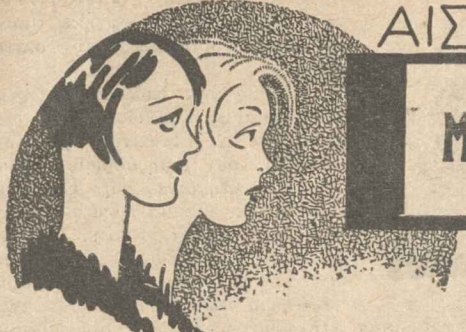
Στῆς ἐδωπαϊκῆς λουτροπόλεως, ὅπου ὁ κόσμος ἐννοεῖ γὰ ἀποβάλλει καθε ἐγκόσμια φροντίδα καὶ γὰ γίνῃ παιδί, εἶναι τῆς μόδας τὰ πικὰ ἄθωα παιχνίδια γιὰ τὰ ὅποια οἱ λογόμενοι ξεσηλαίνονται. Ἀνωτέρω δύο νεαροὶ γερμανίδες ἀνιβαζόμενες σὲ μιὰ κούνια, ἀφίρονται τὰ σκεπασμένα κεφάλια τους, γὰ τὰ χαϊδεύῃ ὡς ἐξ ἀλόκληρης ὁ καλοκαίριαικος ἥλιος καὶ ἡ παραθαλάσσια αἴθρα.

Ἡ ὁμορφὴ αὐτὴ βαρκούλα ποὺ φαίνεται στὴν εἰκόνα μας μορεῖ θαυμάσια γὰ μὴ μὲσα στὴ τοίπη μας, ὅπως ἐνῶ... ὁρλοῖ. Εἶναι κατασκευασμένη ἀπὸ καουτσούκ καὶ χρησιμοποιεῖται στὴν θάλασσα ἀφ' ὅπου προηγουμένως φουσκώθῃ μὲ ἀέρα. Εἶναι τόσο λεπτὴ ὥστε δὲν πιάει περισσότερον χωρὸν ἀπὸ ἑνα... μαντήλι, ὅταν ξεφουσκώσῃ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΙΜΩΡΙΑ Η ΣΥΓΓΗΝΗ

«Όταν ο κ. Ντοσσέρ θέλησε να μπει στο σπίτι του βρέβε, μουνοίγοντας την πόρτα, μία περίεργη αντίστροφη. Αμέσως άρχισε να βλαστημάει:

— Άλλη πάλι ιδιοτροπία της Μυρέϊγ! Σχεδόν ταυτόχρονα άκούστηκε ο κρότος μιας άλυσσίδας και το άναμυλλισμένο και κακοδιαμμένο κεφάλι της Μυρέϊγ φάνηκε με προφυλάξεις.

— Μά τρελλάθηκες, λοιπόν; Τί σου έφτε και κλειδώνεις τώρα - τώρα!

Με μία φωνή παραπονιάρικη ή γυναίκα του άπάντησε:

— Έβαλα την άλυσσίδα, γιά νάμια πιά ήσυχη... Γίνονται τόσο φωνοί τώρα τελευταία... Κι' όταν δεν βρίσκεις στο σπίτι...

— Όμως ο άντρας της δεν την πρόσεχε πιά. Μπικρε σιγά στην τραπέζια και κάθισε κοντά στο τζάκι. Μολονότι τον περιέβαλλε αρετή πολυτελεία, ένοιωσε κανείς πως ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν ευτυχής μέσα στο σπίτι του... Ίσως ή παρουσία της γριάς και ασχημής γυναίκας του να έφταγε σ' αυτό; Ποιος ξέρει...

Περιμένοντας το γέμια ο κ. Ντοσσέρ άρχισε ν' άνοίγει την ήλληλογραφία του... Μερικά άσημαντα γράμματα, προσκλήσεις, ρε-κλαμίες... Η κ. Ντοσσέρ εδίαβαζε σιωπηλή την εφημερίδα της... Έξαφνα, έμπηξε μία βραχνή φωνή:

— Κιτάζε, Άντιμ!... Τό βλέπεις πως είχα δικη... Άλλος φόνος πάλι... Μ' έτοιμα φροβόρ...!

Με μία αδιάφορη χειρονομία ο άντρας της πήρε την εφημερίδα και έβριξε μία γρήγορη ματιά στην πρώτη σελίδα... Έπειτα την εδίαβαζε με περισσότερη προσοχή... Όσο διαβάσε, τόσο γινότανε χλωμότερος. Με παχιά γράμματα μία είδηση ήταν τυπωμένη επιδεικτικά:

«Η δολοφονία μιας νεαρής γυναίκας: Μία νέα 25 περίπου ετών, ή Σιμόνη Βαλλερνέ, όδός Άνρϋ Βερνιέ, εις Νεγύ, ευρέθη δολοφονημένη σήμερα την πρωίαν εντός του οικιασίου της. Καμμία άταξία δεν παρατηρήθη εντός του κοιμησίου διαμερίσματος του θύματος...».

Ο κ. Ντοσσέρ ένοιωσε να τον περιβόρει ένας κρύος ιδρώς. Ένοιωσε πως θα λογιμύσει. Άλλά κόνοντας μία δυνατή προσπάθεια κατόρθωσε να διατηρήσει την ψυχραιμία του. Η γραμμές χοροπηδούσαν μπρος στα μάτια του. Ένας άναδρασμός κινήσε το μυαλό του. Και μόνο μία έμμονη ιδέα, τραγική, φλογερή άποτυπώνονταν μέσα στον έγκέφαλό του: ή Σιμόνη πέθανε... Η Σιμόνη πέθανε...

Η Σιμόνη Βαλλερνέ ήταν ή ερωμένη του! Ταχτικά, δύο φορές την έβδομάδα, από της 3 ως της 5 πήγαινε και την έβλεπε εδω και τέσσερα χρόνια. Αυτός την εγκατέστησε στο μικρό κοινό άποικισμ, όπου άστεργάτο ή αγάπη τους. Η ιδέα ενός σκανδαλώδους έρωτα... Έκρυβε με άπειρες προφυλάξεις την εύθραυστη ευτυχία του και ήταν άδύνατο βέβαιος πως ή γυναίκα του δεν θα μάθαινε ποτέ την ένοχη ικανοποίηση που άποζητούσε έξω από την νόμιμη οικογένεια του που δεν τούδινε τίποτε άλλο παρά κούραση μόνο και άποκαρίωση.

Τό ξαφνικό αυτό δράμα τον συνεκλόνησε, και ο κ. Ντοσσέρ καθότανε σάν άποσβολωμένος. Συλλογίστηκε πως ήθελε την έπομένη κι' έβλεπε πιά να δη την Σιμόνη και κίταζε μία φωτογραφία της νεκρής, που άκολουθούσε το άδφο. Έπεί τέλους κατόρθωσε να διαβάσει:

«... Αί άνακρίσεις συνεχίζονται, και άρασμένα ένδειξεις πείθουν την άστυνομία ότι πρόκειται περί δράματος ζηλοτυπίας. Ο δολοφόνος προφανώς είναι ο ερωμένος της νεαρής

γυναίκας. Η σύλληψη του δολοφονού δολοφόνου δεν θα βραδύνει».

Η κ. Ντοσσέρ που είχαν εϋθύς άμέσως άντιληφθή την ταραχή του άνδρός της, θέλησε να τον ρωτήσει γιά την υγεία του. Αλλά όμως δεν κατόρθωσε να δώσει μιά άπάντηση. Έβρεξε τα χέρια του σάν λαμύ, σάν να πνιγόταν, κι' ύστερα σωριάστηκε χάρμιο, στο πάτωμα. Άμα συνήλθε ένοιωσε το κεφάλι του δροσερό από της κομπρέσες του παγομένου νερού και του σπέρτου. Γύρισε και κίταξε γύρω του. Δεν αισθάνονταν τίποτε άλλο παρά μία μεγάλη μαύρη τρύπα μέσα στο μυαλό του. Όμως ή τσαλακωμένη εφημερίδα που τά δάχτυλά του συναντήσανε πάνω στο χαλί, τον επάνεφερε στην σκληρή πραγματικότητα. Με μία άπενομένη προσπάθεια, πετάχτηκε επάνω, χαμογέλασε άδύνατα και καθυσάχασε την γυναίκα του:

— Μιά ξύλη... μία βλακώδης λιποθυμία...

— Δεν έχεις να φοβηθής πιά τίποτα...

Η ξέστη... το φαί...

Έπρεσ στο κρεβάτι του. Βιαζόταν να μείνει μόνος, να σκεπθθ. Στα σκοτεινά, άποκορυτάλλωσες επεί τέλους την σκέψη του. Δεν καταλάβαινε παρά μόνον ένα πράγμα: ή Σιμόνη τον άπατούσε, κι' αυτός τώρα κινδύνευε να πληρώσει το έγκλημα που δεν είχε κάνει. Έπειδή, αν βέβαια άναζητούσαν τον έραστή του θύματος, κανείς δεν θα φανταζόταν πως υπάρχουνε δύο. Η άνακρίσεις άπελοισαν να τον μπερδεύουνε με τον αντίστοιχό του... Καί τότε... και τότε... Έβλεπε κι' έβλεπε με φρίκη μπροστά του την σύλληψη, την φυλάκιση, το κακουροδικείο καί... το κάτεργο... την λαμνητόμια... Η καρδιά του έπαισε να χτυπά, ένα ψυχρό κύμα έγέμισε της φλέβες του κι' ένδιήθηκε μέσα σε μία βαρειά νύχνη άγωνίας και φρίκης.

Της έπόμενης μέρας, ξαναβρήκε σιγά-σιγά την ψυχραιμία του και καθόρθωσε να γίνη κάπως κίτριος από έαυτού του. Η γυναίκα του φανότανε σάν να μην άντιλαμβάνονταν τίποτα. Ο κ. Ντοσσέρ εδίαβαζε κορυά έβλε της καθημερινής εφημερίδας, παραδοκόνοντας μιάν ευκαιρία, ένα ίχνος που θα μπορούσε να τον καθυσαχάσει. Τίποτα όμως! Η άνακρίσεις σκόνταφτε. Και φυσικά, τά πρώτα

φύλα... Κι' έβλεπε ή στοργή των παιδιών ήρωα τους πέραςσε από τα μάτια των δύο άνδρων που συμφιλανθήσανε συνανόνοντας τα κρηνά τους. Η συγγνώμη που έρχότανε τους ένώσθη ξανά, λές και ή άποκαρίωση στην ζωή και των δύο τους ήταν νύχνη μιάς νέας, άμορφης και καλής ζωής...

προγνωστικά ήταν ότι ο δολοφόνος θα έμεινε άγνωστος και το έγκλημα θα κάλυπτε με σκοτεινό πεπλό μυστηρίου...

Η κ. Ντοσσέρ που είχαν εϋθύς άμέσως άντιληφθή την ταραχή του άνδρός της, θέλησε να τον ρωτήσει γιά την υγεία του. Αλλά όμως δεν κατόρθωσε να δώσει μιά άπάντηση. Έβρεξε τα χέρια του σάν λαμύ, σάν να πνιγόταν, κι' ύστερα σωριάστηκε χάρμιο, στο πάτωμα. Άμα συνήλθε ένοιωσε το κεφάλι του δροσερό από της κομπρέσες του παγομένου νερού και του σπέρτου. Γύρισε και κίταξε γύρω του. Δεν αισθάνονταν τίποτε άλλο παρά μία μεγάλη μαύρη τρύπα μέσα στο μυαλό του. Όμως ή τσαλακωμένη εφημερίδα που τά δάχτυλά του συναντήσανε πάνω στο χαλί, τον επάνεφερε στην σκληρή πραγματικότητα. Με μία άπενομένη προσπάθεια, πετάχτηκε επάνω, χαμογέλασε άδύνατα και καθυσάχασε την γυναίκα του:

— Μιά ξύλη... μία βλακώδης λιποθυμία...

Μεσα στην παρασάλη του άρχισε να πνιγνί το μέρος του δολοφονού και να σπνιγνί την χειρονομία του. Η άπατημένη αγάπη του επετρέπε ν' άναμειτρώ τον λεπτο φροβόρ που χωρίζε έναν έντιμο άνθρωπο από τον κοινό έγκληματία. Και γιά ν' άποστηνίε τέλους σιγά-σιγά την γαλήνη μιας βεβαιότητας, συλλογίστηκε να καταγγείλ ο ίδιος τον έαυτό του, να παραδοθή στην άστυνομία.

Ένα πρωί, δεκαπέντε μέρες μετά την φωνή, ο κ. Ντοσσέρ άποκαμινόμενος πιά, άποφάσισε να πιά να βρñ τον δεικνύον της έστνινμίας. Τακτοποίησε λοιπόν της άποφάσεις του και έτοιμαζόταν να βγñ κρηνά... Η γυναίκα του όμως τούφρασε την έαυτά στιγμή την έξοδο. Κρητοπος μιν έαυτά ρίδια που μύριζε φρέσκο μέλιαν.

Κίταζε! Κίταζε! Φωνάζε ο δολοφόνος της Σιμόνης Βαλλερνέ συνελήφθη! Ήτανε ένας εκδιστής που την φροβόρ τούσε από καιρό...

Ο δυστυχής δεν κατάλαβε άμέσως τα λόγια του σφυροκαπνύσαν το κεφάλι. Διερωτήθηκε καν γιάτί ή άσρημη αυτή Μυρέϊγ του τά πετούσε έτοι κατώματα. Σπνιγνί άποκαρίωσες. Έπεί τέλους άρχισε γελιά, να γελιά άναδρα, άγρια σάν τρελός επαναλαμβάνοντας:

— Ο δολοφόνος συνελήφθη!... Ο δολοφόνος συνελήφθη!...

— Να! Μά τώρα ήσυχασε! Δεν έχεις να φοβηθής πιά τίποτα... Τάξερα μία άποκαρίωση καί από την ημέρα του δράματος κατώφ καί από την ημέρα του δράματος κατώφ καί από την ημέρα του δράματος κατώφ... Όμως δεν μάθαινε πιά το μάθημα να σου είναι άρεστικό... από τώρα και μπρος να πνιγνί να κρηνά της κοκοτούλης... Δεκαπέντε μέρες άποκαρίωσης δεν ήταν άρεστικό ν' άποκαρίωσες τούτο χρόνια πόνου...

Όμως ο κ. Ντοσσέρ δεν άκουσε πιά την γυναίκα του. Την άραξε στην άγκαλιά του και είλκενής, άξιοκλήτης και άποκαρίωσης άρχισε να κλαίει:

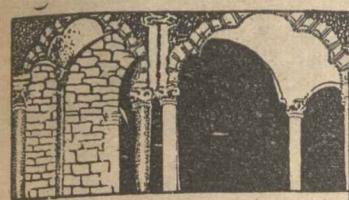
— Μυρέϊγ!... Μυρέϊγ!... Καλή μου Μυρέϊγ!...

Πάνω σ' αυτά τά λόγια που ή παρρησία μένη σϋζυγος είχε τόσοσ καιρό να γνιγνί σάν ν' άνασπνιγνιαν δια της τά νεύμα... αυτό της φάνηκε τόσο γλυκό, τόσο γλυκό που άγκάλιασε κι' αυτή τον άντρα της μιν μουρξίζοντας:

— Καλέ μου!... Καλέ μου!... Φτωχή μου φύλα!...

Κι' έβλεπε ή στοργή των παιδιών ήρωα τους πέραςσε από τα μάτια των δύο άνδρων που συμφιλανθήσανε συνανόνοντας τα κρηνά τους. Η συγγνώμη που έρχότανε τους ένώσθη ξανά, λές και ή άποκαρίωση στην ζωή και των δύο τους ήταν νύχνη μιάς νέας, άμορφης και καλής ζωής...

ΑΛΜΠΕΡ ΝΤΕ ΤΕΝΥΕ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΔΩΝ ΖΟΥΑΝ

(Τά προηγουμένα)

Ο Δών Ζουάν, άποφύ δοκίμασε τά πρώτα ήδονικά όργια του έρωτος στην Ισπανία, την γενέτειρά του, φεύγει γιά την καλονόργες περιπέτειες. Στον δρόμο του προς την Νεάπολη συναντά μιάν όμορφη γυναίκα, την Μανταλένα, της πνιγνί κουδέντα άμείσως και το ίδιο κεινο δράζο την συναντά σπίτι της. Η Μανταλένα τό βράδυ εκείνο γάσισε στον Δών Ζουάν τρελλές ήδονικές στιγμές. Την επόμενη νύχτα ή Μανταλένα οδηγεί τον Ζουάν στην κρηδοκίμαρα, όπου κοιμόταν ο άντρας της. Έκεί άποφύ ρυμνί στην άγκαλιά του Ζουάν, ξυπνά τον άντρα της με της φωνής της).

(Η συνέχεια)

ΕΙΧΕ μελετήσει από καιρό κι' είχε προτομάσει με περισκέψη την σκηνή αυτή, που θα της χάριζε την πιά πνιγνί ικανοποίηση της θασανισμένης καρδιάς της, ή Μανταλένα.

Σε μία στιγμή ξεφύγε από την άγκαλιά του Δών Ζουάν και γυρίζοντας προς τον άντρα της, του φώναζε:

— Άρεστέ μ' έκα- νες να υποφέρω. Ή- ρες επί τέλους και ή δική σου σειρά. Γιατί υποφέρες, βλέποντας με στην άγκαλιά ενός άλλου. Η ζήλεια σου σε κάνει ν' άφρί- λης. Με κατηγοροϋ- σες άδικα τόσο χρό- νια πως είχα έραστή. Αί, να λοιπόν που σούκανα τό χατίρι σου. Θα σ' άναγκάσω μάλιστα, κτήνος, να δής με τά ίδια σου τά μάτια πως έζω ν' άναπα, όταν ο έραστής μου άξίζει, και πως άποφύ να εκδικούμαι...

Ο άντρας της έβγαλε μία τρυφερή κραυγή και προσπάθησε να σπάσει τά στρονιά, σάν να μην ήθελε να χάσει καμμία κίνησή τους, καμμία λέξη τους. Ο Δών Ζουάν συμμορφώθηκε με την πα- ράκληση της ερωμένης που κι' ήταν ή στιγμή εκείνης ένα παράδεισο κι' άνασπνιγνιαν ή άνακρίωση από σπνιγνί και κομμένα λό- για, άπο σπνιγνιαν ήδονής κι' άπο βρισίες και βλαστημίες. Γιατί ο άντρας της Μαντα- λένας έξακολουθούσε να βλέπει την γυναίκα του με της χυδασιότητας λέξεις.

Οι δύο έρασταί έγίνονταν όλοένα και πιά πολυηροί. Έκταναν σάν να μην ύπνρχε κα- θόλου ένας άνθρωπος εκεί κοντά. που θα μπορούσε να τους σπαρξή, αν ή ανθρώπινη δύναμη του τον βροβήσας να σπάσει τά δε- σμιά του.

Μία τρυφερή κραυγή, σάν κραυγή θριάμ- βου, τους έκανε τέλους να χωρισθύν. Γυρί- ζοντας προς τό μέρος του σϋζυγού, τον είδαν μισοκρυμμένο στο κρηδοκίμα. Είχε κατα- φέσει να έλευθερώσει τό δεξί του χέρι και τώρα προσπαθούσε να λύση και τό αριστερό.

Μά ή Μανταλένα δεν παρξάθηκε καθόλου. Ίσα-ίσα ξανάπρεσε στην άγκαλιά του Δών Ζουάν, που χαϊδώνοντας την λαβή του έι- φους του της είπε:

— Έέρεις πολύ καλά, άγαπημένη μου, πως δεν φοβόμια κανένα. Κι' άλήθεια! Άπό την νύχτα εκείνη του σμυπνισίου του θανάτου, ο Δών Ζουάν δεν άποχωρίζονταν ποτέ τό έζωσ του.

Τό άγρίμι ξεφεύγει άπ' τό δέκανο

Έν τώ μεταξύ ο άντρας της Μανταλένας προσπαθούσε να λυσοθή έλότελα. Μά τά πόδια του ήταν πιά γερά δεμένα. Κι' έπειτα ήταν τόσο ή ταραχή του, που τά χέρια του

ήταν σάν θεατής μιας παραστάσεως, που την έβλεπε γιά πρώτη φορά. Κι' έκανε την κρητική του. Άσφαλώς, ή γυναίκα εκεί- νη όαχε υποφέρει πολλά, γιά να άποφύσει τό μίσος της να πάρη τέτοια τρωμακτική μορφή. Ίστούσο, σάν γυρίζε προς τό μέρος του, τό άγριο πρόσωπό της έπαίρνε μιάν έκφραση άγγελική, τά μάτια της έπαίρναν μία παρ- ξενή λάμψη και τά χείλη της έτρεμαν από πόθο.

Η Μανταλένα έτρεξε τέλους κοντά στον Δών Ζουάν, τον ξαναγκάλιασε με την ίδια παρξορά κι' άρχισε να τον φιλά. Ο άντρας της σε κάθε φιλή της πνιγνιόταν σάν άλογο, που τό χτυπούν με καμτσίκι.

Τό μαρτύριο παρτεινείται.

Ο Δών Ζουάν στάθηκε και κίταζε γιά μία στιγμή την γοητευτική Μανταλένα. Συλλογίζονταν και τί δεν ήταν ικανή να κάνει μία γυναίκα, θέλοντας να ικανοποιήση τό μίσος της ή τον έρωτά της. Μά όσο κι' αν ήταν κήριος του έαυτού του σε τέτοιες στιγ- μές, ο Δών Ζουάν άρ- χισε σιγά-σιγά να κυ- μίεσεται από τον πόθο της άγάπης. Είχε φράσει στο σημείο που τό λογικό παρξάσει. Και δεμένος ακόμα αν δεν ήταν ο άντρας της Μανταλένας, ο Δών Ζουάν ήταν ζή- τημα αν θα μπορούσε να συγκρατήσει τον έαυτό του. Ίστούσο ή Μανταλένα τον έκρά- τησε:

— Μία τελευταία χά- ρη, άγαπημένη μου, παρξαινής όσο άποφύσει και ήταν ή ευτυχία μας καί τό μαρτύριο του δολοφονού, που ή μάς έόληνη.

Ο άντρας της Μανταλένας ύδραζε τό- ρα. Κι' όμως είχε τά μάτια του όρδανισμένα, σάν να μην ήθελε να χάσει καμμία κίνησή τους, καμμία λέξη τους. Ο Δών Ζουάν συμμορφώθηκε με την πα- ράκληση της ερωμένης που κι' ήταν ή στιγμή εκείνης ένα παράδεισο κι' άνασπνιγνιαν ή άνακρίωση από σπνιγνί και κομμένα λό- για, άπο σπνιγνιαν ήδονής κι' άπο βρισίες και βλαστημίες. Γιατί ο άντρας της Μαντα- λένας έξακολουθούσε να βλέπει την γυναίκα του με της χυδασιότητας λέξεις.

Οι δύο έρασταί έγίνονταν όλοένα και πιά πολυηροί. Έκταναν σάν να μην ύπνρχε κα- θόλου ένας άνθρωπος εκεί κοντά. που θα μπορούσε να τους σπαρξή, αν ή ανθρώπινη δύναμη του τον βροβήσας να σπάσει τά δε- σμιά του.

Μία τρυφερή κραυγή, σάν κραυγή θριάμ- βου, τους έκανε τέλους να χωρισθύν. Γυρί- ζοντας προς τό μέρος του σϋζυγού, τον είδαν μισοκρυμμένο στο κρηδοκίμα. Είχε κατα- φέσει να έλευθερώσει τό δεξί του χέρι και τώρα προσπαθούσε να λύση και τό αριστερό.

Μά ή Μανταλένα δεν παρξάθηκε καθόλου. Ίσα-ίσα ξανάπρεσε στην άγκαλιά του Δών Ζουάν, που χαϊδώνοντας την λαβή του έι- φους του της είπε:

— Έέρεις πολύ καλά, άγαπημένη μου, πως δεν φοβόμια κανένα. Κι' άλήθεια! Άπό την νύχτα εκείνη του σμυπνισίου του θανάτου, ο Δών Ζουάν δεν άποχωρίζονταν ποτέ τό έζωσ του.

Τό άγρίμι ξεφεύγει άπ' τό δέκανο

Έν τώ μεταξύ ο άντρας της Μανταλένας προσπαθούσε να λυσοθή έλότελα. Μά τά πόδια του ήταν πιά γερά δεμένα. Κι' έπειτα ήταν τόσο ή ταραχή του, που τά χέρια του

έτρεμαν. Βλέποντας τώρα την γυναίκα του ν' άνασπνιγνιαν της ερωτικές παρξοποιίες της με τον Δών Ζουάν, έκανε σάν μανιασμένος. —Οά σάς σφάζω και τους δύο, φώναζε, περιμένετε!

Μά ενώ ο Δών Ζουάν έξακολουθούσε να μένη άπαθή, ή Μανταλένα άρχισε σιγά-σι- γά ν' άνησυχή. Κάθε τόσο γυρίζε φοβισμένη την ματιά της στον άνδρα της και χρεαζό- ταν τό καθυσταστικό χαμόγελο του Δών Ζουάν γιά να την κάνει να παρξάσθη και πάλι στην έκσταση της εύδαιμονίας της.

—Οά σάς δείξω εγώ! Οά σας δείξω! φώ- ναζε όλοένα μανιασμένος ο σϋζυγος.

Τά στρονιά που του κρατούσαν τά πόδια του, ήταν σπνιγνιότερα δεμένα και δεν μπο- ρούσε να ξεφύγη. Τότε λοιπόν τέντωσε τό κορμί του, άπλωσε τά χέρια της κι' έφτασε τά ρούχα του, που ήταν άκουμπισμένα σε μία καρέκλα. Ψάχνοντας την τσέπη του παντελονιού του, εδράλε ένα μεγάλο μα- χαίρι.

—Ήρθε κι' ή σειρά σας, παληόσκυλλα! φώναζε, χυτίζοντας τον Δών Ζουάν και την γυναίκα του με μία τρυφερή ματιά.

Η Μανταλένα δεν άποφύσε να συγκρατή- ση μία κραυγή τρόμου. Ο άντρας της με δύο μαχαίριες έκοψε τά στρονιά του, πετάχθηκε από τό κρηδοκίμα κι' ώρμησε κατά πάνω τους με μιάν έκφραση θυμού κι' έσάλλης χαράς συνάμα στο πρόσωπό του.

Η σφαγή του αίματος.

Εκείνη την στιγμή δεν έμοιαζε καθόλου με άνθρωπο, αλλά με μία τυφλή μάλλον δύ- ναμη της φύσεως. Σήκωσε σάν άστραπή τό μαχαίρι του κι' ήταν έτοιμος να τό καταφέ- ρη με δύναμη στον κάταστρο λαμύ της Μαν- ταλένας, όταν ξαφνικά τό χέρι του παρξέσσε και μία κραυγή, σάν πληγόμενου τίγρη, ξε- φυγε από τό στόμα του. Τά μάτια του άνα- ποδγύρσσαν, δείχνοντας μόνο τό άσπράδι τους, τό κορμί του άρχισε να ταλαντεύεται και πνιγνιόταν ή Μανταλένα, κατάρωη κρηνα-κρηνα τί είχε σπνιγνί, τον είδε να σπνιγνιεται πάνω στο πάτωμα και να σπαρξή σάν φάρι, ενώ άπο μιάν άνοσμένη πληγή του στήθους του άρχισε να κρηλά άδρόνα αίμα.

Ο Δών Ζουάν, την στιγμή που έτοιμαζό- ταν να χτυπήσει την γυναίκα του, τράβηξε σάν άστραπή τό έζωσ του και τό βύθησε στην κρηδοκίμα του. Αίγι σπνιγνιαν ακόμα και σε λίγο τό άδικο πνιγνί του πελώριου εκεί- νου άνδρου έμινε ασάλευτο πάνω στο πά- τωμα, γύρω από μία λήνη αίματος.

Η Μανταλένα, τρένοντας ακόμα από φόβο, κίταζε τον πεθανένον άνδρα της κι' ύστερα τον Δών Ζουάν μ' ένα συγκροκωμένο νευρικό γέλιο. Η έκφραση του προσώπου της φανότανε την ένταση των νεύρων της.

Τέλος, έξαπλημένη, έπεσε κρηνακίοντας στην άγκαλιά του Δών Ζουάν. Ήταν έτοιμη να λυσοθήσει.

Ο Δών Ζουάν την έα- κλωσε στο κρηδοκίμα και την έφρασε ν' άποκαμινθθ. Η δύ- νατες συγκινήσεις, που είχε δοκίμασει, την είδαν τρελ- σαι. Κάθισε δίπλα της και την χαϊδεψε με τό θέλημα. Η κούραση της ήρηνες και των άπειρων ό φόβος, αντί να την σπνιγνιαν την έδη- τήσε, της έδωσαν άνασπνιγνιαν μιάν έκφραση γλυκύτερη και παθητικώτερη. Και γάκις να θέλη, άρχισε να την χαϊδεύη με άναδρα χέρια, και την σιγά-σιγά πιά άπο τό πόθο την φρ- κίασε.

(Ακολουθεί)

η Ετήνη του ΔΕΣΠΟΤΙΚΟΥ

Λουκουμάδες με γιαούρτι.

Το καλοκαίρι πρέπει πάντα να φροντίζουμε και την υγεία μας να ικανοποιούμε αλλά και εύκολο να φτιάξουμε με παρασκευάσματα, τσάι, τσάι ή καρδιά μας.

Κάτι που ασφαλώς λαχταρούμε με το πρωινό ρούφημά μας είναι και οι λουκουμάδες. Άλλα για να είναι... δροσεροί και εύκολο να φτιάξουμε με είναι κατασκευασμένοι κατά... καλοκαιρινό τρόπο.

Εξήγησέ μας: Οι λουκουμάδες θα γίνουν με... γιαούρτι. Η παρασκευή τους είναι τόσο εύκολη ώστε όταν τους κάμουμε μία φορά θ' αρχίσετε να τους κάμουμε πολύ συχνά στο μέλλον.

Τα υλικά που θα χρειαστούμε είναι:

Γιαούρτι
Άλευρο
Λάδι
Μέλι
Κανέλλα ή βανίλια.

Βάζουμε μέσα σ' ένα βαθύ πιάτο το ανάλογο γιαούρτι και το ανακατεύουμε με ένα κουτάλι της σούπας καλά έως όταν γίνει πηκτό και εξαφανισθούν τα βολανάκια που συνήθως έχει το γιαούρτι προτού χτυπηθεί. Ακολουθώντας ρίχνουμε μέσα λίγο-λίγο το αλεύρι, ενώ συνεχώς ανακατεύουμε, έως ότου το μίγμα λυώσει.

Συνεχώς βάζουμε στην φωτιά το λάδι να κάψει καλά και ρίχνουμε μέσα μ' ένα κουτάλι το μίγμα κουταλιές-κουταλιές για να τηγανισθεί.

Όταν οι λουκουμάδες φουσκώσουν και είναι έτοιμοι τους περιγύρουμε με μέλι μέσα στο οποίο προσθέτουμε για άρωμα βανίλια ή κανέλλα.

Οι λουκουμάδες με το γιαούρτι είναι νοστιμότεροι και τρώγονται απλήστως όταν επιτύχουν, πράγμα που γίνεται όταν η νοστιμότητα είναι ολίγο προσεκτική και... λαίμαργη.

ΑΝΤ. ΑΚΖΙΩΤΗΣ

Διευθυντής Ζαχαροπλαστείου «Δεσποτικό»

ΤΥΠΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

Κάποτε μερικά πρόσωπα επαναλαμβάνουν διαρκώς σε κάθε κοινό τους τα ίδια πράγματα. Αυτό συμβαίνει συνήθως στους φλύαρους. Ο ευγενής όμως άνθρωπος, δεν δείχνει ποτέ πως είχε ξανακούσει κι' άλλη φορά ότι ακούει, διότι δεν είναι λεπτό να υποδεικνύουμε στον άλλον δημοσίως ή έστω κι' ιδιαιτέρως τα ελαττώματά του.

Ένα άλλο που πρέπει να προσέχουμε είναι να μη θέλουμε να μιλάμε διαρκώς όταν βοσκώμαστε σ' έναν κύκλο φιλικό, αλλά ν' αφήνουμε και τους άλλους να μιλήσουν. Είναι πολύ πρόθυμο να εννοούμε να έχουμε διαρκώς τον λόγο εμείς ή να μην προσέχουμε όταν μιλούμε οι άλλοι. Τό να ξέρει κανείς ν' ακούει είναι μεγαλύτερη τέχνη ίσως από το να ξέρει να διηγείται.

Δεν πρέπει να παραλείπουμε ποτέ να ρωτάμε έναν φίλο μας για τις βλούς τους οικείους του, αλλά να μην ρωτάμε και στην ύπερβολή, γιατί τότε γινόμαστε γελοίοι.

Μερικοί αρχίζουν να ρωτούν: «Και η μαμά σας, ο μπαμπάς, ο Κώστας, η Αίλη, η Κάκια» και είναι τόσο κουραστικό αυτό. Ένδοξο είναι μεγαλύτερη τέχνη ίσως από το να ξέρει να διηγείται.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΚΟΥΒΕΝ-ΤΟΥΛΕΣ

Η γυναίκα που άπατάται από τον άνδρα της, το καταλαβαίνει εύκολότερα απ' ό,τι καταλαβαίνει ο άνδρας την γυναίκα του, κι' αυτό γιατί η γυναίκα έχει μεγαλύτερη διαίσθηση αλλά κι' από χίλιες-δύο μικρολεπτομέρειες που ενώ φαίνονται ασήμαντες, δίνουν όμως στην γυναίκα άπειρες ευκαιρίες να νοιώσει την απιστία του άνδρα της.

Μερικά απ' τα συμπτώματα που εύκολα μπορεί να διακριθούν μια γυναίκα, είναι όταν ο άνδρας της μένει άκοκτες στις μέρες σιωπής, εμβρόδης, επιδιώκει την μοναξιά, γυρίζει στο σπίτι αργότερα από άλλους, είναι δύσθυμος, γρινιάζει με το τίποτα και βρίσκει πάντα διάφορες προφάσεις για να απουσιάσει από το σπίτι του. Αυτά και πολλά άλλα ακόμη που μία γυναίκα αντιλαμβάνεται άμεσα όταν αγαπά τον άνδρα της, αποδεικνύουν ότι κάτι άλλο ασταχολεί τον σύντροφο του βίου της: «Μία άλλη γυναίκα!»

Δεν είναι δε δύσκολο να παρατηρήσει η άλλη αυτή να είναι ούτε ώρα-ώρα, ούτε εξυπνότερη από την σύζυγο. Τα ζητήματα αυτά είναι άκατα-νόητα, δεν μπορείς να τα εξηγήσεις κανείς δια της λογικής. Ένας άνδρας προτιμά εξαί-φνα μίαν άλλη γυναίκα από την γυναίκα του χωρίς κι' αυτός να ξέρει το γιατί. Κάτι τον τράβηξε σ' αυτήν και δεν μπορεί κι' ο ίδιος να το εξηγήσει, ενώ κατά βάθος αγαπά πάντα την γυναίκα του.

Της περισσότερες φορές η απιστία των ανδρών δεν έχουν μεγάλη σημασία, κι' αυτό πρέπει η γυναίκα να καταλαβαίνει και να συγχωρεί και τότε γρήγορα θα ξαναβούν τους άνδρες των να γυρίζουν μετανιωμένοι στην οικογενειακή έδρα.

Πρό πάντων πρέπει να έχουν υπ' όψη τους η γυναίκες ότι οι άνδρες απεχθάνονται της σκηνής, και όσο αν υποθέσει ότι είναι επιπόλαιοι, είναι όμως σε θέση ν' αναγνωρίζουν το σφάλμα τους και να εκμύνησουν την καλή διαγωγή της συζύγου των. Για μικρές, ασήμαντες απιστίες ενός συζύγου, ή σύζυγος πρέπει να δείξει ότι δεν εκατάλαβε τίποτα και τότε όλα περνούν και ξαναπαίζουν στον ίδιο δρόμο...

Ε. Η γυναίκα που πρέπει να παραλείψει ποτέ να ρωτάμε έναν φίλο μας για τις βλούς τους οικείους του, αλλά να μην ρωτάμε και στην ύπερβολή, γιατί τότε γινόμαστε γελοίοι.

Μερικοί αρχίζουν να ρωτούν: «Και η μαμά σας, ο μπαμπάς, ο Κώστας, η Αίλη, η Κάκια» και είναι τόσο κουραστικό αυτό. Ένδοξο είναι μεγαλύτερη τέχνη ίσως από το να ξέρει να διηγείται.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

Η ευγένεια πρέπει να υφίσταται, αλλά να μη καταντά κουραστική.

οικάνικα καπέλλα που της δίνουν μία νεκρή και πολύ φρέσκια εμφάνιση. ...προτιμά κάλτσες που είναι μάλλον ακριβέστερες, έστω και με παχιά υφάσματα, τα δε γάντια της είναι πάντοτε λευκά ή μπλε.

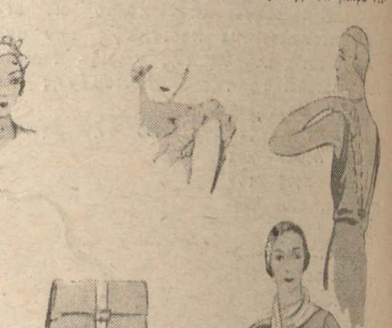
...φορεί πολύ ζωηρές εσώρουκες που δίνουν στον λαιμό και ξαναδένονται γύρω από την μέση ή σχηματίζουν με αυτές πλούσιους φλόγους.

...κρατεί μεγάλη τσάντα από γούδο ή μα που έχει το ίδιο χρώμα με τα υπόλοιπα της.

...τέλος δείχνει μεγάλη προσοχή τα κοντά μαλλιά ή στην επιλογή της τσάντας ή στην επιλογή της τσάντας ή στην επιλογή της τσάντας.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΛΕΤΤΕΣ

Τα βράδυνα φορέματα του καλοκαιριού έχουν ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό: την σκιά και την απλότητα. Φορούνται εύκολα με τα κοντά μαλλιά τους, τα μακριά...

Διάφορες χαριτωμένες ιδιοτροπίες της Παρισινής μόδας.

κολλέ τους και της φούστες που τρανιάζουν τους άστραγάλους. Η κοψή δεν είναι βέβαιου πολύπλοκη, η φούστα είναι απλή, με φάρδος που αυξάνει προς τα κάτω. Το φάρδος είναι σταυρωτό και γαρνιρεται ως επί το πλείστον μ' έναν μεγάλο φλόγιο, ή τρία είναι λεπτά και καταλήγει εντός σε μικρού πλάγ.

Για τα αϊθέρια αυτά φορέματα η γυναίκα που πολύ την μουλιν-νέ-σου-μπα-μπα ή εμπονιέ με λουλούδια πάνω σε φαν ανοιχτό. Η μουλιν-νέ-σου-μπα-μπα ή εμπονιέ με λουλούδια πάνω σε φαν ανοιχτό. Η μουλιν-νέ-σου-μπα-μπα ή εμπονιέ με λουλούδια πάνω σε φαν ανοιχτό.

Για γράμματα προτιμούνται τα ανοιχτά μπλε-σιέλ, μπλε-λαβάντ, οξ, σμίν, πορτο-πύ του νερού και το λευκό πάντοτε.

Επίσης συνηθίζονται διάφορες αποχρώσεις κίτρινου και το οξ-αυό. Όσο για τα υφάσματα, φορούν πολλά λουλούδια τσιγγα και εσώρουκες.

Ποιός θα το πίστευε; Για βραδινά φορέματα χρησιμοποιούνται πολύ και διαφόρα βαμβακερά υφάσματα!

ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ

Φθάνει να λανσαστεί κάτι, για να περουν όλοι να το φορούν. Ας μη λένε ότι ανδρικός, ότι μόνον εμείς η γυναίκα που λαμβάνει τυφλά την μόδα, γιατί κι' αυτή δεν πάει πίσω.

Όλοι τους έδωσαν να έρχονται την μόδα του σπορτίφ υποκαμίσου, άσπρο-μαύρο, αν η μόδα αυτή δεν είναι διόλου σπορτίφ, διότι αναγκάζεται κανείς ν' αλλάξει είδη-σο το υποκάμισο, ενώ έχουν λερωθεί μόνον γκαζάς και τα μαλλιά.

Άλλη μόδα, την οποίαν έδωσαν ν' αν-

Άλλη μόδα, την οποίαν έδωσαν ν' αν-

Άλλη μόδα, την οποίαν έδωσαν ν' αν-

Άλλη μόδα, την οποίαν έδωσαν ν' αν-

Άλλη μόδα, την οποίαν έδωσαν ν' αν-

Άλλη μόδα, την οποίαν έδωσαν ν' αν-

ΠΡΟΖΩΗ

λοήθουν είναι το ξεκαπέλλωμα και δεν χαλαρεύει βλούς, διότι πηγαίνει μόνον σε έ- τους έχουν μία κάποια εμφάνιση. Τους έλ- λους που δεν την έχουν, τους κάνουν να φαίνονται σαν γκαρσόνια...

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Είναι άγνωστο πόσην η τιμή του καλοκαίρι είναι για τον άνθρωπο οργάνισμο ή καλλί- ται επόνη, όταν όμως η ζέστη αρχίζει να γίνεται δύσκολη και το θερμότερο υφάνεται έστω και με τις δίνες τον κορμό να ξε- ξεκαπέλλουμε, τότε αισθανόμαστε με γενική χαλάρωση της εν γένει λειτουργίας του οργάνισμυ και που πάντων του νευρικού μας συστήματος. Προσιότερο ιδίως επηρεάζονται τα πεπτικά όργανα που με τον πολύπλοκο μηχανισμό τους ως τροφοδοτούν με ζωή. Το στομάχι, τα έντερα, το σπέν, με την έστω και ζέστη γίνονται νοσή και άδο- πόν: ως εκ τούτου δε δεν μπορούν εύκολα ν' αντισταθούν σε ό,τι υποστεί να τα δώσουν. Αυτός είναι ο κύριος λόγος, για τον όποιον έμμε διατάξεις κοιλιακές το καλοκαίρι, χωρίς ενίοτε να έχουμε κάμει κατάχρηση τροφής.

Απόδειξη τα βόσκη, που ενώ τρέφονται μόνον με μητρικό γάλα, παθαίνουν έντεσι- πιδες.

Εκτός της γαλακτώσεως την οποίαν πα- θίζουν όλα τα βόσκη, η ζέστη εννοεί πολύ και την ανάπτυξη των διαφόρων μικροβίων, την αποσύνθεση των τροφών, τον πολλαπλα- σιασμό των μυκήτων κτλ. Ίδω δε ποιοί είναι οι λόγοι, για τους οποίους παρατηρούνται πολλές έντεσι- πιδες άσθενες το καλοκαίρι, όπως τον γαστρίτιον παρατηρούνται τα διά- ρροια κοιλιοκήλια.

Για να βοηθήσουμε τον οργάνισμυ μας ν' αντισταθεί στην ζέστη του καλοκαιριού, πρέπει να είμαστε έγκαιροι στο φαγητό μας. Το φαγητό είναι το κάρβουνο που νοσι- ζεται ή μηχανή για να δουλέψει, όσο δε πιο γρήγορα η μηχανή, τόσο λιγότερο κάρ- βουνο της χρειάζεται για να δουλέψει.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Ο κ. Williams τον όποιον έπεσε στην ημε- ρή του Ινστιτούτου του, δόσε Λουκάνον 1, με την καλοσύνη να υψώ πη λίγες λέξεις: τις οποίες παραθέτω γάνον την άγνω- στών των που ενδιαφέρονται δια την κα- λότη των.

Διά την γυναίκα που το θέλει δεν ύπα- ρει γήρας. Το γήρας δεν είναι παρα μόνον άσφατος ηλικίας.

Από τών άγνωστών γήρων, εν τή έ- λειξη του άγνωστου πολιτισμού τών Ιν- δών, της Αιγύπτου, της Άσσυρίας, ως επί- της και πολύ άργότερον παρ' τοίς Έλλησι και Ρωμαίοις το «Medi-amentum Facium» (ισχυακον ποσώπου) ούδέποτε έξέλειπε.

Το δόγμα του ανθρώπου, περικείμενο πο- σότητας και δόγανον έκκοσσεως, άπορο- τίσεως και άναπνοης, ο καθένας της ηπι- ούσε να πίνει της υγείας του βίου όργα- νισμυ. Έπειδή όμως ύπαισιν εις πλεί- στους βίους κινδύνους, ή καθαριότης του σώματος είναι ο άσφατος λίθος της υ- γείας.

Η ύπογροσσις λοιπόν κάθε γυναικός εί- ναι νά συμπληρώη το βίον της υγείας, πεποποιημένη το πόσωνόν της.

Κάθε έλξη ή έλάττωμα δύναται να διο- ρηθή δια της καλής θελήσεως. Ποδ- τοτό είναι άπαράτητος ο καθαρισμός της επιδερ- μίδος, ή κανονική θεσις τών ιστών, και ή άνοσση του δερμάτος. Δι' όλα ταύτα υψ- κρένεις σήμερον άσθονα τα μέσα ή έπιστήμη.

Εις προσιές άλλων θά παροσέσω υγι- κές συμβουλές του ίδιου δια την προποίη- σιν του ποσώπου.

Γά να ευπορίσσε της πόδωσος ουτίδες, έπεσύντες τούς μορφασμούς, τά συχνά

Γά να ευπορίσσε της πόδωσος ουτίδες, έπεσύντες τούς μορφασμούς, τά συχνά

Γά να ευπορίσσε της πόδωσος ουτίδες, έπεσύντες τούς μορφασμούς, τά συχνά

Γά να ευπορίσσε της πόδωσος ουτίδες, έπεσύντες τούς μορφασμούς, τά συχνά

Γά να ευπορίσσε της πόδωσος ουτίδες, έπεσύντες τούς μορφασμούς, τά συχνά

Γά να ευπορίσσε της πόδωσος ουτίδες, έπεσύντες τούς μορφασμούς, τά συχνά

κλάματα και τά θορυβώδη γέλια. Μήν, πλένσθε, με ζεστό νερό αν δεν κάνε- τε προηγουμέ- νως μία-δύο κοδές κομπούσες και εί δυνα- τόν κατά το διάστημα της ημέρας περνάτε το πόσωνόν σας με ένα κομμάτι πάγο. Το βράδυ πούν κοιμηθήτε, φερεί πάντοτε ένα τσίφισμο του ποσώπου με δούτυσο γάλακτος ή άθος γάλακτος.

Αυτά όλα διατηρούν την επιδερμίδα άνθη- ρά και δεν την άφινουν να ζαλώση.

Τό βράδυ ποτέ νά μη κοιμήσθε αν δεν καθαρίσσε το ποσώπον σας με μία λουλού- ούσια: άγνθ κολάειμ, δούτυσο, άθος ή άπλη δαυλίλιν. Έτσι άφινετε την επιδερμίδα σας και άναπαύσσει την νύκτα άνα- κτά την ζωηρότητα της.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Η μούγες λερώνουν τά άτημά μας, της λήμψης μας, τά άτημά μας, τά πάντα για να της άποφύγουν, πρέπει να κλείνουμε τά πα- ραθυρώσσια μας πού της άνατολής του ή- λιου και να τά άνοίγουμε μετά την δύση. Η μούγες δεν αγαπούν το σκοτάδι κι' έτσι δεν υπαίχουν μέσα σε σκοτεινά δωμάτια.

Τά άτημά καθαρίζουν με ειδική σκόνη τών άτημικών, έπειδή όμως αυτή είναι άσ- κηστό άκριβή, μπορούμε να την άντικαταστή- σωμε άσκατά με μία ήμωλιν: βουτύμς ένα βουτύμς πανή σ' αυτήν, έλίσσουμε τά ά- στημά, τά άφινουμε νά στεγνώσουν κι' έπει- τα τά τσίβουμε με μία σάββηλα καθαρή. Αν ύπόσυν σκαλίσματα, τσίβουμε με βουτύμς: νά φύγη καλά ή σκόνη από της γασαφίδας. Με τόν ίδιο τρόπο καθαρίζουν οι καθέστες, τά γυαλιά και τά κοσμήματα.

Για νά καθαρίσσουμε μεταξωτές κορδέ- λες, άνεξαρτήτως γασαφισμύ, της βουτύμς σε καθαρή βενζίνη και της άφινουμε λίγη ώρα να φύγη ή κορδή βούμα, της ξαναβου- τώμε σε δούτυρη βενζίνη, κι' έπειτα σε τσί- τη. Έως βρου νά έδωμε ότι ή βενζίνη μένει καθαρή. Για νά στεγνώσουν, της στεγνώσει: πάνω σε ένα ίσιο υφός και καθαρίσσουμε της άκρας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μαντόνα.—Πάντοτε άπαντώ σε ένα γράμματά λαβάνω. Τό όρξενέ ποέπει να είναι κατάλληλον. Τό σαμακί, έέρουν Νέλ η ν.—Δεν ένοησιν άν άπάντησα εις το προηγουμένον γράμμα σας, με το μόνον που έρω είναι ότι άπάντω πάντα. Άκούη και σε ξεκαρώστε άσκατάς. Για, κρείν- δεν μπορώ να σέ άνοηθώ. Σεία θά κατα- λήβετε ποία ταιριάζει στην επιδερμίδα σας. Και ή δδο καλές είναι. Για τή πόδωσος άποι- σμα τών μαλλίων δύστυγος δεν ύπαισιν σκα- μακ. Άνει βει το κτέν που άναρσσε δο- ναμίδος της τσίγας, με ένω δεν το είδα πο- τέ σε κανέναν γυνάσιν μου. Πάντως είναι γνωστό πως το σπέν ή φερεί με όγ: βέβαια εις το νά σκαμνίσση το άποσώμα.

Μπίλ λυ.—Τά ήρη και έθιμα του Παρι- σιού δεν υπαίχονται στα έθιμα. Πανική ή δά μπορείτε να πείνετε από της έκείσε άναπακορίσεις διαφόρων ύπερταλιμένων που δημοσιεύονται στες έσκατάς.

Σπασατοπαδάν.—Η κορμή σας δεν υψόσσει. Προτιμάτε άπών την συν- ταγήν: 200 γρ. ορόδινος, 15 γρ. δάμα βεν- ζόης και 15 γρ. κρεμίν. Είναι μία πολύ κα- λή λουλού, την οποίαν υψαίτε νά κοσπι- ποιήτε βράδυ και πρωί μετά το πόδωσος σας. Άφινετε νά στεγνώση το πόσωπον και γασ- τισμοίστε ποδών.

Ν. Ά ν.—Κατό την έπιστήμη σας ποδς την Βολιώσσαν, διότι ή δεινότης της υψό είναι υψοί σιγής άγνωστος.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Λογική και Επιστήμη

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Από το τεύχος του μηνός Ιουνίου του μηνιαίου εφελ. περιοδικού «Les Balkans» άποσπώμε από την σελίδα «Γράμματα και Τέχναι» την άσφωσαν. την Έλλάδα τά κα- τωτέρω ενδιαφέροντα εφελ. νέα, σκετικά με την κίνηση τών έλλην. γασαμάτων στα Βαλκάνια:

«Τελευταίως ένα έργο του Έλληνας θεα- τικού συγγραφέως κ. Σπ. Μελέ είχε την τύχη νά παρηθή σε δύο βάλκ. πόλεις, στην Κωνσταντινούπολη και στο Ζαγκρέπ.

«Πρόκειται για το τοίχωμα δώμα «Μία νύκτα, με ζωή» που πρωτοπαίχθηκε στην Πόλη από τόν θίασο Ραπί Ζιζ, με την συμ- μετοχή της Έλληνίδος καλλιτέχνιδος δ. Χαλκούση.

Τό έργο παίχθηκε αργότερα στο Έθνικό Θέατρο του Ζαγκρέπ.

Προσφορεύεται επίσης μετ' εύχαριστή- σεις έτι ή έν Κων/πόλη εκδόμένη εφημε- ρος «Journal d'Orient» δημοσιεύσε εις σει- ράν επισυλλίδων από της 21 Απριλίου ένα άνέκδοτο έλλην. υφιστόημα με τόν τίτλο «Κούρα μου» του νεοέλληνας συγγραφέως κ. Ντόλη Νίχτα, του όποιου τό πλούσιο και ποικίλο εφελ. έργο είναι ήδη γνωστό στο έλλην. κοινό.

Η «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ» ΤΟΥ Κ. ΑΛ. ΛΙΔΩΡΙΚΗ

Ο «Δογματικός σύλλογος Κεκούρας» ποι- σκελίσσε τριμηνίως τόν συγγραφέα κ. Άλ- ξον Λιδωρίκη δια νά έπιστατήρη εις τό εις Κέκυραν άνέδραμα του δογματικού του έ- ργου «Η Περιπέτεια».

Η «Περιπέτεια» θά παρασταθή την 23ην τρέγοντος μηνός κατά πσαν πιθανότητά. θά ποσηνήθι δε διέλεξις του συγγραφέως κ. Ντόλη Νίχτα, του όποιου τό πλούσιο και ποικίλο εφελ. έργο είναι ήδη γνωστό στο έλλην. κοινό.

ΜΙΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΕΡΩΤΗ ΝΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΥ ΝΕΣΤΟΡΙΔΟΥ

Ο παλαιάτος Λυκαίος κ. Θ. Νεστο- ρίδης, ό όποιος επί πενήντα συνεώς έτη εν Σιύβρη ευδωσσε και διαπαιδαγώγησε έλληνοποσώς γυλιόδας Μικρασιατών, και ό όποιος με ένθεσις έλλο. σκετάς και εν Έλλάδα από της Μικρασιατικής καταστο- ρής την φωτεινή εκπαιδευτική πόση του, έγείψε την 26 και 27 Ιουνίου δύο ευγά- κτες βραδύς εις τούς νουείς και κηδεύ- νες τών μαθητών του Έκπαιδευτήριου του. Εις τόν υπάγον κήπον τών σχολείων και επί τή λήξει της σχολικής ποσίδος έδωκε την έσπής σχολικήν έσπην. Τό ποσώμα της έσπής περικείμετο τραγούδι, ποιήματα, διάφορα θεατικά δοματικά και κομώδεις. Οι μικροί μνηταί και υψίτοιμ έπαίζαν με τσίπιν τσίπιν, γάσαν και σκαμνίσσαν τούς πόδους των όστε δεν τούς έγνώριζε κανείς από ποσινιόδας ήμωσιός. Επείσε άπε- σήσαν ή άπανεκία ποιημάτων, ή μόνον λόγον, άσκατάς δε έντεπώσε άσκατάς τών δοματικών «Νά ζή το Μεσολόγγι» και «Πόνος της Μάνης» ποσάσαν ποσά- νηκην συνκίνησαν εις τούς ποσινιόδας.

Πρέπει να ξέρετε ότι:

—Στό θέατρον «Κοτοπόλην» έγκυαταθή ο θίασος Ν. Μηλιάδη, ό όποιος παίξει κάθε βράδυ την άσσητή έπιθεώρηση «Πεισμακά- ρα».

Ο θίασος του κ. Μουρά έκαστε έναρξιν ποσής ποσάσεως εις τό επί της δόδς Λ. γασιν κομώδων θέατρον «Δελφόν» με την κομωδίαν του γυνάσος Γάλλου συγγρα- φέως Φινάς ντε Κουάσε «Η καρδιά του βούνα».

—Έκκυλοσώσαν τά τελευταία τεύχη της Έλληνικής Έγκυκλοπαίδειας, πλούσι- ως εικονογραφούμενα.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΛΑΤΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ „ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΑΡΕΚΛΑ“ ...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΥΠΟ FELIX CARR

(Τὰ προηγούμενα)

«Ο Κάλβιν Μπαίκερ, επιθεωρητής αστυνομικού γραφείου, έχει αναλάβει την διαλεύκανση της υποθέσεως Ντόροθ Νταϊνχίς, μιας νέας που, βρεθείσκει σκοτωμένη μυστηριωδώς μέσα σ' ένα διαγώνι. Έπειδή όμως φοβάται μήπως επιτύχει την ανακάλυψη του δολοφόνου ο βοηθός του Πάτρικ Μάκ Άλβιν, προσπαθεί να τον εξευτελίσει διαφοροτόπως. Ο Πάτρικ παύει για ζήτημα τιμής την ανακάλυψη του δολοφόνου και μαζί με τον φίλο του Ντύκ Χόρτον ανακαλύπτει πως κάποιος πρόσφατος φόνος του ιδιοκτήτου του καφετέριου «Καφετήρια» έχει σχέση με την δολοφονία της Ντόροθ και ανακρίνει έναν υπάλληλο του καφετέριου».

(Συνέχεια και τέλος)

—Τό αφεντικό έκλεινε την στιγμή δίνεις κάτι ρέστα στο ταμείο καί, ως πού να τελειώσει, ο γέρος ακούμπησε στο υπάγκο εδω κι' εδάγκωσε το μύλο. Φάνηκε όμως σά να πόνεσε και τώριζε με θυμό σ' αυτό το δοχείο των σκουπιδιών. Ύστερα έπλησίασε το αφεντικό, τού είπε κάτι και γέγχανε μαζί, έξω.

—Πού είναι το μύλο που δάγκωσε αυτός;
—Έδω, στο δοχείο των σκουπιδιών.
—Δώσε μου το.
Ο υπάλληλος έβλεπε, δοχκε το μύλο και πώδωσε στον Πάτρικ Μάκ Άλβιν.
«Εκείνος τού πήρε με προσοχή και με πρόσωπο, που φεγγολοούσε από γάρα, εστράφηξε τον Ντύκ Χόρτον από το υπάγκο και τού είπε:

—Γούγορα Ντύκ! Πάμε γούγορα! Μετά μισή ώρα ο Ντύκ, στο ενοραστήριό του, μολύσε με ύψος αληθινού θριαμβευτού: «Εκείνο που αποδεικνύεται, αγαπητέ μου Ντύκ, είναι, ποτέ απ' όλα, ότι ο δράστης του εγκλήματος τού Σώμουνα, δηλαδή ο δολοφόνος της Ντόροθ Νταϊνχίς και ο μυστηριώδης γέρος της «Καφετήριας» είναι το ίδιο πρόσωπο. Ο ιδιοκτήτης της «Καφετήριας» δολοφονήθηκε για να μη μιλήσει στην ανάκριση».

Κι' εξετάζοντας προσεκτικά της οδοντικές τομές του αψίλου κι' ένα τεράστιο σε δύναμη αγκό ο Πάτρικ Μάκ Άλβιν, εξακολούθησε: «Βρεταί, αποδεικνύεται, ότι ο γέρος αυτός... δεν είναι γέρος! Αν υστερήσει ή αντίστασις της σαρκός του μύλου και ή άσκηθείσα προσπάθεια ενεργείας, που εγχερίσθηκε για να γίνουν τόσο βαθειές τομές και τόσο βίαιες, θα βρεθεί αναλογία που εκδηλώνει την «ευστατική ικανότητα» υασητήτων, οι όποιες ανήκουν σε νέο και γερό οργανισμό και όχι σε γέροικο. Άρα αυτός που εδάγκωσε το μύλο ήταν νέος, πού, για εύνοχη λόγου, είχε μεταμορφωθεί σε γέρο. Στα οδοντικά αποτυπώματα» που άφισε ο εγκληματίας επάνω σ' αυτό το μύλο και στην θέση ακριβώς τού επάνω δεξιού πλάγιου τομέως, υπάρχει αντί τουμ, μια μικρή κοινική προσέγγιση, που δεν είναι άλλο παρά το έκτυπο μιας πληγής. Και επειδή ή προσέγγιση αυτή είναι, μακρομένη φαίνεται πως ή πληγή είναι νοσή. Άρα ο εγκληματίας την προηγούμενη μέρα, δηλαδή νύχτες, είχε υποστεί εξαγωγή, που επάνω δεξιού πλάγιου τομέως. Αυτό είναι θαυμάσιο! φώναξε ο Ντύκ Χόρτον.

—Μην βιάζεσαι, εξακολούθησε φώνησε ο Πάτρικ Μάκ Άλβιν, «Έτσι κι' άλλα σπουδαία στοιχεία. Από την στιγμή που δολοφόνου και από κάθε πλευρά λείπουν οι πρώτοι τραπέζιτες—γαμιοί. Άλλα και τα

δόντια της επάνω γνάθου δεν είναι όλα φυσικά, μολοντί υπάρχουν ή τομές κανονικές. Το κυριό αυτό «τοξοειδές εντύπωμα» έδω στο άκρο πλάγιο—το βλέπεις;—δείχνει πως ο «κυνόδους» και οι «προγόντοι» είναι πρόσθετοι, δηλαδή δόντια ψεύτικα που στήνονται σε κινητή γέφυρα. Άρα ο εγκληματίας αυτός μπορεί να εμφανίζεται άλλοτε με όλα τα δόντια του και άλλοτε κούτσου δόντης. Κι' εκτός απ' αυτά όλα, έχουμε έδω τα περισσότερα από τα «ατομικά» χαρακτηριστικά των δοντιών του κακούργου. Απορροφώντας, όπως ήταν, από της μαύρες σκέψεις του ο δολοφόνος, είχε λησμονήσει εκείνη την στιγμή το νωπό τραύμα των ούλων του κι' εδάγκωσε με τόση δύναμη—κι' αυτό κι' επόνεσε δυνατά, όπως μας είπε ο υπάλληλος της «Καφετήριας»—ώστε άφισε επά-

—Και τώρα, φάτνος ο Ντύκ, οι όρμω ενεργείας οκέπτεσαι να χαράξεις;

νο στο μύλο λεπτομέρειες, που μπορούν τώρα θαυμάσια να μας δώσουν ένα κήρινο «εκαγχείο» των σιγόνων του δολοφόνου... —Και τώρα, φάτνος στο τέλος ο Ντύκ, τί δομώ ενεργείας οκέπτεσαι να χαράξεις; —Τώρα, για μερικές ώρες, ή μελέτη των «οδοντικών αποτυπώματων» δεν είναι μονάχα δική μου δουλειά. Θα πάμε εύθες άμέσως στο ενοραστήριο τού Τζα Βίλλυ, ύφηγητ τού της 'Ανθρωπολογίας στο Κορνέλ Γιουνιβέρσιτυ. Πρέπει από τας διαμέτρους των σιγόνων, την κλίση της γωνίας, την προσέγγιση των ογκωμάτων και τα λοιπά χαρακτηριστικά της γνάθου, που τα μάς κήρη φανερή ή μελέτη και ή επιστημονική μετρίση των εκμαγείων, να δοούμε σε ποιά τάξη και σειρά κοινωνικομετρικής κατηγορίας ανήκει ο δολοφόνος. Ύστερα, απ' αυτό, ή υποθέσουμε να κανονίσουμε το σχήμα τού προσώπου του κι' έτσι θα τον αναζητήσουμε μέσα σε περιορισμένον αριθμό άτομων ωσιμής κατηγορίας...

—Πολύ σωστά, έκανε ο Ντύκ Χόρτον. Είμαι στο πλευρό σου.

Έως τού βούδω της Ύδρας ήμέρας ο Πάτρικ Μάκ Άλβιν είχαν όλες της πληροφορίες που τού γοιζίζονταν. Και τότε ήλθεν ή σειρά της ειδικότητος τού Χόρτον.

—Ακούσε, Ντύκ, έκανε ο Πάτρικ. Θέλω να χρησιμοποιήσεις μίαν ισχυρή δόση να-

—Εύκολο πράγμα, διέκοψε ο Ντύκ.
—Δεν είναι καθόλου εύκολο να πειστείς ότι το ναρκωτικό πρέπει να μην κι' υα μπουκάλα ούισκου κλειδωμένη μέσα κι' υα ματοκλώττο.

—Πούς έχει τα κλειδιά;

—Τό αφεντικό ενός σπιτιού κι' ή κλειστή της του. Ο κλειστής είναι πάντα το σπίτι. Τό αφεντικό θάβει μετά το μαρτυχτα. Και πρέρπει, όταν θα πάει το σπίτι του να ύπάρχει το ναρκωτικό μέσα.

—Θάνα δόσκολο να δουλοκλήσεις το κλειστή;

—Αδύνατο.

—Τότε να τον δέσουμε.

—Ούτε. Δεν πρέπει να καταλάβει ή παρουσία μας στο σπίτι, ούτε και ή πευθετή τίποτε.

—Νά τον ναρκώσουμε κι' αυτόν.

—Πώς; Με άτιμους αϊθέρος ή χλωρομίου; Θα μάς προσδώσει ή μυρωδιά της.

—Όχι κι' αυτό. Έξερεις τού προτιμώτερου τού αζότου;

—Όταν τού ανακατέψω με ή γόνον δεν έχει καμιά μυρωδιά. Μπορείς τήν κλειδαρόκρυπα να στείλω τούς άποικυς εύθειαν στην μύτη τού καλού και να κλειστή. Έννοια σου, για τ' άλλα και με μέλλει. Θα κοιμηθώ σαν πουλάκι. Δι' ή καταλάβει τίποτε κι' ύταν ύφηγητ ή μίλη πώς άπλώς τον είχε πάρε ο ύπνος.

—Έχεις δοκιμάσει άλλη σούα να πείλεις άτιμους κι' αυτή την μέθοδο;

—Όχι, μά είμαι βέβαιος για την ύπνογία. Έπειτα, δεν έχουμε παρά να κλειδώμε ή δοκιμή στον εαυτό μας.

—Καλή ιδέα. Πάμε στο ενοραστήριο.

Η δοκιμή έγινε και έπεται. Και τήν δια έκλεινε ύδγτα οι δύο νεαροί άπ' ή κλεισαν μάτι δουλοκλήτας με τον καλλίμα κι' επιστημονικότερο τρόπο...

Τήν άλλη μέρα, στην συγκέντρωση των νεατέρων στο γραφείο τού Ύνπεκτορ Μπαίκερ, ο Πάτρικ Μάκ Άλβιν και ο Ντύκ Χόρτον άρχισαν γάλακι να δύνουν.

«Ο Μπαίκερ τούς υπέδειξε ή ένα γούλοδύμο.

—Ακούσε, κύριε «στουμπάν», άρχισε άπ' ή να ξενοντάς με τον Χόρτον μετακλήσεις και να μουδούσας 'δω με πρημένα μάτια θάκαινες καλλίτερο ή άπάντησε σά πού πονα τού Μπαίκερ: «Έλλιος τού Σιν-Σιν, που άπελπίστηκε πως δεν θα περνούσε τού δολοφόνου της Ντόροθ Νταϊνχίς.

—Έγώ σού όρκίζομαι, Ύνπεκτορ Μπαίκερ, πως σε μία ώρα έλοι έδω μέσα ή μετε την γνωριμία τού δολοφόνου της Ντόροθ Νταϊνχίς.

—Ναι; έκανε ο Κάλβιν Μπαίκερ γάλατας ένα ήγηρό, πλατύ γέλιο μαύρο ύπνογία. Νομίζεις πως είναι εύκολο να πείλεις τήν άδυσίτητά σου με κολπία και ψεύτικες ύποθέσεις;

—Δεν σάς φέρον τίποτε ψεύτικα, Ύνπεκτορ Μπαίκερ. Σας φέρον άποδείξεις.

—Μπα; Νά της δούμε.

—Καλλίτερο να της άκούσεις και άλλους άμέσως. Η Ντόροθ Νταϊνχίς, άρχισε τήν δολοφονήθηκε από κάποιον, που έφάνη να μη γίνουν γνωστές ή άθετικές σημειώσεις. Η Νταϊνχίς είχε στείλει στην δολοφονία τού δολοφόνου της γοιζίζοντες.

—Ακούσε, Νταϊνχίς, έκανε ο Πάτρικ. Θέλω να χρησιμοποιήσεις μίαν ισχυρή δόση να-

—Εύκολο πράγμα, διέκοψε ο Ντύκ.

—Δεν είναι καθόλου εύκολο να πειστείς ότι το ναρκωτικό πρέπει να μην κι' υα μπουκάλα ούισκου κλειδωμένη μέσα κι' υα ματοκλώττο.

—Πούς έχει τα κλειδιά;

—Τό αφεντικό ενός σπιτιού κι' ή κλειστή της του. Ο κλειστής είναι πάντα το σπίτι. Τό αφεντικό θάβει μετά το μαρτυχτα. Και πρέρπει, όταν θα πάει το σπίτι του να ύπάρχει το ναρκωτικό μέσα.

—Θάνα δόσκολο να δουλοκλήσεις το κλειστή;

—Αδύνατο.

—Τότε να τον δέσουμε.

—Ούτε. Δεν πρέπει να καταλάβει ή παρουσία μας στο σπίτι, ούτε και ή πευθετή τίποτε.

—Νά τον ναρκώσουμε κι' αυτόν.

—Πώς; Με άτιμους αϊθέρος ή χλωρομίου; Θα μάς προσδώσει ή μυρωδιά της.

—Όχι κι' αυτό. Έξερεις τού προτιμώτερου τού αζότου;

—Όταν τού ανακατέψω με ή γόνον δεν έχει καμιά μυρωδιά. Μπορείς τήν κλειδαρόκρυπα να στείλω τούς άποικυς εύθειαν στην μύτη τού καλού και να κλειστή. Έννοια σου, για τ' άλλα και με μέλλει. Θα κοιμηθώ σαν πουλάκι. Δι' ή καταλάβει τίποτε κι' ύταν ύφηγητ ή μίλη πώς άπλώς τον είχε πάρε ο ύπνος.

—Έχεις δοκιμάσει άλλη σούα να πείλεις άτιμους κι' αυτή την μέθοδο;

—Όχι, μά είμαι βέβαιος για την ύπνογία. Έπειτα, δεν έχουμε παρά να κλειδώμε ή δοκιμή στον εαυτό μας.

—Καλή ιδέα. Πάμε στο ενοραστήριο.

Η δοκιμή έγινε και έπεται. Και τήν δια έκλεινε ύδγτα οι δύο νεαροί άπ' ή κλεισαν μάτι δουλοκλήτας με τον καλλίμα κι' επιστημονικότερο τρόπο...

Τήν άλλη μέρα, στην συγκέντρωση των νεατέρων στο γραφείο τού Ύνπεκτορ Μπαίκερ, ο Πάτρικ Μάκ Άλβιν και ο Ντύκ Χόρτον άρχισαν γάλακι να δύνουν.

«Ο Μπαίκερ τούς υπέδειξε ή ένα γούλοδύμο.

—Ακούσε, κύριε «στουμπάν», άρχισε άπ' ή να ξενοντάς με τον Χόρτον μετακλήσεις και να μουδούσας 'δω με πρημένα μάτια θάκαινες καλλίτερο ή άπάντησε σά πού πονα τού Μπαίκερ: «Έλλιος τού Σιν-Σιν, που άπελπίστηκε πως δεν θα περνούσε τού δολοφόνου της Ντόροθ Νταϊνχίς.

—Έγώ σού όρκίζομαι, Ύνπεκτορ Μπαίκερ, πως σε μία ώρα έλοι έδω μέσα ή μετε την γνωριμία τού δολοφόνου της Ντόροθ Νταϊνχίς.

—Ναι; έκανε ο Κάλβιν Μπαίκερ γάλατας ένα ήγηρό, πλατύ γέλιο μαύρο ύπνογία. Νομίζεις πως είναι εύκολο να πείλεις τήν άδυσίτητά σου με κολπία και ψεύτικες ύποθέσεις;

—Δεν σάς φέρον τίποτε ψεύτικα, Ύνπεκτορ Μπαίκερ. Σας φέρον άποδείξεις.

—Μπα; Νά της δούμε.

—Καλλίτερο να της άκούσεις και άλλους άμέσως. Η Ντόροθ Νταϊνχίς, άρχισε τήν δολοφονήθηκε από κάποιον, που έφάνη να μη γίνουν γνωστές ή άθετικές σημειώσεις. Η Νταϊνχίς είχε στείλει στην δολοφονία τού δολοφόνου της γοιζίζοντες.

—Ακούσε, Νταϊνχίς, έκανε ο Πάτρικ. Θέλω να χρησιμοποιήσεις μίαν ισχυρή δόση να-

με να έχη στην κατοχή του για μία μέρα να γίνει τού γέρου, τού όποιο ύστερα παρά- ρησε σ' όλο του άστυνομικό... Φαίνεται ήταν επικίνδυνος ο ιδιοκτήτης της «Καφετήριας» στην ησυχία τού αγέρου. Μα ο δάλας αυ- τής, ή κούτρηρος, ενώ εξαφάνισε τας δακτυ- λους του αποτυπώματα, εδάγκωσε γάλας τού λατού ένα μύλο και άφισε επάνω τας οδοντικές του ίχνη. Είναι χαρακτηριστικά, Ύνπεκτορ Μπαίκερ...

—Τι κουτάριας μάς λές; τόν διέκοψε ο Μπαίκερ κατάχλωμος από θυμό.

—Ακούσε μία λεπτομέρεια για να πει- σής πως δεν είναι κουτάριας. Τό γάντι τού δολοφόνου της Ντόροθ Νταϊνχίς τού έ- γαι ο άστυνομικός, ο φίλος τού ιδιοκτήτου της «Καφετήριας». Όταν ο δολοφόνος έζη- τή τού γάντι του, ο ιδιοκτήτης τού έδωσε μέσα στο πακέτο ένα άλλο, κατά συμβούλην τού άστυνομικού. Αυτό τού στείλεις τήν ίση. Τό άλλο γάντι τού ίδιου ζευγαριού τού δόλας έγω γάλας τού βράδυ μέσα στο σπίτι τού άσπινου.

—Τι; φώναξε ο Μπαίκερ. Τό βοήθες;!

—Ναι. Θα τού δώτε άμέσως. Άλλη λε- πτομέρεια: Ο αγέρος πουήθες είχε πάει στο άσπινου τού Ντόροθ Νταϊνχίς, ενός είδικού γερογού, και έβγαλε ένα δόντι. Στα δον- τία αποτυπώματα φαίνεται αυτό καλά. Τό δόντι αυτό λείπει από τού στόμα τού αγέρου και ύταν άνοιξη τού στόμα του και προσέξετε, ή πείσθητε. Έπειτα έγω έδω τού έκτυπο της επάνω γνάθου του. Χθες τού βράδυ, πού πν είχε τόν αγέρος μας μισή ώρα υπό νό- κων, έπίσπασα ότι ή φυσική του γνάθος είναι άπολύτως ήμια ή αυτήν έδω μέσα.

—Πού είναι αυτά; Νά τας δούμε! είπε ο Μπαίκερ.

—Ελά—σιγά, θα τας δώτε όλα μαζί. Και τώρα έτοιμάσε τας γοιζίζοντες. Στο γεμα- τωδύμο τού αγέρου βόηκα την άλλολο- γισία του με την Ντόροθ Νταϊνχίς. Βοή- κα μάλιστα κι' ένα γοιζίζον που είχε γράψει ο αγέρος για τού θύμα του και πού κατόπιν, ανίπνεα, μετενόησε και δεν τού έστειλε. Νά, τας γοιζίζοντες. Σας τας διαβάζω:

«Αγαπητή Ντόροθ,

Έλάβα τας τελευταίας σου γοιζίζοντες. Έ- ντες πιά άνοητοσύνη. Και σε συμβουλεύω να αγαπάς τήν ζωή σου να πά- ρεις ή ένογλη, γιατί είναι στιγμιές πού νύμια έξω φρενών μαζί σου. Έξερεις καλά ότι εμένα δεν υα στοιγίζον άκριβή ή σπαί- ρε. Πρόσεξε.

Ύπογραφή: Κάλβιν»

Και ή γοιζίζοντες χαρακτηριστή τού Ύνπεκτορ Κάλβιν Μπαίκερ!

Η τελευταία φράσις έπρεσε σαν κεραυνός κι' στην αίθουσα.

—Κτήνος έδωγέθη ο Μπαίκερ με σφιγ- μένες γροθίες τρυπώντας με τού βλέμμα του τον Πάτρικ Μάκ Άλβιν. Και έαφικά τας μάτια του έθλόσαν κι' άρχισε να γέλαει δυ- νατά, τρανταχτά, με δλάνοιχο στόμα.

—Νά, τού στόμα τού γέρου, εφώναζε τότε ή Πάτρικ δείχνοντας τού στόμα τού Μπαίκερ. Προσέτε τού δόντι που λείπει.

Ο Κάλβιν Μπαίκερ, με τας μάτια σκοτει- νά και τας γείλη σε μία σπασμωδική σύσπαση λυσιτελής όρηγής, έκανε ένα θύμα πώς και ταύτατα έβγαλε από τήν τσέπη τού παν- τλονιού του τού περισσορό του.

—Ήλτά τας γείρια έλοι! διέταξε προτεινον- τας τού περισσορό. Συγγρόνως, γκοσιζόν- τας με μία κλωστή τού γραφείου του, άρχισε να ύποβουλογέ πώς την πόστα. Λοιπόν, κύ- ριε «στουμπάν», είπες σαρκαστικά, έγω την πείτωνα την Ντόροθ Νταϊνχίς, μά δεν εί- πα τού κείνους που πείνανται από ταμπί- ρες σαν κι' εμένα. Πάσιν τώρα! Και τόν έ- πείτωσης.

Ένας πυροβολισμός άντήχησε τότε.

Τό περισσορό άμως έπρεσε από τού γυμνημένο γούνο τού Μπαίκερ ένώ ο Ντύκ Χόρτον, πού είχε ύποβόλησει από τού διπλανό δωμάτιο, μά μέσα της άνοικτης πόρτας, προτεινον- τας τού περισσορό του κατά τού Μπαίκερ. Ένας καιρό στον Πάτρικ και σε δύο άλ- λους νεατέρους να τρέδουν και να φορούσαν την δολοφονία της γεροσπείρας.

—Ακούσε, Ύνπεκτορ Μπαίκερ, είπες ο Πάτρικ Μάκ Άλβιν, γοιζίζοντες, γοιζί- σεις τόν όλο σου τόν Μπαίκερ! Έλλιος να μην παραμύθιας. Θα τού στείλω πελατεία για τήν ακατέλεστη...

FELIX CARR

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

JOSEPHA METZ

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Η Ρένα τελείωσε τού γάμμο της και ύ- πέγραψε. Έξω στον διάδρομο άκούστηκαν τας βήματα τού Μπόμπ. Η Ρένα έτρεξε διαστι- κά κοντά του.

—Φεύγεις; τόν ρώτησε.

—Ναι, της άπάντησε ο Μπόμπ, έχω μάς σοβαρή δουλειά.

Φαινόταν πως έλεγε ψέματα.

—Θάβελαι να σού μιλούσα, είπες άποφαι- στικά ή Ρένα.

Ο Μπόμπ κύτταζε τού ρολόί του:

—Δυό λεπτά, αν μπορής, άλλα όχι περισ- σότερο.

—Τι να πωτοπή κανείς μέσα σε δυό λε- πτά; Έγώ θέλω να σού μιλήσω για τού δια- ζυγίο μας. Πήρα μίαν άπόφαση.

Μπαίκαρε στο δωμάτιο. Η Ρένα κάθησε σε μία πολυθρόνα. Κοντά της κάθησε κι' ο Μπόμπ.

—Πήρα, είπες ή Ρένα, μίαν άπόφαση.

—Ωστε και σό;

—Ναι, είναι άπολυτή άνάγκη να χωρί- σουμε. Τά νεύρα μου...

—Και τας δικιά μου, πρόσθεσε ο Μπόμπ.

—Κι' επειδή ή ύπόθεσις τρεβάει σε μά- κρος... Η Ρένα πονοούσε τήν μύτη της κι' εξακολούθησε: Πήρα τήν άπόφαση να διαλέ- ξουμε για λόγο διαζυγίου τήν άπιστία.

—Τό ίδιο έλεγα κι' έ- γώ, είπες ο Μπόμπ, και σι- κηόθηκε.

—Λοιπόν, ή άπιστία θά είναι είς βάρος μου, είπες ή Ρένα.

—Όχι, είπες ο Μπόμπ άνακηδώντας. Δεν μπορεί να γίνη αυτό. Θα γάλας άσχημο όνομα κι' αυτό. Νομίζεις πως υαρω να- γω μία γυναίκα πού με άπατά;

—Γι' αυτό ακριβώς τήν γοιζίζεις.

—Όχι, είπες ο Μπόμπ. Δεν θέλω ούτε να με έχη άπατήσει. Αυτό στο λέω καθαρά.

—Αυτό τού κάνω από μεγαλοψυχία, τού ά- πάντησε.

—Από μεγαλοψυχία; Μά αν ένας από μας πρέρπει να δείξει μεγαλοψυχία, αυτός θα είναι έγω, ο άνηρας.

—Καθόλου αγαπητέ μου, αυτή τήν φορά ένοώ να δείχτω έγω μεγαλοψυχία, και έα- νήσες στην καρέλα της.

Ο Μπόμπ ξανακάθησε κι' αυτός. Πήρα τας γείρια στα δικιά του και της είπες:

—Για τέτοιους άνοητες θα τσακωνόμαστε; Μπορούσε να δείξεις άλλο μεγαλοψυχία, παροξύνοντας γάλας...

—Δεν έγω ή άκούσω συμβούλες και τρεβάσεις τας γείρια της απ' τας δικιάς τού—εί- ρως σε ζητήματα... ήθιχες. Έπειτα τας κάν- νισα βλά ούστε να μην ξεμακρύνω από τήν οικογένεια.

—Τήν οικογένεια; Τί θέλεις να πής;

—Νά, ο ξάδελφός σου ή Ραυμόνδος.

—Τί έκανε αυτός; ο σάλλας; Ο Μπόμπ ξανασηκώθηκε άπότομα κι' έσπώσε τήν καρέλα του.

—Σαλλός; Δεν τόν βόσκω σαλλό!

—Μά παρνομιμασμένη κυρία!

—Φτάνει! φώναξε ή Ρένα όν έννοια να μου προσβάλλεις τήν... άρεμή τού διαζυγίου μου!

—Ζήτημα γούστου. Άλλά όσα γάλας μενα, πούγω τήν άπιστία στην τσέπη μου...

—Κοροϊδεύεις;

—Αηλαδή, σγέδον στην τσέπη μου. Γιατί αν δεν με παραλαβάνες μεν, τήν μεγαλο- ψυχία σου...

—Αυτό τού λές γιατί με έλκεύεις; Και έα- πλώθηκε στο ντιβάνι.

—Βοήξε μία ματιά στα νύμια της κι' έξα- κολούθησε:

—Και με ποιόν λουπόν με γέλασες;

—Δεν θέλω να εκθέσω μία κυρία. Και κά- θησε πάλι στην πολυθρόνα.

—Ωστε με μία κυρία ήθελες να με άπα- τήσεις;

—Νά σε άπατήσω; Ο Μπόμπ σηκώθηκε όρθιος. Πούς σού είπες πώς ήθελα να σε ά- πατήσω;

—Τώρα δεν μου τας είπες;

—Έγώ σού είπα τέτοιο πράγμα; Τό ά- νέφεσα έτσι άπλως, για να σ' ελγαστήσω!

—Για να μ' ελγαστήσης;—ή Ρένα έβγα- λε απ' τήν τσέπη της ένα μαντήλι. Τήν πα- ροαική γαρά έννοεις να μου τήν καπαττέ- φης—έφερε τού μαντήλι της στα μάτια. Σού έκανα αυτήν τήν πόσταση για να σού κήνω... έκπληξη.

—Ουαία έκπληξη. Ο Μπόμπ άρχισε πάλι να κήνη βόλτες μέσα στο δωμάτιο, ένώ ή Ρένα ξανακάθησε στο ντιβάνι.

—Μήπως ή δική σου ήταν ώραίτερση;

ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΕΝΑΣ ΑΘΩΟΣ ΠΟΥ ΑΠΕΚΕΦΑΛΙΣΘΗ ΚΑΤΑ ... ΛΑΘΟΣ!

Όταν τα πνεύματα βρίσκονται σε άναβρασμό. — Ο ρόλος της λαιμητόμου. — Έγκληματα εν όνομα της δικαιοσύνης! — Πώς έχασε την ζωή του ο πολίτης Ζάν Ματίς.

Ήταν μια ζεστή μέρα του Αυγούστου. Ο πολίτης Ζάν Ματίς προχωρούσε στο Καϊ-ω-Φλέο, ενώ κύματα ανθρώπινα τον έσπρωχναν από την μία μεριά στην άλλη. Ή συγκεντρώνονταν αυτές ήταν πολύ συνηθισμένες κατά της παραγωγικές εκείνες ημέρες. Ο κόσμος παρακολουθούσε τα καίρια, που οδηγούσαν στην Γκιλοτίνα όσους πολίτες ή επαναστατικούς επίτροπους Φουκιέ καταδικάζει σε θάνατο.

Ο πολίτης Ματίς δεν αισθανόταν καμιάν ευχαρίστηση σε τέτοια θέαματα, σαν αυτά που διασείδαν από 1793 τόσο πολύ τον λαό του Παρισιού, και διαβόηταν να πάει στην φυλακή για να συναντήσει τον σύγγαμρό του, τον αρχαιοφύλακα Μπελιόν. Ήθελε να τον καλέσει προσωπικώς στην δεκάτη επέτειο των γάμων του, που επρόκειτο να την γιορτάσει σε λίγες μέρες. Μα όσο πλησίαζε στην Κονσιεζέρ, τόσο τα πλήθη γίνονταν πυκνότερα. Τέλος με γίλια θάνατα έφτασε στην φυλακή, ανέβηκε γρήγορα της σκάλες και προχώρησε στον διάδρομο, που ήταν γεμάτος από πολιτούς και ένα πλήθος περιέργων, που περίμεναν να δουν τον Σανσόν, την δημοφιλέστερη ουσιογνομία του Παρισιού, τον Σανσόν τον δέμιο.

Στην άκρη ακριβώς του διαδρόμου διασκόταν το αρχαιοφύλακο κι' αντίκρυ ο νεκροθάλαμος, καθώς έλεγαν, μια μεγάλη δηλαδή αίθουσα, όπου οι καταδίκαι περνούσαν της τελευταίες στιγμές τους. Ο πολίτης Ματίς προχωρούσε με μεγάλη δυσκολία, γιατί ο κόσμος, που ήταν στον διάδρομο, τον εμπόδιζε να περάσει ελεύθερα.

— Σήμερα θα γίνει μεγάλο πανηγύρι... Είκοσι και παραπάνω πολίτες θα φτασισθούν μέσα στο σακί της καμιά-Γκιλοτίνης... Ο Φουκιέ γέμισε ήταν πολύ πεντασμένος και δεν άφαισε να γλυτώσει κανείς από τα νύχια του. Το μυστικό άνθρωπος τέλος πάντων!

Αυτά κι' άλλα παρόμοια άκουγε ο πολίτης Ματίς και κύτταζε να βρει μια διόδο για να περάσει ως το αρχαιοφύλακο, στην τελευταία πόρτα αισιερά, όποτε θα τελειωναν τα θάνατά του. Ο σύγγαμρός του ο Μπελιόν θα τον κερνούσε κανένα ρακί, καθώς συνήθιζε, θα κουβέντιαζαν λίγο, κι' ύστερα θα γούσε σπύτι του. Έν τώ μεταξύ τα πλήθη θα σκόρπωναν, οι καταδίκαι θα γιν... καταδικάζει τα καφάλια τους μέσα στο σακί της γκιλοτίνης και ο Ματίς θα μπορούσε να περπατήσει και να γράφεται ήσυγος την ζωή του.

Εκπνικα μια γενική κορυφή συντάραξε τους θόλους του διαδρόμου:

— Ο Σανσόν έρχεται! Το πανηγύρι άρχιζει!

Συγχρόνως το πλήθος άρχισε να συνωστίζεται με νέα όρμη. Ο πολίτης Ματίς σπεκωνόταν πως την πόρτα του νεκροθάλαμου. Μ' αυτό τον ευχαριστούσε, γιατί σαν έφτανε από εκεί, θα έβγαζε άκιστερά και θα τρώονε μέσα στο αρχαιοφύλακο, όπου θα συναντούσε τον σύγγαμρό του τον Μπελιόν. Όσο τόσο τα πράγματα δεν συνέβησαν καθώς τα υπέλογιζε ο πολίτης Ματίς, γιατί σαν έφτασε στο θάλαμο του διαδρόμου, μια βίαιη σπρωξιά τον έριξε σε μια γενική αίθουσα σαν φελλό σπαρτιάς.

Ο πολίτης Ματίς στάθηκε λίγο να πάρει την άναμνησή του, γιατί κατά λίγο νάσκαζε από τον συνωστισμό κι' ύστερα γούσε την υπαίτη του να δη πού διασκόταν. Ασφαλώς ή αίθουσα κείνη δεν ήταν το αρχαιοφύλακο κι' ούτε ο σύγγαμρός του ο Μπελιόν διασκόταν υποσώτα του, μα ένας πελώριος πολιτοφύλακας, που κρατούσε στα γόδια του ένα μεγάλο ψαλλίδι.

— Μα έδω, πολίτα, δεν είναι το αρχαιοφύλακο; κούτρε τον πολιτοφύλακα.

— Όχι, πολίτα, έδω δεν είναι τ' άρχεις, καθώς βλέπεις, του άποκαίθηκε ο πολιτοφύλακας, γελώντας θάνατος.

— Άλλά τότε πού βρίσκουμαι; Ξαναρώτησε έντρομος ο Ματίς.

— Δεν ξέρεις, λέει, πού βρίσκεσαι; είπε ο πολιτοφύλακας, κρατώντας την κοιλιά του από τα γέλια. Να σου πω άμέσως: είσαι στον νεκροθάλαμο και σε λίγο το κεφάλι σου θα στανασθή μέσα στο σακί της γκιλοτίνης.

Και γελώντας εξακολούθηκα, παράτησε τον Ματίς και πλησίασε μια γυναίκα, που ήταν λιγοθυμισμένη πάνω σ' έναν πάγκο. Της έκοψε με τοσί ψαλλίδες τα μαλλιά της κι' ύστερα πούρε μέσα σ' έναν κουβά. Ή γκιλοτίνα, βλέπεις, δεν έκοβε μαλλιά, έκοβε μόνο λαιμούς!

Ο περιήμιος για την σκληρότητα του επαναστατικού επίτροπου Φουκιέ.

Ο Ματίς ήταν τόσο σπαστιμένος, που δεν μπορούσε ν' ακούσει λέξη. Όταν συνήλθε από την έκπληξή του, μια φωνή τον έχωρισε. Εκεί στο θάλαμο είδε έναν ήμισο ανθρώπου, που έκλειναν σιγανά και γτυπούσαν το στήθος των. Τέλος έπιασε μύαν απόφαση και είπε σ' έναν πολιτοφύλακα:

— Βοήθηκα κατά λάθος έδω μέσα, πολίτα. Ήθελα να πάω στον σύγγαμρό μου, τον αρχαιοφύλακα Μπελιόν, έδω δέχλα, και το πλήθος, σπρώχνοντας, μ' έφερε έδω μέσα!

— Άσε τ' άκιστε, πολίτα! του άποκαίθησε γελώντας ο νέος πολιτοφύλακας. Άν σ' άρξω να φύγεις, ο Φουκιέ θα οίξει το δικό μου κεφάλι στο σακί της γκιλοτίνης.

— Λόγω τούτης, πολίτα, δεν είμαι καταδικασμένος...

— Σώπα κι' έλα να σε δέσω!

Ο Ματίς δεν ποφτασε καν να διαμαρτυρηθεί και δού δυνάτα γόδια τουδερσαν τα δικά του πόδια απ' την πλάτη του. Φώναξε, γτυπούσε τα πόδια του, με τίποτα. Όταν ήθελε ή ώρα να μετροθούν, οι μελλοθάνατοι, βεβήκαν πράγματι είκοσι έξη αντί είκοσι πέντες, που έπρεπε.

— Εγώ περισεύω, πολίτα Σανσόν! φώναξε ο Ματίς με άπρόγνωση. Δεν είμαι καταδικασμένος...

— Ποιος είσαι;

— Είμαι ο πολίτης Ζάν Ματίς, που στήν όδό Πλεσσό. Ήθελα να πάω να δω τον σύγγαμρό μου, τον πολίτη αρχαιοφύλακα Μπελιόν, και το πλήθος μ' έστρεψε κατά λάθος έδω μέσα!

— Δεν μ' ενδιαφέρει τί υποθέσεις έχεις με τον πολίτη Μπελιόν. Μπορείς να μου πεις δείξεις όσα λές;

— Δεν έχω πάω μου πιστοπομπή λά...

— Τότε δεν γίνεται τίποτα.

— Φωνάζετε τον σύγγαμρό μου τον Μπελιόν να σας το βεβαιώσει.

— Δεν έχουμε καιρό κι' ούτε μς ναι για τον πολίτη Μπελιόν.

Και με μια σποδιά ο Ματίς βόησε κι' έμεινε με τους καταδίκους, που έσταμάτησαν πάνω στην λαιμητόμο. Το πόσο που ήταν γλυκό, ο ίδιος έσταζε από τα μάτια του και τα γόνατά του έτρεμαν.

— Είμαι ο πολίτης Ζάν Ματίς, οδύνα δυνατά, περνώντας απός από την πόρτα του αρχαιοφύλακου, με την έλπιό πως ή γκιλοτίνή του ο Μπελιόν θα τον άκουγε και παρατώντας τα σκουνημένα θήλια του ήλπιε να τον γλυτώσει.

— Πολίτα Μπελιόν! Σύγγαμρός Μπελιόν! Ξαναφώναξε ο Ματίς σαν πλησιάζει ένα μα τίποτα.

Τον ώδηγησαν στην αλλη κι' από εκεί στο Καϊ-ω-Φλέο, όπου τον φέρωσαν πάνω σ' ένα κάρο και τον πήγαν στην πλατιά της επαναστάσεως. Ο καμένος ο Ματίς ήλπιζε σαν το έλπιε σ' όλο τον δόμο ήλπιζε να εξήγησε στα συναγμένα πλήθη την ταχική του περιπέτεια. Πολλοί τον άκουσαν με συμπόνια, γιατί ήταν πράγματι ένα σμιπαθητικό παλληκάρι. Μα ποιος υπήλπε να τον βοηθήσει μέσα στην άμεση έλπιό του; Κι' έπειτα ποιος πίστευε πως θα ήσαν άληθινά; Όλοι οι καταδίκαι ήσαν να δικαιολογηθούν, όταν ζυγώνη ή ώρα της εκτέλεσής τους.

Κι' έτσι ο πολίτης Ματίς έφτασε στην πλατεία της επαναστάσεως, όπου τον άκουσαν πάνω στο σανίδι. Μα ή έλπιό του, που στο τέλος θ' άποκαλυπτόταν ή άλήθεια, τον έκανε να φωνάξει όλοένα:

— Είμαι ο πολίτης Ζάν Ματίς κι' ήμεινήθηκα στην Κονσιεζέρ! να επανέλθω στον σύγγαμρό μου τον αρχαιοφύλακα Μπελιόν, το πλήθος μ' έσπρω...

Μα δεν πρόφτασε να τελειώσει. Ένας όρος κρότος ακούστηκε, μια σκά πέσανε από τα μάτια του και το κεφάλι του κύλησε μέσα στο σακί της Γκιλοτίνης. Σοι άποκαταλίζονται, σπασίζονται τον πόνο, που κούβεται ο λαιμός τους. Φώναξε λοιπόν πως ο πολίτης Ζάν Ματίς σπασίζονται δυνατώτερα από το σύνθησε, γιατί το σώμα μέγα πλήθος έξασπασε σε κάτι δυνατά κι' κλάτητα γέλια.

Η ιστορία του Ζάν Ματίς είναι, ομολογώ ένα όπλο και πολύ άσημνο όπλο της Γαλλικής Επανάστασης. Όσοος είναι πολύ χαρακτηριστικό του πνευματικού και ηθικού αναβρασμού της εποχής εκείνης. Ή ποία παρὰ τα έγκληματα που έφταναν με τον νόμο της δικαιοσύνης, στήθηκε μια έλπιος της λαιμητόμου τελείως της ανθρωπότητας και διδάσε τον κόσμο πως ή έλπιος οία και όσα γενικώς τ' άγαθή δεν άποκαταλίζονται.

— Εγώ περισεύω, πολίτα Σανσόν! φώναξε ο Ματίς με άπρόγνωση. Δεν είμαι καταδικασμένος...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

(Προηγούμενα)

Την εποχή της διηγήσεώς μας ή Γαλλία βρίσκεται στις παραμονές εμφύλιου σπαραγμού και ένας τρομερός εξοντωτικός αγών διεξάγεται μεταξύ καθολικών και ουγενότων. Οι οσο ηρωες μας Μπαρνταλιάν που διαδραματίζουν τον σπουδαιότερο ρόλο μεταξύ των δυο αντίπαλων παρατάξεων, περιπλανώνται μέσα στο Παρίσι, πατάσσοντας κάθε άδικο που συναντούν με το σπαθί τους. Στο μεταξύ ο στρατάρχης Ντανβίλ, επιτίθεται εναντίον του πύργου του άδελφού του Φραγκίσκου Μονμορανσύ, ο οποίος μένει εκεί κλεισμένος με την Λουίνα της Πιέννης και την Λουίσα. Προλαβαίνουν όμως οι δυο Μπαρνταλιάν, οι οποίοι κατορθώνουν να σφύσουν τον στρατόρχη και την ακολουθία του και να τους μεταφέρουν έξω απ' το Παρίσι. Ο Μωρεβέρ, που στο μεταξύ κυνηγούσε τους δυο Μπαρνταλιάν, τους προλαμβάνει, και πληγώνει την Λουίσα. Ο Ιππότης τον άφινει να φύγει γιατί έχει να περιποιηθεί τον πληγωμένο πατέρα του.

(Η συνέχεια)

ΚΑΤΑΒΑΛΛΟΝΤΑΣ μύαν υπερτάτη ήρωική προσπάθεια προσπαθούσε να χαμογελάσει... Και το κατάφερε... Ότε ή φωνή του, ότε ή χειρονομίες του δεν έφεραν καθώς σκούπιζε το μαντήλι του μέσα στην πηγή και έπλενε το μανουμένο από καπνό πρόσωπο.

Σαφικά όμως, σταμάτησε κατατρομαγμένος. Το πρόσωπο του πατέρα του, καθώς το έβλεπε, είχε πάρει μύαν όμη πελιδνής, μύαν όμη νεκρού...

Τα μάτια μόνο ζούσαν ακόμα, γεμάτα από μύαν άπειρη τρυφερότητα.

Η Φλογέρα, ξεπλωμένη κοντά στο θανάτο, γαίηζε λυπητερά, κοινώντας την ούρα της και γλίστρωντας το χέρι του πληγωμένου...

Ο Ιππότης έννοιωσε ένα παγερό όριος να διατρέχει το κορμί του. Του φάνηκε ότι το πιν κατέφερε δλόγυρά του...

Ο γέρος άναστήρισε το κεφάλι. Έβριζε μια χαρδενική ματιά στο σκαλί που τον κύτταζε με τα μαύρα και σκουνητά μάτια του.

— Α! μονομύρσην ο Μπαρνταλιάν, έδω κατάλαβες; Και μ' άποχαρτάς, έ... Ίπποτα στο έλεγα πάντοτε... ότι οι σκύλοι είναι... οι μόνοι ποιοί φίλοι... Άλήθεια, ίπποτα...

Πού βρίσκεσαι... ο στρατάρχης... Και ή Λουίσα, ή Λουίεττα μας...

— Έδω είμαι, κύριε ντε Μπαρνταλιάν, είπεν ο Φραγκίσκος του Μονμορανσύ σκύδοντας πάνω απ' τον πληγωμένο.

— Έδω είμαι και γώ, πατέρα μου... είπε κι' ή Λουίσα γονατίζοντας μπροστά του.

Ο Ιππότης έβλεπε έναν θορυβημό που είχαν άνέβει στον λαμό του. Και, με τα νύχια του, έβρασε το στήθος του.

— Στρατάρχα, ξανάτε ο πληγωμένος, θα παντρέψετε... λοιπόν... τα παιδιά μας... Πές τε μου το... Έτσι, τουλάχιστον... θα φύγω... άναπονημένος...

— Δες τ' όρξίζομαι! είπε σοβαρά ο Μονμορανσύ.

— Καλά... Έ, λοιπόν! ίπποτα... δεν είσαι γιά λίγη... άν ήμουν άκόμη... σαράντα χρονών... θα σε άνάγκαζα... πού να πάω ή όδύνη... ν' άναμνησής μες μου!... Για πέστε μου όμως, στρατάρχα... κάποτε... είχατε άναμνησε έναν κάποιον κόμη ντε Μωρεβέρ...

— Στον όποιον προόριζα την κόρη μου, και δεν ήξερα κανέναν πιν αντίδω της...

— Λοιπόν... Τώρα... τί λέτε...

— Εμμένω στην άρχική μου γνώμη, ντε Μπαρνταλιάν...

— Άηλαδί... Ποιος είναι αυτός... ο κόμης ντε Μωρεβέρ...

— Άνάτος! είπεν ο Μονμορανσύ δείχνοντας τον Ιππότη. Ή κομητεία του Μωρεβέρ μου ά-

Κρύβοντας το κεφάλι μέσ' στα χέρια του άρχισε να κλαίει...

κοντά στο δικό μου... Ποτέ μου δεν θα το μούσας... να όνειρευτώ έναν τόσο όρατο θάνατο...

— Δεν θα πεθάνεις! τραύλεν ο Ιππότης. Πατέρα μου! Ω! Πατέρα μου! μη μας άφινεις!...

— Έ, ίπποτα... τί τα θέλεις... έφτασεν ή ώρα... του τελευταίου ταξιδιού... Και θέλεις να μιν πεθάνω... Τι έγωιστής που είσαι... Θεέ μου!... Αντίο στρατάρχα!... Αντίο Λουίσα!... Λουίεττα μου!... Έχε την εύχή μου, καλό μου παιδάκι... Αντίο, ίπποτα!...

Τα χέρια του γέρο-τυχοδιώκτη είχαν άρχισει να παγώνουν...

Ο θάνατος, όλοένα πλησιάζει... Ο Μπαρνταλιάν έκλεισε για μύα στιγμή τα μάτια...

Σε λίγο όμως τα ξανάνοιξε, έβριζε μια ματιά δλόγυρά του, και είπε:

— Ίπποτα... Όέλω ν' άναμνηθώ... έδω... είναι χαριτωμένο... αυτό το μέρος... κοντά σ' αυτήν την πηγή... κάτω απ' αυτό έδω... τον θεόρατο δέντρο... Έγώ... που έχω περιπλανηθή... σ' όλη τα πανδοχεία του κόσμου... θα όδω άνάπαυσή... στο τελευταίο αυτό πανδοχείο... Ο κος-θάνατος... είναι κα-

λός ξενοδόχος... Είναι πολύ βολικός... Ποτέ δε θα με διώξη... Έμπρός, ίπποτα... Χτύπα στην πόρτα... του Αιωνίου Ξενοδοχείου... Ά... Νά, πιν άνοίγουν...

— Ένας βαθύς άναστεναγμός όύριεν από τα στήθη του Ιππότη.

Ο γέρο-τυχοδιώκτης τον άκουσε... Ένα παραένο χαμόγελο πλανήθηκε στα λευκά του χείλη... Έσκασε στα γέλια, με μύα λεπτή ειρωνεία, και είπε:

— Άλήθεια... Μιά πιν τώφερε ή κουβέντα... Μην ξεχάσεις, ίπποτα, να πληρώσεις το χρέος μας... στην Ουγκέττα!...

Συγχρόνως, έσπρωξε το δέξιμα προς τον ουρανό, όπου άρχιζαν να λάμπουν τα πρώτα άστέρια...

Τα χέρια του γέρο-Μπαρνταλιάν δόρξαν, ψηλαφητά, τα χέρια του γιου του και τα έσφιξαν...

Έκρυβαν ακόμη κάτι, σαν μέσα σε μύαν άναλαφρή πνοή... Κατόπιν σκύλωσε τα μάτια του σ' ένα άστέρι που φάνταζε πιν λαμπερό άνάμεσα σ' άλλα, και με φωνή σιγανή, τρεμουλιαστή, πιν μόλις άκούγονταν, ψιθύρισε:

— Ω! Οι μεγάλοι... δημόσιοι δρόμοι... Οι όραίοι περιπατοί... ή όραχη... ο άνεμος... τα όμορφα άστέρια... ο ήρεμος ουρανός...

Ένα έλαφρό όριος τον συνέτάρανε.

Εμεινε άκίνητος, μ' ένα χαμόγελο στο στόμα, με τα μάτια άνοιχτά στο άπειρο του ουρανού...

Ο Ιππότης Μπαρνταλιάν, αυτός τον όποιον ο μεγάλος ιστορικός Έρικός Μωρεν άποκαλεί Ο ΗΡΩ-Ι-ΚΟΣ ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑΝ... ο γέρος τυχοδιώκτης, δεν υπήρχε πιν στην ζωή...

Ο Ιππότης Μπαρνταλιάν, έπλητρε, κατά τα μεσάνυχτα, από τον λήθαργο στον όποιον είχε πέσει. Μόλις συνήλθε κάπως, άτέλειφθη ότι βρίσκονταν στην άγκαλιά του στρατάρχου Μονμορανσύ. Ή Λουίσα υπακούεζε το κεφάλι του, και έκλαιγε.

Η Φλογέρα έκλεισε λυπητερά, ξεπλωμένη στα πόδια του.

— Πες μου, είπεν ο στρατάρχης, δείξω άκιστε ως το τέλος... Σηλολόγισέ πως ένός σου δεν έχωμε φτάσει στον πύργο μου του Μονμορανσύ ή άρραβωνιαστική σου δεν βρίσκειται σε καμιάν άσάφεια... Σκέψου ότι ο Σαντάνος όποιος τόλμισε να την χτυπήσει...

Ο Μωρεβέρ! είπεν ο Ιππότης με μύα φωνή σκληρή, τραχεία.

— Ναι! Πώς μπορεί να ξαναβρεί με ένσχύσεις...

— Α!... άναστενάξεν ο γέρος, Έχασα τον καλύτερο όσηρό μου...

Σοφίστηκε πιν στη όψη ενός δέντρου και, κρύβοντας το κεφάλι του μέσα στα χέρια του, άρχισε να κλαίει...

Έτεραςεν έτοι καμιά όρα...

Όταν ο Ιππότης σήκωσε το κεφάλι, και κύτταζε δλόγυρά του, είδε μερικούς χωματες που είχαν πληρώσει, κρατώντας ένα δαδί, κτίσσει, άξινε...

Ο στρατάρχης θα τους είχε ασφαλώς καλέσει κατά την διάρκεια της μεγάλης του λιποθυμίας.

Εκώλησε τα χείλη του στο παγωμένο μέτωπο του γέρο-τυχοδιώκτη και έκρυβαν ένα βυσσινό χρώμα...

Κατόπιν σπρώθηκε, και, καθώς οι χωματες άρχιζαν να σκύδουν έναν λαμό κάτω από το μεγάλο δέντρο, κοντά στην πηγή, ο Ιππότης τους παραμείρισε, πίνεν ο ίδιος την άξια, και, ενώ χοντρά δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του, άρχισε, σιγά-σιγά, με τα ίδια του τα χέρια, να σκάβει τον λαμό του πατέρα του... Το τελευταίο πανδοχείο του γέρο-

τυχοδιώκτη...

Ένας χωριάτης, με το δαδί, τον εφώτιζε. Οί άλλοι, κρατώντας τους σκούφους των στα χέρια τους, έκνιταζαν σωπηλώς.

Πάνω από την τραγική αυτή σκηνή, ο αὐρανόσκιος έπλενε την ήρεμη γαλήνη του, κι από μακριά έφταναν οι κρότοι από της καμπάνες του Παρισιού... Θάλεγε κανείς πως όλες ή εκκλησίες του Παρισιού χτυπούσαν νεκρώσιμα για τον θάνατο του Μπαρνταλιάν.

Κατά της δυό το πρωί, ο λάκκος ήταν άρκετά βαθύς. Ο ιππότης Μπαρνταλιάν δεν έκλαιγε πιά. Μιά τρομερή ωχρότης όμως είχαν απλωθεί στο πρόσωπό του.

Σήκωσε τον πατέρα του στην αγκαλιά του, και τον ξάπλωσε στο βάθος του τάφου.

Διότι του, έτοιμότητας το κομμάτι από το σπαθί του γέρο-τυχοδιώκτη—το μόνο λείψανο που είχε μείνει από τον πιστό σύντροφο του ήρωικού πατέρα του.

Κατόπιν, τον έδεσσε προσεκτικά, με τούφες χλόης, με κλαριά δέντρον, με λουλούδια. Έπειτα, βγήκε από τον λάκκο, έπηρε το φτιάξιμο, και, μόνος του πάντα, χωρίς την βοήθεια κανενός, άρχισε να γεμίζει τον τάφο με χώμα...

“Υστερ’ από μισή ώρα, το πάλιν είχε τελειώσει !... ”

“Ο στρατάρχης και οι χωριάτες πλησίασαν στον τάφο, και υποκλίθηκαν βαθειά. Η Λουίζα και ο ιππότης γονατίσανε. Τα χέρια τους ενώθηκαν.

Η Λουίζα προσπάθησε να βρῆ κάτι να πῆ μπροστά στον μεγάλο αυτόν πόνο. Το μόνο όμως που της ήρθε στα χείλη, ήταν μια φράση, που έπρόφερε σιγά, σκυβοντας πάνω στον τάφο :

—“Ω, πατέρα μου... Σου όρκίζομαι ν’ αγαπάω πάντα αυτόν που αγαπούσες τόσο !... ”

Σε λίγο σηκώθηκαν...

Η Λουίζα πήρε δυό κλαριά που είχε κόψει ένας χωριάτης, σχημάτισε μ’ αυτά έναν σταυρό, και τον έμπηξε στην φρεσκοσκαιμένη γῆ.

Κατόπιν, ξαναέθηκε στ’ αμάξι. Ο στρατάρχης ανέθηκε στ’ αλόγο του, ο ιππότης πήδησε κι αυτός στο δικό του, και πήσαν τον δρόμο του Μονμουρανσύ.

Τὴν ώρα που ο ήλιος ἤρρονόταν στον ορίζοντα, μπήκαν μέσα στον παλιόν άρχοντικό λόγιο...

Όσο για τον λάκκο που είχε σκάψει ο ιππότης, ίδου τί άπώγινε :

Ο σταυρός, τον όποιον είχε τοποθετήσει ή Λουίζα, άλλότιγχε, λίγο άργότερα, από τους χωριάτες που είχαν παρακολουθήσει την σκηνή... Στην θέση του έβαλαν έναν άλλο σταυρό, πολύ άρραιότερο...

Κι’ ύστερα από κάμποσον καιρό, τέλος, ο ταπεινός αυτός σταυρός των χωριάτων, αλλάχτηκε μ’ έναν άλλον, μ’ έναν σταυρό τεράστιο, τον όποιον όνόμασαν “ο Γολγοθάς”.

Η ανάμνηση όλων αυτών των πραγμάτων υπάρχει και σήμερα στους Παρισινούς... Γι’ αυτό, κοντά στην τοποθεσία άκριβώς όπου ο γέρο-τυχοδιώκτης παρέδωσε το πνεύμα, υπάρχει μια μικρή πλατεία, ή όποια όνομάζεται :

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΤΗΣ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗΣ

—□□—

Αίμα.

Το έπεισόδιο που αναλάβαμε ν’ αφηγηθούμε, τελειώνει εδώ. Θελήσαμε να δείξουμε μια γωνιά της κοινωνικής ζωής κατά τον ΙΣΤ’ αιώνα, και πως, μέσα σε μιάν εποχή έξαιρετικά παραχώδη, μέσα σε μιάν εποχή κλυδωνιζόμενῃ από τα πιο βάναυθα πάθη, ένας νέος, με την παλληκαριά του, αλλά και με την τιμία και γενναία καρδιά του, κατάφερε να κερδίσει μια θέση επίηλη κάτω από τον ήλιο...

“Όσο, έντοτοις, και άν, και” ούσιαν, ή αφήγησή μας τελειώσει, έχουμε καθήκον να ανακοινώσουμε την περιέργεια που εύκολα θα ή γεννηθή σε μερικούς άναγνώστες μας για την τύχη των κυριότερων ήρώων της αφήγησώς μας αυτής...

Έχουμε καθήκον κυρίως να πούμε τί απέγιναν ή Ιωάννα της Πιέννης, ή Λουίζα, ο ιππότης Μπαρνταλιάν και ο Φραγκίσκος του Μονμουρανσύ, άφου πιά έφτασαν στον πύργο του δονικού.

Προηγουμένως όμως, ως αξίζουν μια ματιά σε μερικούς άλλους πρωταγωνιστάς αυτού του δράματος.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Λύσεις προηγούμενων)

ΧΕΙΡΟΜΥΛΟΣ

1 Y
2 M E Λ A Σ
3 A
4 Σ Y P O Σ
5 P O Δ O Σ
6 I O N
7 N
8 K P O I Σ O Σ
9 M Y K O N O Σ
10 A B Y Σ Σ H N I A

—□□—

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

—Ποιός είν’ εκείνος που ακολουθεί τον άνθρωπο παντού και δεν έχει ανάγκη από τροφή ;
—Η σκιά του.

ΛΗΣΜΟΣΥΝΗ

Δεν είσαι μέσ’ στη σκέψη μου παρά του όνειρου άχνάδα,
ένα άνθος που ένεκρώθηκε στης λήθης τόν χειμώνα
κι’ αν ή καρδιά μου σου άναψε τον πόθο της λαμπάδας,
θα καίη—άλλοίμονο—μπροστά σε μια σβησμένη εικόνα.

Σ’ αναζητώ. Μά μάτια. Τα ρόδα μαραμμένα μέσ’ στα βιβλία μου, δεν μπορούν να σε ξαναβρῆσουν.
Σά φύλλα του φθινόπωρου, στον άνεμο αφήμένα
στά εντός μου ή θύμησης γυρνούν. Μά δεν θα ξαναβρῆσουν...

Κι’ αν μέσα από την μηνίμη μου ένας ούρανος γελήσει,
μιάς άνοιξης, και τραγουδιών παλιών οι ήχοι με λύνουν
κι’ ένα λευκό τριαντάφυλλο γλυκά μουσοβολήσει,
μά μέχρι έσέβανε ποτέ να φτάσουνε δεν σώνουν.

Δεν είσαι μέσ’ στη σκέψη μου παρά του όνειρου άχνάδα
—Ένα άνθος που ένεκρώθηκε στης λήθης τόν χειμώνα
κι’ αν ή καρδιά μου σου άναψε τον πόθο της λαμπάδας,
θα καίη—άλλοίμονο—μπροστά σε μια σβησμένη εικόνα...

ΣΠΥΡΟΣ ΔΙΟΝ. ΜΟΤΣΕΝΠΟΣ

ΣΤΑΥΡΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													
11													
12													
13													

Όοιζοντίως :

- 1) Αφάρσεις ξένης ιδιοκτησίας—Φωφί
- 2) Ενεκός τίτλος ήγουμενου.
- 3) Θεοκρατική τροφή — Άρθρον — Θεο
- 4) Σύμφωνον—Νότα μουσικής.
- 5) Φωνήεν — Όχι πνεύμα — Άντιστον
- 6) Επύρρημα άρνηματιών—Σύμφωνον
- 7) Σύμφωνον — Φωνήεν — Φωνήεν
- 8) Φωνήεν — Φωνήεν — Σύμφωνον
- 9) Τό δεύτερον ήμισυ έκκλησιαστικού ρητού —
- 10) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 11) Επύρρημα άρνηματιών—Σύμφωνον
- 12) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 13) Σύμφωνον — Φωνήεν — Φωνήεν
- 14) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 15) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 16) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 17) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 18) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 19) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 20) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 21) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 22) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 23) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 24) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 25) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 26) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 27) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 28) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 29) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 30) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 31) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 32) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 33) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 34) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 35) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 36) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 37) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 38) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 39) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 40) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 41) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 42) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 43) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 44) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 45) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 46) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 47) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 48) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 49) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 50) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 51) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 52) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 53) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 54) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 55) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 56) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 57) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 58) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 59) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 60) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 61) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 62) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 63) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 64) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 65) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 66) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 67) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 68) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 69) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 70) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 71) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 72) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 73) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 74) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 75) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 76) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 77) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 78) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 79) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 80) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 81) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 82) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 83) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 84) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 85) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 86) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 87) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 88) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 89) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 90) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 91) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 92) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 93) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 94) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 95) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 96) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 97) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 98) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 99) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον
- 100) Σύμφωνον — Σύμφωνον — Σύμφωνον

Κατακορύφως :

- 1) Κάτοικος νήσου του Αιγαίου — Επύρρημα
- 2) Νότα μουσικής — Σύμφωνον
- 3) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 4) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 5) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 6) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 7) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 8) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 9) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 10) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 11) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 12) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 13) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 14) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 15) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 16) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 17) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 18) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 19) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 20) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 21) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 22) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 23) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 24) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 25) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 26) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 27) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 28) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 29) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 30) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 31) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 32) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 33) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 34) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 35) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 36) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 37) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 38) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 39) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 40) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 41) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 42) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 43) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 44) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 45) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 46) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 47) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 48) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 49) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 50) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 51) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 52) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 53) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 54) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 55) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 56) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 57) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 58) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 59) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 60) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 61) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 62) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 63) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 64) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 65) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 66) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 67) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 68) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 69) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 70) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 71) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 72) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 73) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 74) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 75) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 76) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 77) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 78) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 79) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 80) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 81) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 82) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 83) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 84) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 85) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 86) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 87) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 88) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 89) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 90) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 91) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 92) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 93) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 94) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 95) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 96) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 97) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 98) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 99) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν
- 100) Φωνήεν — Σύμφωνον — Φωνήεν

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΝΑΜΟΝΗ

Θλιμμένη που είνα, μου ή ψυχή κι ή σκέψη
—σε καρτερώ κι’ άργείς— (μου καυμός,
—πώς ή κάθε μου στιγμή κι’ ο πόθος μου
—κι’ άργείς. (λυγμός,

Πανός τὰ μαύρα σου νερά, στη σκέψη μου,
της μοίρας ποταμέ, (θολά
το βουτί σου άκούω ή φωνή να φτάν’ από
και νύχεται ως έμέ. (ψηλά

Η θλίψη άπλώθη στην καρδιά, σαν σύννεφο
—σε καρτερώ κι’ άργείς— (βαρύ,
σαν άκουω ρέει στα μάτια μου ή θύμηση ή
της μαύρης συλλογής. (πικρή

“Ο! Ο θάνατος και ν’ άνθιζε στα νείλη της
—σε καρτερώ κι’ άργείς— (σιγής
καυμός μου έγινε ή άναμνή, σε καρτερώ κι’
κι’ άποσταλά να καρτερώ... (άργείς,

ΟΘΩΝ ΚΑΜΠΑΝΗΣ

—□□—

Η ΖΗΤΙΑΝΑ

Σε μιάν άκρη σκυφτή,
με την όψη σβυστή,
σους διαβάτες το χέρι τεντώνει,
κάτι λέει σιγά,
ένα δάκρυ κυλά
και μ’ εύλάνει τα μάτια ύψώνει.

Το μικρό της τ’ όχρo
λές πως νοιώθει κι’ αυτό
και τον κόσμο που φεύγει κυττάζει...
Δεν μιλά, δεν γελά,
μόνο πότε κυττά
την ματωμένα του π’ όλο φωνάζει.

Σχέβει ή δόλια άπαλά,
το μικρό της σιλά
και στα μάτια της τρέχουνε δάκρυα...
Τέτοιον πόνο θνητό
δεν θα νοιώσες ποτέ
όσο είσαι λεφτά... και παλάτια.

MIX. ΔΘ. ΦΟΥΡΝΑΡΑΚΟΣ

—□□—

Η ΠΛΑΝΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Κι’ έτσι σ’ ενός όνειρου ζω κι’ εγώ τῇ γρο-
σπλάνη,
με τους άδόξους ποιητές το δρόμο της περνώ,
παιδί σου ας φέει κάποτε στης δόξης το λι-
κι ίσως ποτέ γιατί είν’ αυτό ψηλά, στον ού-
ρανό.

Και γράφω στίχους άπειρους, χιτίζω μ’ αυ-
τούς παλάτια,
πότε θλιμμένους κι’ άλλοτε σε βρος γαρωπό.
Μ’ έμπνέουν τα σκουρά μαλλιά, τ’ αγαπμέ-
να μάτια
ή γοητεία της νυχτιάς κι’ έτσι πολύ αγαπώ.

Και προχωρώ στον δρόμο μου σαν ποιητής
θλιμμένος,
την ερωμένη συναντώ στο διάβα μου μπρο-
στά,
κι’ είν’ απ’ την φήμη πάντοτε, σαν τούτοι,
τα πόδια μου λυγρίζουνε, είν’ όμως πάντα
όρθα.

Κι’ έτσι σ’ ενός όνειρου ζω κι’ εγώ τῇ γρο-
σπλάνη,
με τους άδόξους ποιητές το δρόμο της περνώ,
παιδί σου ας φέει κάποτε στης δόξης το λι-
κι ίσως ποτέ γιατί είν’ αυτό ψηλά, στον ού-
ρανό.

Και γράφω στίχους άπειρους, χιτίζω μ’ αυ-
τούς παλάτια,
πότε θλιμμένους κι’ άλλοτε σε βρος γαρωπό.
Μ’ έμπνέουν τα σκουρά μαλλιά, τ’ αγαπμέ-
να μάτια
ή γοητεία της νυχτιάς κι’ έτσι πολύ αγαπώ.

Και προχωρώ στον δρόμο μου σαν ποιητής
θλιμμένος,
την ερωμένη συναντώ στο διάβα μου μπρο-
στά,
κι’ είν’ απ’ την φήμη πάντοτε, σαν τούτοι,
τα πόδια μου λυγρίζουνε, είν’ όμως πάντα
όρθα.

Κι’ έτσι σ’ ενός όνειρου ζω κι’ εγώ τῇ γρο-
σπλάνη,
με τους άδόξους ποιητές το δρόμο της περνώ,
παιδί σου ας φέει κάποτε στης δόξης το λι-
κι ίσως ποτέ γιατί είν’ αυτό ψηλά, στον ού-
ρανό.

Και γράφω στίχους άπειρους, χιτίζω μ’ αυ-
τούς παλάτια,
πότε θλιμμένους κι’ άλλοτε σε βρος γαρωπό.
Μ’ έμπνέουν τα σκουρά μαλλιά, τ’ αγαπμέ-
να μάτια
ή γοητεία της νυχτιάς κι’ έτσι πολύ αγαπώ.

Και προχωρώ στον δρόμο μου σαν ποιητής
θλιμμένος,
την ερωμένη συναντώ στο διάβα μου μπρο-
στά,
κι’ είν’ απ’ την φήμη πάντοτε, σαν τούτοι,
τα πόδια μου λυγρίζουνε, είν’ όμως πάντα
όρθα.

Κι’ έτσι σ’ ενός όνειρου ζω κι’ εγώ τῇ γρο-
σπλάνη,
με τους άδόξους ποιητές το δρόμο της περνώ,
παιδί σου ας φέει κάποτε στης δόξης το λι-
κι ίσως ποτέ γιατί είν’ αυτό ψηλά, στον ού-
ρανό.

ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΝΑΜΟΝΗ

Θλιμμένη που είνα, μου ή ψυχή κι ή σκέψη
—σε καρτερώ κι’ άργείς— (μου καυμός,
—πώς ή κάθε μου στιγμή κι’ ο πόθος μου
—κι’ άργείς. (λυγμός,

Πανός τὰ μαύρα σου νερά, στη σκέψη μου,
της μοίρας ποταμέ, (θολά
το βουτί σου άκούω ή φωνή να φτάν’ από
και νύχεται ως έμέ. (ψηλά

Η θλίψη άπλώθη στην καρδιά, σαν σύννεφο
—σε καρτερώ κι’ άργείς— (βαρύ,
σαν άκουω ρέει στα μάτια μου ή θύμηση ή
της μαύρης συλλογής. (πικρή

“Ο! Ο θάνατος και ν’ άνθιζε στα νείλη της
—σε καρτερώ κι’ άργείς— (σιγής
καυμός μου έγινε ή άναμνή, σε καρτερώ κι’
κι’ άποσταλά να καρτερώ... (άργείς,

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑΙ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΠΟΙΚΙΛΙΑ

GEO BOUCAS

ΤΕΡΜΑ ΟΔΟΥ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ ΑΡ. 28